

ประวัติของมาลัย ชูพินิจ

กำเนิด

มาลัย ชูพินิจ เป็นชาวกำแพงเพชร โดยกำเนิด เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๔๕ ที่บ้านริมฝั่งแม่น้ำปิง ตำบลคลองสวนหมาก อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร บิดามารดาคือ นายสอนและนางระเบียบ ชูพินิจ ตระกูล ชูพินิจ มีบรรพบุรุษสืบต่อมาจากตระกูล ณ บางช้าง ซึ่งนิยมรับราชการสืบต่อกันมา จนกระทั่งถึงชั้นปู่ของมาลัย ชูพินิจ ซึ่งได้ย้ายไปรับราชการประจำอยู่ที่จังหวัดกำแพงเพชรในรัชกาลที่ ๕ แต่บิดามารดาของมาลัย ชูพินิจ มิได้รับราชการตามบรรพบุรุษ หากหันมาค้าไม้สักและไม่กระยาเลย อันเป็นทรัพยากรธรรมชาติสำคัญของจังหวัดนั้น ทั้งที่มาลัย ชูพินิจ เคยเล่าถึงประสบการณ์ในวัยเด็กของเขา สมัยที่ใดเคยคิดตามบิดามารดา นำแพไม้จากจังหวัดกำแพงเพชรลงมาขายที่ปากน้ำโพ จังหวัดนครสวรรค์ททหนาน้ำไวคอนหนึ่งว่า

... ปีนึง ฉันได้ประสบเหตุการณ์ที่ยังพิมพ์อยู่ในความทรงจำของฉัน จนกระทั่งบัดนี้ ปีนึง บิดาของฉันซื้อไม้รายทางมาจากคลองจาว ลงมาจนถึงปากอ่าวใต้จังหวัดกำแพงเพชร ไม้ ๓ แพด้วยกัน การเดินทางครั้งนั้น แม่ตามประเพณีจะไ้ดูแลดูขยยาม เสนวักแมยานางกันเป็นอยางดี แพของเราก้ประสบเคราะห์หนักแกออกคลองในวันแรก แพหนึ่งโค่นคอแตกที่พายบ้านโค่น เมื่อเวลาใกล้ค่ำ แต่เมื่อพยายามรวบรวมขึ้นใหม่สิ้นเวลาไป ๓ วัน เราก้ออกแพกันต่อไป เหตุรายครั้งที่สองเกิดขึ้นเมื่อถึงแม่ลาภ เห็นอวังคชสี ซึ่งเป็นที่ขึ้นช่อล่อชาอยู่ในสมัยนั้นว่า จร เซ็ดและชุม ... ๒

๑ แม่ไม่เหลือมาลัยในปรุพี ก็ยังมีมาลัยคล่องใจคน (พระนคร : การพิมพ์เกออด, ๒๔๐๖) หน้า ๑.

๒ ม. ชูพินิจ (มาลัย ชูพินิจ) , "ป.ล.", "ประชามิตร - สุภาพบุรุษ, ๑ (๔ เมษายน, ๒๔๘๖), ๕.

มาดัย ชูพินิจ มีน้องชายรวมมารดา ๑ คนหากเสียชีวิตเสียแต่เยาว์วัย
ควยไชรพิช เขาเคยเขียนถึงความทรงจำเกี่ยวกับน้อง เขาไว้วาง
วัยเด็ก เป็นวัยซนสำหรับทุกคน ขาพเจ้าก็หนีไม่พ้นกฎของมัน, แทนอง
ชายขาพเจ้าเอาชนะไปไคควยความแค้นแค้นของเขา และเมื่อทานมีน้อง
ที่เก่งกว่าอย่างขาพเจ้ามี พี่กลายเป็นคนองไป
ขาพเจ้ายังจำไควว่า ขณะที่อยู่ในวัยนั้น ก่อนที่ไชรพิชจะพรากเรา
จากกันไป น้องชายของขาพเจ้าจะคงมีเรื่องวิ่ง เขามาหาแม่ทุกวัน
ไม่ไปชกคอกกับลูกเพื่อนบ้าน ก็คงนึกคำสั่งทานสมภารที่วัด ซึ่งสอนหนังสือ
หรือพ่อผู้มักจะพูดควยไม่เรียวมากกว่าวาจาจากคณ ...^๑

ต่อมา เมื่อมาดัย ชูพินิจ มีอายุประมาณ ๑๐ ขวบเศษมารดาไคเสียชีวิตลง
เราอาจจะเห็นภาพมารดาของเขาไคจากขอเขียนของมาดัย ชูพินิจ ดังต่อไปนี้
หญิงพี่รักขาพเจ้าจริงมีอยู่คนเดียวในโลกนี้ และนั่นคือ มารดาของ
ขาพเจ้าลงดับไปชานานแล้ว เวลาอาจจะผ่านไปแต่ภาพของหญิง
เล็ก ๆ ร่างกายไม่สูงจะสมบรณ์นัก ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เนื่องนี้จนหนึ่ง
ยังฝังอยู่ในความทรงจำของขาพเจ้า หญิงผู้นั้นคลุกคลีอยู่ข้างเตียงของ
เรา ... น้องชายของขาพเจ้าและขาพเจ้า... ตลอดเวลาที่เพอคดัง
ควยไชรพิช ทั้ง ๆ ที่ในสมัยนั้นการปลุกผียังไม่มี หรืออย่างน้อยที่สุด
ก็ยังไม่ผ่านเขาไปในจังหวัดของเรา น้องชายขาพเจ้าไปแคขาพเจ้า
อยู่.... จะควยความประสงค์ของพระผู้เป็น เจ้าหรือความกระดกแข็ง
กว่ากันไม่อาจจะตอบไค หญิงผู้นั้นอีกเหมือนกัน ไคคตามขาพเจ้ากล่าวถึง
สำคัญนำอยู่กลางดำแมปิง เพราะความซุกซนลงไปทั้ง ๆ ที่ตนเองวายนำไม่แข็ง

^๑ น.น.น. (มาดัย ชูพินิจ) , "บทเรียนจากชีวิต," พิมพ์ไทยรายเดือน, ๒
(กันยายน, ๒๔๙๒), ๒๐.

^๒ สัมภาษณ์ นางสาดี จันทร์ฉาย ญาติพี่น้องของมาดัย ชูพินิจ, ๒๕ มิถุนายน ๒๕๑๗.

หรือเกือบวายไม่เป็นเลย สมัยนั้น ควดยความเขาวัว ขาพเจ้าไม่คอยคิด
คิดอะไรมากนักถึงเรื่องเหล่านี้ แต่เวลาที่ล่วงมา กาและความหมายถึง
พฤติกรรม เหล่านี้ก็คอยประจักษ์ตัวของมันขึ้นทุกทีในทางความคิด ไม่เคย
ลืมถึงนัยนัยคำที่เต็มไปควดยความปลอบโยนขณะ เมื่อขาพเจ้าไม่สบาย ไม่เคย
ลืมเลยถึงอ้อมแขนที่กอดเขาไว้รอบตัว เมื่อขาพเจ้า เป็นสุข นั้นเป็นความ
รักของแม่ที่มีต่อลูกไม่ว่าจะอยู่ในยามสุขหรือทุกข์ ไม่วาจะถูกจะชั่วหรือดี
มีความซนบรมชนเป็นทะโมนไพร หรือความเต็มเป็นเด็กแพว

หลังมรณกรรมของมารดา บิดาของเขาได้แต่งงานใหม่ และมีบุตรชาย
หญิงซึ่งนับเป็นน้องตางมารดาของมาลัย ชูพินิจ อีก ๔ คนคือ

๑. เด็กชาย... ชูพินิจ (ถึงแก่กรรม)

๒. นางสาว สำเนียง ชูพินิจ

๓. นายประสาน ชูพินิจ

๔. นางสาวมาลี ชูพินิจ (ถึงแก่กรรม)

มาลัย ชูพินิจ ไขชีวิตวัยเด็กอยู่ที่ตำบลคลองสวนหมาก จังหวัดกำแพงเพชร
อยู่จนอายุประมาณ ๑๐ ขวบเศษ จึงได้เดินทางไปพำนักอยู่ที่กรุงเพทมหานคร เพื่อ
ศึกษาต่อ โดยในชั้นแรกได้พักอาศัยอยู่กับญาติคนหนึ่ง จนย้ายเข้าเรียน จึงได้เขาไป
อาศัยอยู่กับพระยามหาอำมาตยาธิบดี ที่ตำบลยศเสจนกระทั่งสำเร็จการศึกษา

ศูนย์วิจัยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ ม. ชูพินิจ, "ป.ด." พิมพ์ไทยรายเดือน, ๓ (มิถุนายน ๒๔๔๔), ๓๓.

^๒ สัมภาษณ์ นางสาวดี จันทระนาย.

^๓ แม่ไม่เหลือมาลัยในปรุที่ ..., หน้าเดียวกัน.

^๔ สัมภาษณ์ นางสาวดี จันทระนาย.

การศึกษา

มาลัย ชูพินิจ ใ้รับการศึกษาระดับชั้นที่วัดบรมธาตุ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้บ้านที่ตำบลคลองสวนหมาก จังหวัดกำแพงเพชร แล้วย้ายไปเรียนที่โรงเรียนประจำจังหวัดกำแพงเพชร จนจบประโยคประถมศึกษา เมื่ออายุ ๑๐ ขวบ จึงเดินทางไปศึกษาต่อที่กรุงเทพฯ

เขาเริ่มเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๑ ที่โรงเรียนวัดพิตรพิมุข ใน พ.ศ. ๒๔๔๕ โดยเป็นนักเรียนรุ่นเดียวกับ นายเฉลิม วุฒิชัยกิจ, พลตำรวจตรี โมตรี บ้านเย็น, นายทอง เอกบุตร, นายนิยม ทองชित्र และนายไช แมนมาศ เป็นคน มาลัย ชูพินิจ ใ้ช้ชื่อว่า เป็นเพื่อนที่มีความโอบอ้อมอารี ใจเย็น และเรียนเก่งคนหนึ่ง

ในขณะที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมปีที่ ๒ โดยมีชุมนุมสหกรณ์วรรณการ เป็นครูใหญ่ และครูสำราญ ศิริรักษ์ เป็นครูประจำชั้นนั้น^๑ กระทรวงธรรมการ กำลังประสบปัญหาขาดแคลนครู เนื่องจากในสมัยนั้น อาชีพครู เป็นอาชีพที่ไม่ค่อยก้าวหน้า เงินเดือนน้อย ประกอบกับคำพังเพยที่ว่า "อาชีพครูเหมือนเรือจ้าง" จึงทำให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ไปประกอบอาชีพอื่นกันมาก มาลัย ชูพินิจ และเพื่อนรวมชั้นประมาณ ๓๐ คน ใ้รับการชักชวนและหวานลอมจาก พระนิพนธ์ - นิตินิธิ ผู้ตรวจแขวงจากกระทรวงธรรมการ ใ้เรียนวิชาครู โดยกระทรวง ฯ จะรับเป็นนักเรียน

^๑ แม่ไม้ เหลือมาลัยในปรุพี... หน้า ๒

^๒ สัมภาษณ์ นายเฉลิม วุฒิชัยกิจ บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ข่าวไทย, ๕ มีนาคม ๒๕๑๗.

^๓ จากใบสุทธิแสดงผลการศึกษาระดับมัธยมปีที่ ๒ โรงเรียนวัดพิตรพิมุขของ นายเฉลิม วุฒิชัยกิจ ซึ่งสำเร็จการศึกษาพร้อมกัน.

^๔ เปลี่ยนชื่อเป็นกระทรวงศึกษาธิการ ตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวงทบวงกรม พุทธศักราช ๒๔๘๔.

ทนของกระทรวง ฯ ทั้งหมดจึงตกลงใจที่จะเรียนวิชาครู โดยเริ่มเรียนควบคู่กับ
วิชาสามัญวันละหนึ่งชั่วโมง

เมื่อจบชั้นมัธยมปีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว มาลัย
ชูพินิจ และเพื่อนที่ตกลงเรียนวิชาครูทั้งหมดก็ย้ายไปเรียนวิชาครูโดยเฉพาะที่
โรงเรียนวัดวรนิเวศ ขณะที่ย้ายมาได้ประมาณสามเดือน เพื่อนส่วนใหญ่
เกิดความเบื่อหน่ายวิชาครู จึงพากันหยุดเรียนจนเหลือนักเรียนประมาณ ๑๐ คน
เท่านั้น ประกอบด้วยชนชั้นทาสีต ซึ่ง เป็นอาจารย์เก่าปรารภว่าจะเห็นศิษย์
มีความก้าวหน้าในอาชีพต่อไป จึงได้เรียกนักเรียนที่เหลือมาชี้แจงฐานะของอาชีพ
ครูในขณะนั้นว่า เป็นอาชีพที่มีโอกาสก้าวหน้าอย่างมาก ในที่สุดเพื่อน ๆ จึงลาออก
กันหมดเหลือเพียง มาลัย ชูพินิจ และ นายทอง เถกบุตร เพียงสองคนเท่านั้น
ที่ยังคงเรียนต่อไป

สาเหตุที่มาลัย ชูพินิจ ตัดสินใจเรียนวิชาครูต่อมาทั้งที่รู้ว่า เป็นอาชีพที่
ไม่ก้าวหน้านั้น คงจะเป็นเพราะเขาเห็นว่าวิชาครู เป็นวิชาที่เขาจะเรียนได้โดย
ไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียนนั่นเอง ทั้งนี้เนื่องจากฐานะทางบ้านของเขาในขณะนั้น
อยู่ในภาวะที่ขาดแคลน การค้าไม่ของบิคมารคาประสบกับความขาดทุนอย่าง
ย่อยยับจากความตกต่ำของตลาดไม้ใน พ.ศ. ๒๔๖๓ ในฐานะที่เป็นเด็กคนโตและ
มีโอกาสเขามาศึกษาเล่าเรียนในกรุงเทพฯ มาลัย ชูพินิจ จึงไม่สามารถจะ
หลีกเลี่ยงจากผลของเคราะห์กรรมนี้ได้ ซึ่งเขาก็โดยอมรับและต่อสู้กับความจำเป็น
นี้อย่างสุขุมและรอบคอบเกินกว่าวัย ๑๕ ปี เป็นอย่างมาก

๑ สัมภาษณ์นายเฉลิม วุฒิชัยศิต.

๒ จากใบสุทธิ แสดงผลการศึกษาระดับมัธยมปีที่ ๒ ของนายเฉลิม วุฒิชัยศิต.

๓ สัมภาษณ์ นายเฉลิม วุฒิชัยศิต.

๔ เรียบเรียง (มาลัย ชูพินิจ), "คำปราศรัย" ประชามิตร-สุภาพบุรุษ, ๑

ขณะที่เขาเข้าเรียนวิชาครูที่โรงเรียนวัดควรวรนิเวศ ใน พ.ศ. ๒๔๖๔ โดยมี
พระยามกุฏวดีวิทยาเสริม (กำจักษ์ พลังกูร) เป็นอาจารย์ใหญ่^๑ นั้น เพื่อนร่วมรุ่นที่
สนิทกันมาก ไคแก เอื้อ บุษปะเกศ หงสกุล นักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่ง
ของไทย ซึ่งไคเขียนเล่าถึงความสัมพันธ์ของเขากับ มาลัย ชูพินิจ ในครั้งนั้นไว้ว่า

ทั้งผมและคุณมาลัย เป็นนักเรียนอยู่ในกรุงเทพฯ ๗ คุ้มด้วยกัน และเหตุที่เรา
สนิทกันนั้น ไม่ใช่เพราะเราไปเที่ยวทั่วทุกถนนซิวัดด้วยกันก็หาไม่ แต่เพราะ
เรามีสภาพเหมือนกันอยู่สามประการ ประการแรก เราเป็นนักเรียนที่ยาก
จนด้วยกัน ประการที่สอง ก็คือเรา เป็นนักเรียนที่ครูชมว่าขยันด้วยกัน
และประการที่สามก็เป็นหนอนหนังสือด้วยกัน^๒

ความยากจนที่ เอื้อ บุษปะเกศ หงสกุล กล่าวถึงนั้น มีมากขนาดที่ว่า แม
จะเป็นนักเรียนฝึกหัดครู ซึ่งสมัยนั้นจักว่าเป็นนักเรียนชั้นสูงแล้วก็ตาม แต่มาลัย ชูพินิจ
และ เอื้อ บุษปะเกศ หงสกุล ก็ยังคงเดินเท้าเปล่าไปโรงเรียน ในขณะที่เพื่อน ๆ
สวมถุงรองเท้าอย่างสวยงาม เวลานั่งเรียนหนังสือในชั้นก็ตอง เด็กที่นั่งแถว
กลาง ๆ เพื่อมิให้ครูมองเห็นเท้าที่เปล่าเปลือยนั้น^๓

นักเรียนฝึกหัดครู โรงเรียนวัดควรวรนิเวศสมัยนั้นมีอยู่สองประเภท คือ นักเรียน
ประจำ ซึ่งเป็นผู้มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดและไม่มีที่พักในกรุงเทพฯ กับนักเรียนไป
กลับ นักเรียนทั้งสองประเภทนี้ ล้วนเป็นนักเรียนที่เรียนโดยทุนการศึกษากองพระทรวง

^๑ สัมภาษณ์ นายเอื้อ บุษปะเกศ หงสกุล อาจารย์ใหญ่โรงเรียนรุจิเสรี,
๓๐ มกราคม ๒๕๑๗.

^๒ เอื้อ บุษปะเกศ หงสกุล, "แก ม. ชูพินิจ," มาลัยอนุสรณ์ (พระนคร :
สมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย, ๒๕๐๖), หน้า ๘๖.

^๓ สัมภาษณ์ นายเอื้อ บุษปะเกศ หงสกุล.

กรรมการทั้งสี่นี้ สำหรับ มาดัย ชูพินิจ นั้น แม้จะมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด แต่ เขาก็ เป็นนัก เรียนประจำ เกษไป-กลับ เนื่องจากบิดาได้เข้ามาฝากไว้ เขาพักอาศัยอยู่ใน บ้านของพระ ยามหาอำมาตยาธิบดี เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับ ความเคารพนับถือจากพสกนิกรทั่วทั้งจังหวัดเป็นอย่างมากและต่างก็นำบุตรหลานของตน เขามาพักอาศัยอยู่ในบ้านแห่งนี้ เพื่อศึกษาต่อในกรุงเทพฯ จนถึงกับทานทองปลอก เรือนแถวไว้ให้เป็นที่พักของนักเรียนต่างจังหวัดโดยเฉพาะพร้อมทั้งมอบ เงินส่วนตัวของ ทานให้ เป็นค่าใช้จ่ายของ เด็ก เหล่านี้ คณะหนึ่งขาดต่อสัปดาห์เป็นประจำ

ที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศน์ มาดัย ชูพินิจ มีครูที่สอนวิชาการประพันธ์และ ภาษาไทยอยู่สองคน คือ ขุนสุนทรภาศิลา (ถนอม เกยานนท์) และพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้า ตรีภพพิบูลย์ ตรีภพพิบูลย์ ครั้งหนึ่งในชั่วโมงกวีนิพนธ์ ขุนสุนทรภาศิลาให้นักเรียนแต่งโคลงพรรณนาถึงภาพพระนคร ที่มองเห็นจาก เครื่องบินซึ่งผ่านมาทางพระบรมรูปทรงมาโดยใช้เวลา ๕๕ นาที ผลปรากฏว่า ในจำนวนนักเรียนประมาณ ๕๐ - ๖๐ คนนั้น มีเพียงสองคนคือ มาดัย ชูพินิจ และเอื้อ บุษปะเกศ หงสกุลที่ได้อำมาตย์ และขุนสุนทรภาศิลา ได้นำนายไว้วา ทั้งสองคนนี้ จะต้องเป็นนักประพันธ์ในอนาคต โดยเฉพาะเอื้อ บุษปะเกศ หงสกุลนั้น มีที่ท้าวว่าจะเป็นนักกฎหมายควย ซึ่งคำทำนายของทานนี้ต่อมาได้เป็นความจริงทุกประการ^๓

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- ๑ เรื่องเดียวกัน.
- ๒ สัมภาษณ์ นาย สก กุระมะโรหิต, ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗.
- ๓ สัมภาษณ์ นายเอื้อ บุษปะเกศ หงสกุล.

มาดัย ชูพินิจ สำเร็จการศึกษาประโยคครูประถม จากโรงเรียนวัดควรวนนิเวศ
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๕ พร้อมเพื่อนรวมรุ่น ๑๖ คนคือ

๑. นายสวน จินาพร
๒. นายฉิ่ง แจงใจ ศึกษาธิการอำเภอบ้านแพ้ว
๓. นายคี ตรงสนธิ์
๔. นายวรสิทธิ์ (บุญมี) อินทาบัจ ครูโรงเรียนทวีธาภิเศก
๕. นายสังข์ ถอยคำดี ครูโรงเรียนวัดหนองจอก
๖. นายพยอม จุฑชาติ หัวหน้ากองคลัง กระทรวงวัฒนธรรม
๗. นายเหม พนมด ประจำกองโรงเรียนราษฎร
๘. นายพิรุฬห์ (เดิมชื่อพรัง เปลี่ยนเป็นวิวัฒน์ และพิรุฬห์) บำรุงใจ.
ครูใหญ่โรงเรียนวัดขวางปะกอก
๙. นายถม ศรีอเนก
๑๐. นายผอน ชมสมทร
๑๑. นายกิมกฤษ วนานันท์
๑๒. นายแอม (น้อย) วนารมย์ ศึกษาธิการจังหวัดนครราชสีมา
๑๓. นายจิ่ง จริงจิตร์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดศรีสะเกษ
๑๔. ร.อ. จันทร แสงสวัสดิ์ ป.ม. กระทรวงกลาโหม
๑๕. นายมาดัย ชูพินิจ
๑๖. นายเอื้อ บุษปะเกศ หงสกล ป.ม. หัวหน้าแผนกตำราและห้องสมุด
กระทรวงสทกรณ
๑๗. นายจำรัส ควนิ์นันทน์

๑ กรรมา, ประวัติกร : กรรมาจักพิมพ์ในวันกร ๑๖ มกราคม ๒๕๐๑
(พระนคร : โรงพิมพ์กรรมา, ๒๕๐๑), หน้า ๑๔๖.

เมื่อจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนวัดควรวรนิเวศใน พ.ศ. ๒๕๖๕ แล้ว มาลัย ชูพินิจ โกดกัณท์ เข้าเรียนวิชาสามัญในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๗ (มัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในปัจจุบัน) ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ไททิมาย เลขประจำตัว ๔๕๖๖^๑ และเรียนสำเร็จชั้นประโยคมัธยมศึกษาบริบูรณ์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๖๗^๒

ในขณะที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนี้ มาลัย ชูพินิจ โกดกัณท์ เวลาวางในตอนกลางวันเรียนทวนวิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ เขาจึงได้ชื่อว่า เป็นนักเรียนเก่าโรงเรียนเทพศิรินทร์ด้วยตนเอง^๓

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ ชมภุ - ฟาดุณสรณ (ทำเนียบศิษย์เก่า) (พระนกร : กองการพิมพ์ , กรมที่ดิน , ๒๕๑๑) , หน้า ม. ๒.

^๒ แมไม่เหลือมาลัยใบหญ้า... , หน้าเดียวกัน.

^๓ สัมภาษณ์ นายสค กรมะโรหิต.

อาชีพครู

มาดัย ชพนิจ เคยเล่าถึงชีวิตแทนหลังของเขาไว้ในหนังสือพิมพ์ประชาปริ-

สภามรรณ ฉบับหนึ่งว่า

เมื่อออกจากโรงเรียนประถม ๑๘ ปีมาแล้ว ถ้าจะมีใครสักคนหนึ่ง มาบอกว่า ตอมาอีก ๔ - ๕ ปีข้างหน้า ฉันจะยึดถือเอาวิชาการ ประพันธ์ และหนังสือพิมพ์เป็นอาชีพ ฉันก็คงจะไ้หัวเราะใส่หน้าบุคคลนั้น เพราะการ ประพันธ์ เป็นอาชีพหลังที่สุดที่ฉัน เคยนึกถึงในสมัยนั้น^๑ เขา เคยวางแผนชีวิตของเขาไว้ว่า

จุดหมายปลายทางของชีวิตฉันในขณะนั้น ต้องการจะศึกษาต่อไปในวิชา อย่างหนึ่งอย่างใดในสองอย่างนี้ คือ การป่าไม้หรือกสิกรรม เวลานั้น บิดาของฉันมีป่าไม้กระยา เลยและ เบญจพรรณอยู่ระหว่างตากลงมาถึง กำแพงเพชร ๒ - ๓ ป่า มีนาซึ่งเหมาะสำหรับจะแปลงเป็นไร่นา ไร่ยาสูบ หรือไร่อ้อย ซึ่งยังไม่มีใครในจังหวัดนั้นคิดถึงกัน เลยอยู่หลาย รอยไร่ ฉันคิดว่า ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามความหวังของฉัน ป่านนี้ อยายนอยที่สุด ถ้าฉันไม่ไ้เป็นจ้าวป่าตามเจตนาที่ต้องการ จะเป็นหรือ สภามรรณ เจ้าของไร่นา บางทีก็คงจะกลายเป็นเด็กเลี้ยงควายไป^๒ แต่แล้วแผนชีวิตของ เขาก็ต้อง เปลี่ยนไป ทั้งนี้เนื่องจาก

...ความตกต่ำของตลาดไม้ในปี พ.ศ. ๒๔๖๓ นำมาซึ่งการขาดทุน อย่างย่อยยับและการล้มละลาย ป่าไม้ ไร่นาและความหวัง ตลอดจน ที่ดินสำหรับอาศัยกลายเป็นอากาศราคาไปใน ๒ ปีต่อมา และฉันก็ต้อง หันเข้า เป็นนัก เรียนสอน เพื่อเลี้ยงครอบครัวขณะที่อายุยังไม่ครบ ๑๘ ปีเต็ม^๓

^๑ เรียบเอง , เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๒ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๓ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

แฉล้ม ซึ่งมีนิสัยรักการประพันธ์ กลับนั่งลอกกษัตริย์ที่เพื่อน ๆ เขียนส่งมาให้เพื่อส่งวารสารประจำห้องอยู่อย่างเพลิดเพลิน เมื่อครั้นมาดัยเรียกให้อ่านหนังสือ เขาจึงสอ เพราะไม่ทราบว่าเพื่อน ๆ อ่านไปถึงไหนแล้ว ครั้นมาดัยจึงให้เขาเขียนอยู่เช่นนั้นจนหมดชั่วโมง แล้วจึงเรียกตัวเขาไปถามสาเหตุที่ไม่ดูหนังสือ แฉล้มจำใจสารภาพโดยหยิบวารสารฉบับนั้นออกให้ดู หลังจากคัดค้านว่างาน เช่นนี้ควรทำนอกเวลา เรียบแล้ว ครั้นมาดัยก็ถามว่า ใครเรื่องพอหรือยัง เมื่อได้รับคำตอบปฏิเสธ ครั้นมาดัยก็พูดว่า "เป็นนี้กรจะให้เลิกเรื่อง"^๑

หลังจากที่มีอาชีพเป็นครูไคไม่นานนัก มาดัย ชุพนิญก็ย้ายออกมาจากบ้านพระยามหาอำมาตยาธิบดี ไปเช่าที่ปลูกบ้านอยู่กับเพื่อน ๆ ข้างโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ใกล้สะพานมัสยิด ถนนราชดำเนิน ตรงข้ามกับบ้านของเอื้อ บุษปะเกศ หงสกล และคึกคักบ้านนางเยาว์ ประภาสจิต ซึ่งต่อมาคือนักประพันธ์สตรีที่มีชื่อเสียงมากในยุคเดียวกับมาดัย ชุพนิญ ใช้นามปากกาว่า น.ประภาสจิต^๒

เกร็ดชีวิตตอนหนึ่งในขณะเป็นครูของมาดัย ชุพนิญ ช่วงนี้ เอื้อ บุษปะเกศ หงสกล เล่าว่า เมื่อมาดัย ชุพนิญ โคบาย - มาอยู่ข้างบ้านนางเยาว์ ประภาสจิต นั้น เอื้อไคแนะนำทั้งสองให้รู้จักกัน ขณะนั้น เป็นที่ทราบกันว่า วิชาคนหนึ่งของพระยามหาอำมาตยาธิบดีซึ่งมาดัย ชุพนิญ มีจิตใจผูกพันอยู่ ไคแต่งงานไปแล้ว มาดัย ชุพนิญ จึงหันมาสนใจนางเยาว์ ประภาสจิต ซึ่งขณะนั้นเป็นชาหลวงอยู่ในวังสุนันทาถึงขนาดเขียนจดหมายให้ แฉล้มเยาว์ ประภาสจิตกลับมาไปให้อ่านทุกฉบับ^๓

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ เรื่องเดียวกัน , หน้า ๑๗๓ - ๔.

^๒ สัมภาษณ์ นายเอื้อ บุษปะเกศ หงสกล.

^๓ เรื่องเดียวกัน.

ในขณะที่รับราชการ เป็นครูที่โรงเรียนวัดสระเกษนี้ ความจำเป็นในการครองชีพและความรับผิดชอบครอบครัว ทำให้มาดัย ชูพินิจ พยายามทำงานทุกอย่างที่จะทำให้มีรายได้เพิ่มพูนขึ้นจากเงินเดือนเพียงเล็กน้อยของอาชีพครู จากความเป็นเด็กรับนมที่เอากิจการเองงาน และมุงหนาที่จะทำงานเพื่อก่อสร้างสร้างตัวอย่างจริงจังของเขาและเพื่อนสนิทอีกราว ๔ - ๕ คน ซึ่งต่อมาได้เป็นกลุ่มผู้ใหญ่กำเนิดคณะ "สุภาพบุรุษ" ทำให้ มาดัย ชูพินิจ และเพื่อนใคร่กับความเมตตาจากกหบดีผู้หนึ่งคือ นายแดง โม วันทวิมล เจ้าของโรงพิมพ์แห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ใกล้ปากตรอกพระยาสุนทรพิมด หัวลำโพง ท่านผู้นี้ได้ช่วยตั้งโรงเรียนสอนหนังสือภาษาไทยและอังกฤษให้ที่ถนนรองเมือง ชื่อ "โรงเรียนรวมการสอน" ซึ่งใคร่รวมสำนักงานรับจ้างแปลหนังสือต่างประเทศไวควย โดยให้ชื่อว่า "สำนักงานรวมการแปล"^๑

โรงเรียนรวมการสอน เปิดการสอนวันละ ๒ ภาค คือ กลางวันสอนภาษาไทย ชั้นประถมปีที่ ๑ ถึงปีที่ ๓ ตอนค่ำสอนภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น ชั้น เอ., ชั้นบี. และชั้นซี. สำหรับภาคกลางวันมีครูเพียงสองคนคือ นักเขียนสุภาพสตรีหนึ่งซึ่งใช้นามปากกาว่า "นางสาวสงศรี" และนักเขียนชายคนหนึ่งซึ่งเป็นน้องของ "นางสาวสงศรี" นั้นเอง สำหรับการสอนภาษาอังกฤษภาคค่ำนั้น มีครูหลายคน ซึ่งนอกจากมาดัยชูพินิจแล้ว ยังมีนายกุหลาบ สายประดิษฐ์, นายทวีศักดิ์ วิริยะศิริ, นายทวน กาจจันท์ (ซึ่งใช้นามปากกาว่า "ทานตะวัน" เป็นคนแรก) และนายจรูญ วุธาติศย์ เป็นต้น^๒

กิจการของโรงเรียนนี้เห็นว่าประสบความสำเร็จพอสมควร เฉพาะภาคกลางวัน มีนักเรียนประมาณ ๔๐ คน ส่วนภาคกลางคืนมีประมาณ ๖๐ - ๗๐ คน

^๑ ร. วุธาติศย์ (จรูญ วุธาติศย์), "เล่าถึงคณะสุภาพบุรุษ นักประพันธ์บันเทิงคดียุคแรก," ชุมนุมนักเขียน โดย ประกาศ วัชรภรณ์ (พระนคร : รวมสาส์น, ๒๕๐๘) หน้า ๔๑๘.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

มีพระภิกษุและสามเณรมาเรียนควย ๗ - ๘ รูป โดยไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน แต่ถึงแม้ว่าจะมีักเรียนนิยมมาเรียนกันมากเพียงไรก็ตาม รายได้ที่โรงเรียนไกรบักก็ยังคงน้อยมาก เพราะนักเรียนส่วนใหญ่มักติดค้างค่าเล่าเรียนซึ่งเรียกเก็บเพียงคนละหนึ่งหรือสองบาทต่อเดือน ทำให้ครูทั้งหมดประสบกับปัญหาทางการเงินซึ่งต้องนำมาใช้จ่ายเป็นค่าเช่าบ้าน ที่-ไฟ เป็นโรงเรียนและค่าไฟฟ้า ในบางครั้งหมดหนทางแก้ไขก็ได้รับความช่วยเหลือจากนายแดงโม วันทวิมล ซึ่งเป็นนายทุนผู้ใจดีนั่นเอง และเนื่องจากไม่สามารถจะฟังรายได้จากการสอนและการรับจ้างแปลหนังสืออย่างแน่นอนได้มาลัย ชูพินิจกับชาวคณะผู้รวมงานจึงต้องหาไฟฟ้าพิเศษควยการ เขียนนวนิยายหรือแปลเรื่องส่งไปขายตามสำนักพิมพ์บางแห่งด้วย^๑

ลาออกจากครุ

มาลัย ชูพินิจ รับราชการ เป็นครูอยู่ไล่สองปี ก็ตัดสินใจลาออกเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๕^๒ เนื่องจากในขณะที่โรงเรียนปิดภาคปลายนั้น เขาได้รับจดหมายจากสหายคนหนึ่ง ซึ่งทำงานอยู่ที่จังหวัดสงขลาว่า ต้องการบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ไทยใต้ ซึ่งเป็นหนังสือออกใหม่ในจังหวัดนั้น มาลัย ชูพินิจ จึงเดินทางไปที่นั่น และเมื่อถึงกำหนดโรงเรียนเปิดเทอมตนแล้ว เขาก็ยังไม่กลับมาสอนหนังสือ เพียงแต่ส่งใบลาพักมาเท่านั้น^๓ หลังจากยื่นใบลาบ่อยครั้ง เขา เขาก็ตัดสินใจลาออกจากราชการ โดยให้เหตุผลว่า

...ฉันรู้สึกว่า อาชีพครูกับฉันไม่เหมาะสมกัน มันไม่ใช่เกี่ยวกับการกลุ่กคืออยู่กับ เด็กซึ่งฉันชอบ เพราะถือว่า เป็นการศึกษามาชีวิตในระยะหนึ่ง แต่การสอนซ้ำ ๆ ซาก ๆ เกือบแล้ว เกือบเล่า ปีแล้วปีเล่าตามกรอบและ

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๑๖ - ๗.

^๒ จากสมุคัมภ์ที่ประวัติส่วนตัวของนายมาลัย ชูพินิจ.

^๓ สัมภาษณ์ นายเอื้อ บุษปะเกศ หงสกุล.

ขอบเขตสุดแต่ท่านจะใคร่รับคำสั่ง ความคิดความอ่านใหม่ ๆ แม้จะยังไม่โคจรตลอดถูกโยนทิ้งลงตะกร้า ชักกับความรู้สึกนึกชอบของฉัน ฉันต้องการชีวิตที่เป็นอิสระ เวลานั้น ฉันเพิ่งย่างขึ้นสู่วัยหนุ่มซึ่งชีวิตเรียกร้องถึงการท่องเที่ยว การเผชิญภัย การที่จะโคจรเป็นตัวของตัวเอง แม้วามันจะลำบากยากแค้นสักเพียงใดก็ตาม?

อาชีพแรกของเขาโคจรสิ้นสุดลงแล้ว เป็นอาชีพที่เขาจำเป็นต้องทำเพราะมีความรับผิดชอบครอบครัว แต่เมื่อเขาไม่สามารถจะเป็นความรู้สึกของเขาได้ เขาจึงต้องเลือกทางเดินใหม่อย่างที่ชีวิตเขาต้องการ นั่นคือ อาชีพนักหนังสือพิมพ์ ซึ่งต่อมาเขาไม่อาจแยกมันออกจากอาชีพนักประพันธ์ และโคจรเป็นอาชีพเดียวที่เขายึดถือตลอดมาเป็นเวลา ๓๗ ปี จนถึงวันสุดท้ายแห่งชีวิต ทั้งนี้อาจจะเป็นอย่างที่เขาเคยยอมรับครั้งหนึ่งว่า

... โลกของการประพันธ์เป็นโลกที่แปลกประหลาด มีอำนาจถึงคุณและบิณฑ์เหนียวใจผู้ที่หลงเขาไปอยู่ในทางของมันมากกว่าหรือยิ่งกว่าโลกของการหนังสือพิมพ์ และเมื่อท่านใดหลงเขาไปเสียครั้งหนึ่งแล้ว ก็ยากที่จะถอนตัวกลับใจ ท่านอาจจะวางมือทางเดินไปจากมันเป็นเวลานาน ท่านอาจจะหันไปหาวิชาชีพอื่นเป็นการชั่วคราว และท่านก็อาจจะพยายามทำเป็นไม่เอาใจใส่เลย แดงทหายก็จะถูกเรียกร้องให้หวนกลับมาหามันอีกจนได้...^๒

^๑ เรียบเอง , เรื่องเดียวกัน , ... หน้าเดียวกัน .

^๒ ม. ชูพินิจ (มาดัย ชูพินิจ) , "แดวแกรสนิยม? กระทั่งทอง , (กันยายน , ๒๕๕๓) , ๑๐๘ - ๑๐ .

เรื่องนักสืบ อย่างของคอกแนลคอยด์ หรือ เทพนิยายของกริมม์และแอนเดอร์สัน
 ตลอดจนหนังสือบางเล่มที่ติดอกกันว่า ไม่ควรอ่าน... แต่การอ่านจึงป่าละ
 เชนนั้นเอง ทำให้ฉันได้มีความรู้และความชำนาญพอจะวินิจฉัยใ้
 การอ่านอะไรในภายหลัง ...^๑

เอื้อ บุษปะเกศ หงสกุณ เพื่อนร่วมโรงเรียนวัดศรนิเวศ เคยเล่าว่า
 เขากับมาลัย ชูพินิจ เป็นเพื่อนสนิทกัน เพราะเป็นเพื่อนหนังสือด้วยกัน ในเวลาว่าง
 ขณะพักพิงกลางวัน และตอนบ่ายหลังโรงเรียนเลิกแล้ว จะพบเขาทั้งสองในห้องอ่าน
 หนังสือของห้องสมุดโรงเรียนเสมอ^๒ และสค กุระโรหิต เพื่อนสนิทอีกคนหนึ่ง
 วิจารณ์เคยเล่าไว้เช่นกันว่า

...คุณมาลัย ชูพินิจ เป็นทั้งนักอ่านและนักเขียน ห้องสมุดของท่าน
 เจ้าคุณมหาอำมาตย์ ๑ เป็นห้องสมุดที่มีหนังสือมากมายหลายชนิด
 ดูเหมือนว่า คุณมาลัยจะได้อ่านเสียเกือบทุกเล่ม แต่ที่สนใจมากที่สุดคือ
 หนังสือประวัติศาสตร์และวรรณคดี กล่าวได้ว่าคุณมาลัย ไคสร่าง
 "ม. ชูพินิจ" กับ "แมอนงค" ขึ้นในห้องสมุดของท่าน เสนาบดีกระทรวง
 มหาดไทย คนตระกูล "วิริยศิริ" แห่งนี้ย่อมไม่มีปัญหาเลย^๓

นิสัยรักการอ่านของมาลัย ชูพินิจ ใ้รับการส่งเสริมให้มากขึ้นไ้เขา
 มากๆในบ้านของพระยามหาอำมาตยาธิบดี ผู้เป็นนักอ่านและนักสะสมหนังสือท่านหนึ่ง
 ถึงกล่าวได้ว่า ท่านผู้นี้มักจะเรียกมาลัย ชูพินิจ เขาไปช่วยจัดหนังสือในห้องสมุด

^๑ ม.ชูพินิจ , "ป.ล.", " ประชามิตร - สภาพบุรุษ , ๑ (๑๔ กุมภาพันธ์,
 ๒๔๘๖) , ๕.

^๒ เอื้อ บุษปะเกศ หงสกุณ, เรื่องเดิม, หน้า ๘๖ - ๗.

^๓ สค กุระโรหิต , เรื่องเดิม, หน้า ๕๐.

อยู่เสมอ จึงเป็นโอกาสอันดีของเขาที่จะได้สัมผัสกับหนังสืออันมีคุณค่าหลายประเภท และใคร่มีความไว้วางใจจากท่านเจ้าของโหลยืมไปอ่านไต่ตามต้องการ^๑

มาดิย ชูพินิจ อ่านหนังสือไต่ทุกประเภท เขาถือว่าการอ่านเป็นสิ่งจำเป็นของชีวิต เพราะช่วยโหลยืมความรกรุงรัง เขาจะตองอ่านหนังสือวันละ ๔ - ๕ เล่มเป็นประจำ แม้ไม่สามารถอ่านละเอียดทุกเล่มก็จะพลิกดูเนื้อหาและเลือกอ่านเฉพาะตอนที่สนใจ^๒ จากบัญชีรายชื่อหนังสือที่มาดิย ชูพินิจ สะสมไว้ ซึ่งหาขายของเขาได้จัดทำขึ้นภายหลังมรณกรรมของเขา พบว่า หนังสือที่มาดิย ชูพินิจ สะสมไว้มีประมาณ ๖๐๐ เล่ม ส่วนใหญ่เป็นหนังสือภาษาต่างประเทศ ที่มีเป็นจำนวนมาก ไต่แก่ประวัติศาสตร์และวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ ไต่แก่ ปรัชญา ศาสนา วิทยาศาสตร์ ประยุกต์ การเมือง กีฬาประเภทต่าง ๆ เช่น การดำสัตว์ การยิงปืนและการเล่นเทนนิส การหนังสือพิมพ์ การครองชีวิต การแต่งงานและการอบรมเด็ก เป็นต้น สำหรับหนังสือทางวรรณกรรม ที่มีมากเป็นพิเศษไต่แก่หนังสือรวมเรื่องสั้นของนักเขียนเอกของโลก คำรายการเขียนเรื่องสั้นและบทละคร เช่น The World's

50 Best Short Stories, 85 Short Stories of Guy de Maupassant, The Best of O. Henry, The Best Short Stories และ Studies

in Short Stories โดย เอเดรียน เจฟ (Adrian H. Jaffe)

เป็นต้น หนังสือนวนิยายส่วนใหญ่ไต่แก่เรื่องของนักเขียนผู้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดี เช่น จอห์น โอฮารา (John O'Hara), ดี.เอช.ลอเรนซ์ (D.H. Lawrence), ซอเมอร์เซต มอห์ม (Somerset Maugham), จอห์น สไตน์เบค (John Steinbeck), แฮโรลด์ รอบิน (Harold Robbins), และ เทเนสซี วิลเลียม (Tennessee William) เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีนวนิยายประเภทพ็อคเก็ตบุ๊ก

^๑ สัมภาษณ์นางอนงค์นาฏ วิรัชศิริ ธิดาพระยามหาอำมาตยาธิบดี, ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๑๖.

^๒ เรื่องเดียวกัน.

(Pocket Book) ของนักเขียนคนอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก^๑

จากความเป็นนักอ่านหนังสือนี้เองที่เป็นแรงบันดาลใจให้มาลัย ชูพินิจ เป็นนักเขียนในเวลาต่อมา ท่านเองเกี่ยวกับที่ ชวงศ์ ฉายะจินดา ได้รับความคล้อยจากนวนิยายของ "ดอกไม้อศศ"^๒ หรือ "สันต์ เทวรักษ์" ใ้รับจากเรื่องสั้นเรื่อง "น้ำใจของนรา" ของ "สง เทภาสิต"^๓ นั้นเอง

ประการที่สอง มาลัย ชูพินิจ เคยเป็นนักเรียนเก่าโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยและโรงเรียนเทพศิรินทร์ ซึ่งล้วนเป็นสถานศึกษาที่ผลิตนักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียงของไทยมาหลายยุค หลายสมัย นักประพันธ์ที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยได้แก่ ร. วุชิต (จรูญ วุชิต)^๔ "นวนาค" (ณ ประภาวิวัฒน์)^๕ และ "แสงทอง" (หลวงบุญแมนพพานิชย์)^๖ เป็นต้น ส่วนที่มาจากโรงเรียนเทพศิรินทร์ได้แก่ "ยาขอบ" (โชติ แพร่พันธุ์) , หม่อมเจ้าอากาศคำแก๊ง , กุหลาบ สายประดิษฐ์,

^๑ จากบัญชีรายชื่อหนังสือภาษาอังกฤษซึ่งทายาทนายมาลัย ชูพินิจได้จัดทำขึ้นภายหลังมรณกรรมของเขา.

^๒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะอักษรศาสตร์, แผนกวิชาบรรณารักษศาสตร์, นักเขียนชาวอักษรศาสตร์ (พระนคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๕), หน้า ๔๕.

^๓ สัมภาษณ์นายสันต์ ท. โกมลบุตร, ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗.

^๔ "เพชร ชมพู" (ประเสริฐ พิจารตโสภณ), "ทำเนียบนักเขียนไทย; ฟ้าเมืองไทย ๒, (๒๐ สิงหาคม, ๒๕๑๓), ๒๕.

^๕ _____, ฟ้าเมืองไทย, ๒, (๑๔ มกราคม, ๒๕๑๔), ๕.

^๖ _____, ฟ้าเมืองไทย, ๒, (๕ เมษายน, ๒๕๑๓), ๓๕.

สก คุรุ มะโรหิต, เจวียง เสวตะทัต, สนิท เจริญรัฐ, หม่อมหลวงคอดย ชุมสาย, อุเทน พูลโกศา ("ชอมมาลี")^๑ เป็นคน การที่โคเข้เข้ามาอยู่ร่วมกับผู้มีนิสัยและความสนใจเป็นอย่างเดียวกัน ความบังคลาจิตที่โคเข้จากกรุ่นผู้ประสบความสำเร็จมาแล้ว เป็นแรงผลักดันอย่างหนึ่งที่ทำให้หมาดัย ชูพิณิจ มีความอยากเขียนหนังสือ และเขาโคเริ่มมีผลงานปรากฏอยู่ในหนังสือของโรงเรียนคือ แสดงการณศึกษา เทพศิรินทร ซึ่งเป็นบันไดแห่งความมีชื่อเสียงชั้นแรกของเขา ทำให้เขา เริ่มเป็นที่รู้จักของนักเรียนแมจะ เป็นไปในวงแคบ อย่างที่ นายสุนทร หงส์ศการมภ ผู้เคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังของไทยสมัยหนึ่ง เคยเขียนถึงเขาไว้ว่า

...ข้าพเจ้ารู้จักหมาดัยและสนิ จักกับหมาดัยก็โดยโคเข้ตามบทประพันธ์ของหมาดัยในหนังสือนิตยสาร ของ โรงเรียนคือ "แสดงการณศึกษา โรงเรียนเทพศิรินทร" นั้นเอง ซึ่งเป็นหนังสือที่นักเรียนพวกเราชอบอ่านกันทุกคนผู้ที่เขียนประจำ นอกจากคนสก คุรุ มะโรหิต แลวก็คือหมาดัย ชูพิณิจ คนกหลาย สายประคิษฐ์ ซึ่งดวนแลวตอมาก็โคเข้วว่า เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงชั้นอาวโสทั้งสิ้น...^๒

ประการที่สาม ซึ่งอาจจะ เป็นประการสำคัญที่สุด คือ ความรัก นักประพันธ์ชายเป็นจำนวนมากที่ได้รับแรงคลาจิตให้เป็นนักเขียนจากความรัก เช่น ยก วัชร เสถียร เริ่มการ เป็นนักประพันธ์ของ เขาควยการรับจ้าง เขียนจดหมายรักให้เพื่อน ตอมาเขียนถึงผู้หญิงที่เขารักโดยอาศัยสำนวนโวหารที่จำมาจากหนังสืออ่าน เล่นและตัวอย่าง เพลงยาวที่มีอยู่ในหนังสือฉันทลักษณ์ แลวจึงทดลอง เขียน เรื่องสั้นส่ง ไปลงหนังสือพิมพ์ที่เขียนควยลายมือ ซึ่ง สุภา ศิริมานนท์ จักทำขึ้นในโรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้าพระยา^๓"กุดาวุฒิ"

^๑ ประกาศ วัชรารภณ, ชมรมนักเขียน..., หน้า ๔๑๑.

^๒ สุนทร หงส์ศการมภ, "นคิยาโคกวัชโย", บาลยภนุสภณ..., หน้า ๓๐.

^๓ ประกาศ วัชรารภณ, ชมรมนักเขียน..., หน้า ๒๕๖ - ๗, ๒๖๓.

หลงรักนางพยาบาลคนหนึ่งชื่อ ปรีชา จึงไขนวนิยายเป็นสื่อ เขียนเรื่อง "ปรีชา"
ขึ้นมา บังเอิญ นายสิทธิรักษ์ ศชะวณิช ซึ่งกำลังวางแผนจะออกหนังสือพิมพ์
ชีวิตไทย รายสัปดาห์ มาพบเขาจึงขอไปลงพิมพ์ในฉบับปฐมฤกษ์ทันที เมืองงานชั้น
แรกประสบผลสำเร็จ เขาจึงตัดสินใจผลิตงานเขียนชิ้นต่อ ๆ มา และทำงานหนังสือ
พิมพ์เป็นอาชีพไปในขณะเดียวกัน

มาลัย ชูพินิจ ไม่ยอมรับว่า แรงคลีใจให้แก่นักประพันธ์ของเขามาจาก
ความรักอย่างเดียว หากแต่ถือว่ามี เป็นเพียงไขว่หนิงของสายโซ่เท่านั้น และโซ่
เส้นนี้เขาเรียกมันว่า "ความบังเอิญ" ซึ่งเขาเคยบรรยายไว้ครั้งหนึ่งว่า

... เหตุ "บังเอิญ" เป็นอันมากที่เกี่ยวโคทำให้อันผาน เหตุการณ์ เหล่านั้น
มาอย่างใดก็ตาม และเป็นอย่างใดอันใดเป็นมาแล้วและกำลัง เป็นอย่างใดอัน
เป็นอยู่ในปัจจุบัน "บังเอิญ" การคาซงของผู้นั้นถึงแก่ขาดทุน
ทองลมดะลาบ ฉันจึงต้องหยุดการศึกษาคือไปออกมา เชนิษนาทักโลก
และชีวิตในสมัยที่อายุยังไม่ครบ ๒๐ ปี "บังเอิญ" มีผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งแต่
เห็นว่า เจาชายหนาโงททย ๆ คนหนึ่งไม่มีค่าอะไรควร แกการลอย
และเพราะฉะนั้น ปล่อยให้ชีวิตที่สาวสควริสทธิของ เขาดวง เผลไปเปลว ๆ
ตั้ง ๕ หรือ ๖ ปี อย่างที่นายททยชอรอง "บังเอิญ" มีผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งมี
ศรัทธาในมิตรภาพแผนพลาโต และความมานะบากบั่นของชายคนนั้น ให้
การสนับสนุนทททางทั้งโดยจิตใจและวาจาตลอด โยน และ "บังเอิญ"
เจ้า "คนป่าหนาททย ๆ คนนั้น" อย่างที่ผู้หญิงคนแรกเคย เรียก คือฉัน
เพราะฉะนั้น "นักประพันธ์ใส่แหง" อย่างที่ททคนเรียกคนที่มีความทะเยอ
ทะยานอยากจะเป็น "สิ่ง" ที่เขาเขาใจว่า เป็นนักประพันธ์คนหนึ่งจึง เกิด
ขึ้นเมื่อกว่า ๑๐ ปีมาแล้ว เพื่อหาทางบรรยายสิ่งที่อื้ออันอยู่ในใจ ซึ่งมีโซ่

* วรณ ฉัตรกุล ณ อยุธยา, บนถนนเรื่องสั้น (พระนคร : ผดุงศึกษา,
๒๕๐๕), หน้า ๔๕๒.

อะไรอื่นไกลยิ่งไปกว่าความรักและความขมขื่นที่ความรักมักจะให้แก่ชาย
โง่ ๆ หนาทย์ ๆ ผู้เชื่อในคุณค่าของคนทั่วไปและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ผู้หญิงที่หน้าขาว เหมือนไขปอกคนนั้น

ประการที่สี่ เช่นเดียวกับที่หลวงวิจิตรวาทการ เคยสรุปสาเหตุที่ทำให้คน เป็น
นักประพันธ์ไว้อีกหนึ่งว่า คนบางคนเป็นนักประพันธ์เพื่อกระพือให้ความปรารถนาของ
ตนบริบูรณ์ขึ้น เช่น คนที่ไม่มีใครรัก ชอบแต่งเรื่องรัก คนที่ยากจนชอบแต่งเรื่อง
มั่งคั่ง โอ้อวด คนที่เสราโศก เป็นอาชิวชอบแต่งเรื่องตลกคนอง ทั้งนี้เพื่อที่จะหา
อาหารให้แก่หัวใจของตนเอง และทำให้หัวใจนึกถึงสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสภาพของตัว
ให้ใคร่ความเพลิดเพลนเสียบ้าง^๒ มาลัย ชูพินิจ ตองสูญเสียบความหวังและความฝัน
ที่จะเป็นเจ้าของไร่หรือพอกาไม้ไปกับภาวะตลาดไม่ตกค่าใน พ.ศ. ๒๔๖๓ แต่เขาก็ได้
ความฝันกลับคืนมา เมื่อเขา เขียน "ทุ่งมหาธาต" "แดนดินของเรา" และเรื่องสั้น
อีกหลายเรื่อง สัมกับความปรารถนาของเขาเองที่ต้องการ เป็นนักประพันธ์เพื่อ"ฝัน
ถึงสิ่งที่ตนต้องการแต่ไม่มี ฝันถึงความสำเร็จที่ตนปรารถนาแต่ไม่ได้"^๓

ก้าวแรกในวงการประพันธ์

"ชาวยุ หัตถกิจ" หรือ พลตรี ไชยันต์ ธนัตถัตถกรรม นักประพันธ์ผู้มีชื่อ
เสียงคนหนึ่งของไทยในสมัยเกี่ยวกับมาลัย ชูพินิจ เคยกล่าววว่า นักเขียนส่วนมาก
มักจะเริ่มตนงานเขียนของเขาโดยการหาหนังสือพิมพ์ในห้อง เรือนแพทั้งคืน^๔

^๑ ม. ชูพินิจ "คอดมัน ป.ล., "ประชามิตร - สุภาพบุรุษ, ๑ (๔ กรกฎาคม ๒๔๕๖), ๕.

^๒ หลวงวิจิตรวาทการ, "เหตุที่คนเป็นนักประพันธ์, "สุภาพบุรุษ ๒

(๑ พฤศจิกายน, ๒๔๗๓), ๑๐๔๔.

^๓ ม. ชูพินิจ, "ป.ล., "ประชามิตร - สุภาพบุรุษ, ๑ (๔ กรกฎาคม, ๒๔๕๖), ๕.

^๔ สัมภาษณ์ พลตรี ไชยันต์ ธนัตถัตถกรรม ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗.

"สันต์ เทวรักษ์" หรือ สันต์ ท. โกมลบุตร ก็แยกตัวเป็นอันในเรื่องนี้เช่นกัน มาลัย ชูพินิจ ก็ทำนองเดียวกับนักเขียนสาวใหญ่ของไทย ในสมัยที่เรียนชั้นมัธยม ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศนั้น เขาและเพื่อน ๆ ที่มีความสนใจตรงกัน เช่น นายเฉลิม วุฒิชัยกิจ , พลตำรวจตรีไมตรี บานเย็น และนายไช แมนมาส เป็นคนใกล้ชิดพากันออกหนังสือพิมพ์ในหอเรียน โดยรวมกันเขียนเรื่องลงในสมุดเวียน แลวหมุนเวียนกันอ่านในระหว่างเพื่อน ๆ เรื่องที่เขียนส่วนมากเป็นการหยอกล้อเยาะแหยะและกอนแค้นกันเอง จะมีนิยายบ้างก็น้อยมาก แต่ในขณะนั้นไม่มีใครมันหมายจะเป็นนักประพันธ์ ในอนาคตเลยสักคน^๑

กาวตอมา มาลัย ชูพินิจ เริ่มมีผลงานเขียนอยู่ในหนังสือแสดงการณศึกษา เทพศิรินทร^๒ สมัยที่ไปเรียนพิเศษในตอนกลางคืนที่นั่น จนพอจะมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของผู้ที่เป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนเดียวกัน แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า ผลงานในระยะแรกเริ่มของเขานี้ไม่มีหลงเหลืออยู่เลย

มาลัย ชูพินิจ เริ่มสนใจงานประพันธ์อย่างจริงจังภายหลังจากสำเร็จการศึกษาและทำงานเป็นครูที่โรงเรียนวัดสระเกษแล้ว เขาใช้เวลาว่างจากการสอนเขียนเรื่องสั้นส่งไปลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวันและรายสัปดาห์ที่แพร่หลายอยู่ในขณะนั้น^๔ ในระยะนี้เองที่ชีวิตของเขาแวดล้อมไปด้วยมิตรสหายที่มีความสนใจในงานเขียน หนังสือด้วยกัน เช่น สดก คุรุมะโรหิต ภูหลดาบ สายประคิษฐ์ และสุกรี พยัคฆนันท์

^๑ สัมภาษณ์นายสันต์ ท. โกมลบุตร ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗.

^๒ สัมภาษณ์นายเฉลิม วุฒิชัยกิจ.

^๓ เคยอ้างแล้วในหน้า ๒๐ เชียงอรรถที่ ๒.

^๔ ประกาศ วัชรารณ, "งานและชีวิตของมาลัย ชูพินิจ, "มาลัยอนุสรณ์. . . ."

เป็นคน และไคพบปะกันสม่ำเสมอที่บ้านพระยามหาอำมาตยาธิบดี^๑ เขาเริ่มผลิตงานประพันธ์ออกมาด้วยความรักที่จะเขียนอย่างแท้จริง เนื่องจากในสมัยนั้นไม่มีหนังสือพิมพ์ฉบับใดจ่ายค่าเรื่องให้ทันที เขียนที่อยู่นอกสังกัดเลย ถือว่าการที่เขาลงพิมพ์เรื่องไหน เป็นการตอบแทนที่คบค้าแล้ว รางวัลเท่า ๆ ที่ใครบ้างก็ถือการใดเป็นสมาชิกพิเศษ อ่านหนังสือฟรี ซึ่งถือกันว่าเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ เชิดหน้าชูตาโลกได้อย่างประมาณไม่ได้^๒ ทั้งนี้เป็นเพราะว่า วงการประพันธ์ของไทยในระยะเริ่มแรกคือปลายรัชกาลที่ ๖ และต้นรัชกาลที่ ๗ นั้น เป็นวงการของคนกลุ่มน้อยกลุ่มเดียวซึ่งมีฐานะ ศึกษาระดับหรือการศึกษาคอนข้างสูง และถือว่า การประพันธ์เป็น "ของเล่น" อย่างหนึ่งทำนองเกี่ยวกับการ เดินไม้คักหรือการสะสมไมเท่า คนส่วนใหญ่ยังนิยมภาพยนตร์ซึ่งเรียกกันว่า "หนังญี่ปุ่น" และเลิกกันอย่างกว้างขวาง แมจะเลือกอ่านหนังสือก็มักนิยมอ่านหนังสือที่แปลจาก เรื่องในภาพยนตร์หรือคิดแปลงมาเขียน เช่น เรื่อง "คำหมิ่น" หรือ "ตาตัว" เป็นต้น^๓

อย่างไรก็ตาม ใน พ.ศ. ๒๔๗๒ ไคมีการเคลื่อนไหวเพื่อเปลี่ยนแนวความคิดจากการเขียนหนังสือเพื่อชื่อเสียงและความพอใจของผู้เขียนในหลายเป็น "งาน" ประเภทหนึ่งซึ่งแม้มิถึงระดับงานอาชีพ แต่จากการเริ่มกันนี้เอง ปัจจุบันงานประพันธ์ก็ก้าวหน้ามาถึงระดับที่ประกอบงานอาชีพถือ เป็นอาชีพที่มั่นคงได้ บุคคลที่สมควรใคร่บักการยกย่องว่าเป็นผู้เริ่มตนวางแนวทางของอาชีพนักเขียน ก็คือนายกุหลาบ สายประดิษฐ์ นักหนังสือพิมพ์และนักเขียนผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งของไทย ซึ่งเคยแถลงความคิดเห็นของเขาไว้ในหนังสือพิมพ์ สภาวะบุรุษ รายบักข ฉบับปฐมฤกษ์ว่า

^๑ สัมภาษณ์ นายสค กุระโรหิต.

^๒ สค กุระโรหิต , เรื่องเดิม, หน้า ๕๑ - ๒.

^๓ สัมภาษณ์ ขุนวิจิตรมาตรา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖.

เพื่อที่จะให้หนังสือ "สุภาพบุรุษ" อนาคตฝากถึงไปด้วย เรื่องอันมีกา
 ยอดเยี่ยม จึงขอประกาศไว้ในที่นี้ว่า เราปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะ
 รับผิดชอบต่อเรื่องจากนักประพันธ์ทั้งหลาย ทั้งที่เป็นเรื่องบันเทิงคดีและสารคดี
 ส่วนอัตราราคานั้นไม่แน่นอนตายตัว มากหรือน้อยแล้วแต่กรรมกร ของ
 หนังสือนี้จะวินิจฉัยและกำหนดให้...

...สำหรับหนังสือพิมพ์ที่ออก เป็นรายปักษ์หรือรายเดือน ก็เหมือนยัง
 ไม่เคยมีฉบับใดให้นำประเด็นการซื้อเรื่อง เขามาไซ้ การซึ่งเราจะกระทำ
 ขึ้นเป็นครั้งแรกนี้ ก็เพราะเห็นว่า ถึงเวลาอันสมควรที่จะกระทำแล้วอะไร
 ทกอย่างจะเกิดขึ้นโดยยอมตองอาศัยการตั้งคนทั้งสิ้น ถ้าปราศจากการตั้งคน
 เสียแล้ว อะไรซึ่งน่าจะเกิดขึ้นหรือจำเป็นตองให้เกิดขึ้นก็ไม่อาจที่จะเกิด
 ขึ้นได้ การประพันธ์ของชาวเราทุกวันนี้ เป็น "เล่น" เสียถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์
 ที่จริงความเป็น "งาน" เห็นจะได้สัก ๑๐ เปอร์เซ็นต์ คือกอกกรรม
 บิดนี้จึงควร เป็นเวลาที่เราจะช่วยกันเปลี่ยนโฉมหน้าการประพันธ์ให้พ้นจาก
 "เล่น" มาเป็นงานอีกสักอย่างหนึ่ง

ในขั้นตอนนี้เราคงจะขอเรื่องควมราคานั้นไม่สมมากมายอะไรนัก และถึง
 แมราคาสำหรับเรื่องหนึ่ง ๆ จะไม่ช่วยใหญ่แต่ภูมิใจในผลที่ใครรับ แต่
 คงจะช่วยให้คนรักสีกว่า ไคไซเวลาของคนที่ให้เป็นเงินเป็นทองขึ้นบาง
 หรืออย่างน้อยที่สุดก็ชวนให้รักสีกว่า ไคมีมีการตั้งคนขึ้นแล้วสำหรับอาชีพของ
 นักประพันธ์ ถึงแมการตั้งคนครั้งนี้กว่าจะสำเร็จเป็นปรำปรองอันแท้จริงขึ้นไค
 ในเวลาอีกสัก ๑๐ หรือ ๒๐ ปีข้างหน้าก็ตาม ก็ยังน่าจะเห็นว่า คิกว่า
 ไม่มีหวังเสียเลย*

* กุหลาบ สายประดิษฐ์, "เชษฐา จักกับเรา, "สุภาพบุรุษ", "๑ (๑ มิถุนายน,
 ๒๔๗๒), ๖ - ๘;

มาลัย ชูพินิจ จะเริ่มงานเขียนของเขาในระหว่าง พ.ศ. ๒๔๖๗ - ๒๔๖๘ แบบไหนที่ไม่มีหลักฐานเหลือพอให้ศึกษาได้ แต่ผลงานของเขาใน พ.ศ. ๒๔๖๘ ซึ่งเป็นยุคแรก ส่วนมากลงพิมพ์ใน เสนาธิการและมหาวิทยาลัยสาร, ไทยเกษม, กรณเกษม, สวนอักษร และ สมานมิตรบันเทิง ซึ่งเป็นนิตยสารที่มีผู้อ่านนิยมมากในขณะนั้น

งานของมาลัย ชูพินิจในยุคแรกของเขา มีทั้งบทความสั้น ๆ แสดงทัศนะต่างๆ เช่น เกี่ยวกับ ความรักและการวิวาห์ใน "วิวาห์โดยปราศจากความรัก"^๑ เกี่ยวกับ ผู้หญิงและความรักใน "หัดรักผู้หญิง"^๒ ซึ่งขอเขียนที่แสดงทัศนะและปรัชญา เช่นนี้ นอกจากจะเขียนเป็นบทความธรรมดาแล้ว เขายังได้พลิกแพลงวิธีการ เขียนนิทานสатиจ ยิ่งขึ้นโดยเขียนในรูปของบทสนทนา เช่น เรื่อง "นิ้ว ๆ เมีย ๆ"^๓ ซึ่งแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งงานและการแก้ปัญหาในครอบครัว บางครั้ง เขาก็ผูก เป็นนิยายแบบไทย เช่น เรื่อง "ผู้ชายเป็นคน"^๔ ซึ่งเปรียบเทียบให้เห็นความสำคัญของหญิงกับชายและสรุปให้เห็นว่าในภาวะคับขัน ผู้ชายมีความเห็นแก่ตัวและเอาตัวรอด ทอดทิ้งให้ผู้หญิงซึ่งคนคนหนึ่งว่าอ่อนแอกว่าต้องต่อสู้กับภัยแทนคนเดียว เป็นต้น

^๑ มาลัย ชูพินิจ, "วิวาห์โดยปราศจากความรัก," สมานมิตรบันเทิง,

๑ (๑๕ สิงหาคม, ๒๔๖๘), ๕๐ - ๕.

^๒ แมอนงค์ (มาลัย ชูพินิจ), "หัดรักผู้หญิง," กรณเกษม,

๑ (๗ พฤศจิกายน, ๒๔๖๘), ๒๔๘ - ๕๓.

^๓ มาลัย ชูพินิจ, "นิ้ว ๆ เมีย ๆ," ไทยเกษม, (๑๕ ธันวาคม, ๒๔๖๐), ๑๒๓-๔๔.

^๔ แมอนงค์, "ผู้ชายเป็นคน," สวนอักษร, (๑ มกราคม, ๒๔๖๘),

นอกจากประเภทบทความแล้ว ยังมีเรื่องสั้น นวนิยายขนาดสั้น และเรื่องแปล ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมอยู่ในขณะนั้น เช่น "หลอนผดงกรรม"^๑ เรื่องสั้นพิมพ์โครงเรื่องแปลกกว่าเรื่องสั้นรวมสมัยเดียวกันมาก คือตอนจบเป็นมมัท (Twist Ending) "ก็กอนงค์"^๒ นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ ขนาดสั้นและ "สีเนห์นางละคร"^๓ เรื่องแปล เป็นต้น

งานเขียนชิ้นสำคัญที่แสดงให้เห็นว่า มาลัย ชูพินิจ มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับนับถือในวงการหนังสือพิมพ์และนักอ่านแล้วก็คือ งานเขียนประเภทพมรรณาธิการ ซึ่งสมัยนั้นนิยมให้ชื่อว่า "ปัจฉิมลิขิต" หรือ "หมายเหตุเบ็ดเตล็ด" เช่น "ปัจฉิมลิขิต" โดย "แมอนงค์" ในกัณฑ์ไทย ฉบับประจำเดือนเมษายน ๒๕๒๕.

หลักฐานอื่น ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความมีชื่อเสียงในวงการประพันธ์ของมาลัย ชูพินิจ ในระหว่าง พ.ศ. ๒๕๒๕ - ๒๕๓๐ คือ การที่ ชื่อของเขาได้ปรากฏบนหน้าปกหนังสือพิมพ์สมัยนั้นหลายเล่ม เช่น หนังสือพิมพ์ เสนาธิการและแพทยศาสตร์ ฉบับประจำเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ โดยมีชื่ออยู่ร่วมกับนักเขียนผู้มีชื่อเสียงในสมัยเดียวกันอีกสองคนคือ พ. พรปรีชา (พรชัย พรปรีชา) และ ถวัลย์ ระวีงภัย หนังสือพิมพ์ สยามนิคมบรรเทา ฉบับที่ ๘ (๑๕ สิงหาคม ๒๕๒๕) ก็ได้เสนอชื่อเขาบนแผนปกและวาทภาพประกอบเรื่อง "สีเนห์นางละคร" ของเขาไว้อย่างสวยงามเช่นเดียวกัน.

^๑ ม. ชูพินิจ, "หลอนผดงกรรม," กัณฑ์ไทย, (พฤษภาคม, ๑๙๖๕),

๒๑๕๓ - ๕๐.

^๒ ม. ชูพินิจ, "ก็กอนงค์," เสนาธิการและแพทยศาสตร์, ๑๐

(ธันวาคม, ๒๕๒๕), ๒๐๓๓ -

^๓ แมอนงค์, "สีเนห์นางละคร," สยามนิคมบรรเทา, ๑ (๑๕ ตุลาคม, ๒๕๒๕), ๕๕-๕๐.

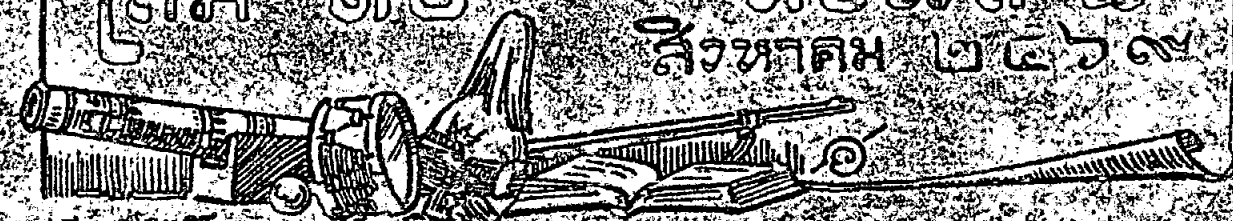

สารานุกรมไทย สำหรับเด็กและเยาวชน

มีเรื่องน่า
สนใจ! น. น. น. น. น.
ศิลปะของไทย, ส. ส. ส. ส. ส.
จากใจคนไทย

เล่ม ๑๐

ฉบับที่ ๕
สิงหาคม ๒๕๖๓

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ

--- ริชาร์ดกระซอกคาบออกมา และกระโดดเข้าไปตะเซิน
 พระพักตร์พระราชอาชญากร ---

[ดูหน้า ๗๗]

ภาพประกอบ เรื่อง "สินันทางละคร"

นอกจากนี้ ก่อนหน้าหนังสือพิมพ์ เสนาศึกษาและแพทยศาสตร์ จะตีพิมพ์ เรื่อง "สี่กอนงค" ของมาดัย ชูพินิจ บรรณาธิการโคเขียนโฆษณาไว้ล่วงหน้าว่า หนึ่ง เสนาศึกษาตอนนา เป็นตอนสุดท้ายของปี เราโคเตรียมเรื่อง โบราณคดีที่ท่านชอบกันเป็นส่วนมากไว้ค่านับพันอันอีก เรื่องหนึ่ง เป็นเรื่อง ค่อนข้างยาวและ เป็นชิ้นสำคัญ ถ้าคิดซึกที่จะลงให้จบใน เดือนเดียวไม่ โค ก็จะพยายามให้จบในสอง เดือน เป็นอย่างซา โบราณคดีของเราชิ้นนี้ หรจริง เชื่อว่าผู้อ่านจะตองชอบมากเพราะผู้แต่ง เป็นคน ๆ เดียวกับ ผู้แต่งเรื่อง "สงครามชิงนาง" ซึ่งท่านคึกใจมาแล้ว จะกล่าวไว้แค่นอยาว่า ผู้เขียนตั้งใจจะให้ความสนุกใน เรื่องใหม่นี้ อยู่เหนือ เรื่อง "สงครามชิงนาง" สักเท่าตัว^๑

บรรณาธิการหนังสือ เริงรมย์ เคยกล่าวถึงความมีชื่อเสียงของมาดัย ชูพินิจ ไว้ครั้งหนึ่งว่า

...ส่วนสิ่งสำคัญที่ไม่มีใครกล้าคึกว่า เราคอยกว่าเพื่อนหนังสืออื่น ๆ ก็คือเรื่องอ่านเล่น ที่บรรจไว้ในหนังสือของเรา และก็คึกยสิ่งสำคัญขอนี้เอง ที่ทำให้หนังสือเป็นที่นิยมของนักอ่าน เรื่องของนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียง เหล่านี้คือ "พันชุงาม", "สมุห์หอม", "ซาเวเหนือ", "พ.พรปรีชา", "ช.โกมลมิตร", "ม.ชูพินิจ", ขุนจงจัตนีสัย, ประจักษ์ พันธุมโพธิ์ แค้นไปทานเกือบจะหาในหนังสือรายบักษ์, รายพท หรือรายสัปดาห์โคๆ มีโคเลย จะมีอยู่ก็แค่หนังสือ "เริงรมย์" แห่งเดียวเท่านั้น^๒

^๑ บรรณาธิการ, "นาของบรรณาธิการ, " เสนาศึกษาและแพทยศาสตร์, ๑๐ (พฤศจิกายน, ๒๔๖๔), ๑๘๖๖.

^๒ บรรณาธิการ, "หมายเหตุเบ็ดเตล็ด, " เริงรมย์, ๑ (๑ เมษายน, ๒๔๗๐), ๒๕๑๗.

ใน พ.ศ. ๒๔๖๕ - ๒๔๗๐ นี้ มาลัย ชูพินิจ เป็นนักเขียนที่มีฝีมือพุ่งขึ้น
อย่างรวดเร็ว จากนักเขียนที่ส่งเรื่องไปให้บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ พิจารณา
กลายมา เป็นนักเขียนที่บรรณาธิการคงขอให้ส่งเรื่องไปที่พิมพ์ในหนังสือของคน ดังที่
มาลัย ชูพินิจ เขียนเกริ่นไว้ในงานเขียนชิ้นหนึ่งของเขาว่า

"तिकกอย" ๒ แทนบรรณาธิการมาบอกว่า "กรรมเกษม" เล่ม ๒ นี้ ควรจะ
ใหม่ เรื่องของข้าพเจ้าปรากฏเป็นตัวพิมพ์รวมอยู่ด้วย และควรจะให้เขียน
เป็นเรื่องพิเศษ เพราะ เป็นฉบับพิเศษ...

การที่ มาลัย ชูพินิจ มีงานเขียนประเภทต่าง ๆ ลงพิมพ์ในหนังสือที่มีชื่อเสียง
แห่งยุคในขณะที่ยังมีวัยเพียง ๒๐ ปีเช่นนี้ แสดงให้เห็นถึงความสามารถที่แท้จริงของ
เขาในการพลิกแพลงวิธีการ เขียนใหม่มีลักษณะต่างกันไปตามจุดประสงค์ของเขา ซึ่ง
ต่อมาความสามารถของนักวิวัฒนาการไปตามประสบการณ์และความชำนาญ จนทำให้
เขาใค้อธิในเวลาต่อมาว่า เป็นทั้งนักหนังสือพิมพ์และนักประพันธ์สามารถผลิตผลงาน
ทั้งสองประเภทนี้ได้อย่างดีเยี่ยม และควยความรอบรู้อย่างยากที่จะมีใครทัดเทียมได้

อาชีพนักหนังสือพิมพ์

ก่อนหน้าที่มาลัย ชูพินิจ จะยึดงานหนังสือพิมพ์เป็นอาชีพนั้น เขาเคยทำงาน
คานนี้มาก่อนในฐานะงานอดิเรก โดยทำควบคู่ไปกับอาชีพครูและการเขียนหนังสือ
การทำหนังสือพิมพ์ของเขานั้นมีจุดเริ่มต้นมาจากการไคร้จกกับนายกุหลาบ สายประดิษฐ์
นักหนังสือพิมพ์คนสำคัญคนหนึ่งของไทย โดยการแนะนำของนายสด กุรมะโรหิต^๑

^๑ แมอนงก , "तिकกคณญิง , * กรรมเกษม... , ๒๔๘.

^๒ สัมภาษณ์ สาทิส อินทรกำแหง, ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗.

^๓ สัมภาษณ์ นายสด กุรมะโรหิต.

และไ้รวมกลุ่มกับสหายนราราวคราวเดียวกัน ซึ่งมีอุดมการณ์และความสนใจคล้ายคลึงกันอีกหลายคน เช่น นายสุกรี พยัคฆนันท์ , นายสนธิ เจริญรัฐ , นายเจียง เสวณะทัต, นายป่วน บุรตศิลป์ (ปรกรณ บุรตปรกรณ) เป็นต้น โดยทั้งหมดนี้ ไ้พบปะสังสรรค์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนของกันและกันอยู่เป็นประจำที่เรือนไม้ ในบริเวณบ้านพระยามหาอำมาตยาธิบดี ซึ่งมาลัย ชูพินิจไ้พำนักอยู่ในขณะนั้น^๑

หนังสือพิมพ์ สาสนสหาย, เสียงไทย และชาวควน

การทำหนังสือพิมพ์ สาสนสหาย มีจุดเริ่มมาจากกาที่โรงเรียน"รวมการสอน" ประสบกับความขาดทุนตั้งไ้ไกลแล้ว นายแตงโม วันทวิมพ์ ซึ่งเป็นผู้นับสนนกิจกาครั้งนี้ เห็นวามาลัย ชูพินิจ และชาวควนจะมีฝีมือในการประพันธ์และรังกานหนังสือพิมพ์อยู่แล้ว จึงเสนอให้รวมกันออกหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง โดยใช้โรงพิมพ์ของนายแตงโม วันทวิมพ์ นั้นเอง เป็นสำนักงาน^๒

เมื่อไ้ประชุมปรึกษากันเป็นที่เรียบร้อย จึงไ้ตกลงออกหนังสือพิมพ์รายทศฉบับหนึ่ง ใ้ชื่อว่า สาสนสหาย เป็นหนังสือขนาดแปดหน้าก ทหาประมาณ ๖ - ๘ ยก นักเขียนประจำสำนักงานไ้แก่ กุหลาบ สายประคิษฐ์, สะเอม ดันตรเสน จริญ วุธาติคย์และมาลัย ชูพินิจ โดยใช้เวลาหลังโรงเรียนเลิกมาเขียนหนังสือที่สำนักงาน จนไ้ใกล้ค่ำ จึงพากันไปสอนหนังสือที่โรงเรียนรวมกาสอน เป็นเช่นนี้ทุกวันเว้นแต่วันเสาร์ - อาทิตย์ ซึ่งไ้ไปสอนหนังสือ ก็นั่งทำงานกันอยู่ที่สำนักงาน สาสนสหาย จนถึง ๒๐.๐๐ - ๒๑.๐๐ น. เป็นประจำ^๓

^๑ เรื่องเดียวกัน.

^๒ ร.วุธาติคย์ , เรื่องเดิม, ทหา ๑๑๘ - ๑๙.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ทหา ๑๑๙ - ๒๐.

หนังสือพิมพ์ สาส์นสหทัย ในชั้นแรกได้รับการยอมรับอย่างดียิ่งจากผู้อ่าน การจำหน่ายเหมือนกับ "แจกฟรี" ในย่านชุมชนมชนวาง ๕๐ ฉบับ เหลือเพียง ๓-๔ ฉบับ บางแห่งก็จำหน่ายหมด^๑ แต่หลังจากที่ออกจำหน่ายได้เป็นเวลา ๗-๘ เดือน ก็มีรายงานจากสายส่งว่า เก็บเงินไม่ได้ สมาชิกที่ประจำมีอยู่ประมาณสามร้อยคน แต่ส่งเงินมาให้เพียง ๓๐ คน เมื่อประสบกับภาวะการดเช่นนี้ นายแดงโม วันทวีมพ์ ซึ่งเป็นผู้ออกทุนให้ จึงจำเป็นต้องยุติกิจการหนังสือพิมพ์ สาส์นสหทัย หลังจากที่ได้ ออกหน้ากันมาจนครบ เก้า เดือน^๒

จากสาส์นสหทัย กุหลาบ สายประสิทธิ์ และมาลัย ชูพินิจ ใ้รวมงานกับ เจเวียง เสวตะทัต ออกหนังสือพิมพ์ เสียงไทย รายวัน ซึ่งเป็นการทำหนังสือพิมพ์ รายวันฉบับแรกในชีวิตการทำหนังสือพิมพ์ของมาลัย ชูพินิจ แต่กัประสบกับความ ลมเหลวอีก และเมื่อโครงการขึ้นใหม่อีก คือ การทำหนังสือพิมพ์ ข่าวควน รายวัน ของ นายแดงโม วันทวีมพ์ ทั้งสองคนก็ "บรรลุความสำเร็จ...ในการทำหนังสือพิมพ์ ลม"^๓ อีกครั้งหนึ่ง

สำนักพิมพ์นาย เทพปรีชา

เมื่อประสบกับความล้มเหลวในการทำหนังสือพิมพ์ถึงสามครั้งติดต่อกัน เช่นนี้ มาลัย ชูพินิจ และกุหลาบ สายประสิทธิ์ ก็เลิกความตั้งใจที่จะทำหนังสือพิมพ์ไป พักหนึ่ง หันกลับไปเขียนเรื่องประโลมใจออกจำหน่ายกัน โดยกุหลาบ สายประสิทธิ์ เป็นผู้คิดตั้งสำนักพิมพ์ "นาย เทพปรีชา" ขึ้นเพื่อพิมพ์หนังสือออกจำหน่ายเอง^๔

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๒๑.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๒๒.

^๓ เรียมเอง, เรื่อง เค็ม, หน้า ๖.

^๔ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

นับเป็นการริเริ่มของนักประพันธ์ที่เขียนเอง พิมพ์เอง เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์
ของไทย

นักเขียนประจำสำนักพิมพ์นายเทพปรีชาไคแก "บุหร่ง" (สค. คุรุมะโรทิต)
"ส. พยัคฆนันท์" (สกร. พยัคฆนันท์) "แก้ว กาญจน" (ทองคำ รงค์สุวรรณ)
"ศรีสุรินทร์" (สนิท เจริญรัฐ), "บุศราคัม" (สุคใจ พุทธิสาธิตกร), "ศรีบุรพา"
(กฤษดา สายประคิษฐ์) และมาลัย ชูพินิจ^๑ สำหรับมาลัย ชูพินิจนั้นจัดว่าเป็นมือ
สำคัญในด้านการผลิตนวนิยายเพราะเขียนไคววดเร็วมาก แต่เนื่องจากคงเขียนใน
หนังสือพิมพ์หลายฉบับด้วยกัน ในบางครั้งจึงเขียนให้สำนักพิมพ์นายเทพปรีชาไม่ทัน
คงออกอุบายกับกฤษดา สายประคิษฐ์ ว่า ทำคนฉบับหาย อุบายนี้เมื่อไซตอมาอีก
๒ - ๓ ครั้ง เพื่อนฝูงก็จับไคและนำมาดอเลียนอยุาน^๒

การตั้งสำนักพิมพ์นายเทพปรีชาไครับความสำเร็จอย่างงดงามเพราะพิมพ์ขาย
ในราคาถูกลงกว่าสำนักพิมพ์อื่นและนักเขียนล้วนมีชื่อเสียง มีผลงานเป็นที่นิยมของผู้อ่าน
ในสมัยนั้นมาก นักเขียนแต่ละคนเขียนหนังสือขนาดหน้า ๑๐ - ๑๕ ยก ไครับคาเขียน
ยกละ ๑ บาท ซึ่งทำให้แต่ละคนมีฐานะพอจะเรียกไควว่า ร่ำรวยอย่างนาภาคภูมิไค
ถึงขนาดเขาเท็กซึ่งมีอยู่ไม่กี่คันในกรุง เทพ ๖ มาไซกันไคในบางครั้ง^๓

อย่างไรก็ไคการเขียนหนังสือปอนสำนักพิมพ์นายเทพปรีชาเป็นเพียงงานชิ้นหนึ่ง
ในระหว่างที่ประกอบอาชีพครูของมาลัย ชูพินิจเท่านั้น แมจะมีรายไคไคเพียงไรก็คาม
มาลัย ชูพินิจก็ยังต้องแสวงหางานตามความถนัดของเขาคอไป คือ การทำหนังสือพิมพ์
ซึ่งในที่สุดเขาก็ไคสมความปรารถนา งานชิ้นนั้นคือ การทำหนังสือพิมพ์ไทยไค

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๒ สัมภาษณ์ นายสค. คุรุมะโรทิต.

^๓ เรื่องเดียวกัน.

หนังสือพิมพ์ไทยใต้

หนังสือพิมพ์ไทยใต้ เป็นหนังสือพิมพ์ฉบับแรกที่มาลัย ชูพินิจ ตั้งใจจะทำเป็น อาชีวะมิใช่เพียงงานอดิเรกอย่างที่เคยทำมา ทั้งเป็นการ เริ่มคนจากจุดศกยอคของงาน หนังสือพิมพ์คือ ปฏิบัติงานที่เป็นหน้าที่ของบรรณาธิการ แม้จะมีโคเป็นบรรณาธิการ โดย ตำแหน่ง เมื่ออายุเพียง ๒๐ ปีเท่านั้น (พ.ศ.๒๔๖๕)

การทำหนังสือพิมพ์ไทยใต้ ของมาลัย ชูพินิจ มีสาเหตุเนื่องจากความเบื่อหน่ายในอาชีพครู เป็นประการแรก และการชักชวนของนายบุญทอง เลชะกุด ซึ่งเป็นเพื่อนคนหนึ่งเป็นประการต่อมา นายบุญทอง เลชะกุด มีอาชีพ นายเจงหรือขเจง เลชะกุด ซึ่งกำลังออกหนังสือชาวสภารการเมืองรายสัปดาห์ชื่อไทยใต้ อยู่ที่สงขลา และมีโครงการที่จะขยายงานออกไปถึงภาคใหญ่ บัดคานี้ นครศรีธรรมราช พัทลุง ภูเก็ตและสุราษฎร์ธานี แต่ยังคงขาดผู้ที่สามารถบริหารและดำเนินงาน นายเจงจึงเขียนจดหมายติดคอกมาขอร้องนายบุญทอง เพื่อขอให้ไปร่วมงานด้วยกัน นายบุญทองจึงไปชวนมาลัย ชูพินิจไปร่วมงานด้วยกัน

การทำหนังสือพิมพ์ ไทยใต้นั้น เดิมดำเนินกิจการแบบอุตสาหกรรมในครอบครัว มีนายเจง เลชะกุด เป็นบรรณาธิการ คนข่าว คนปรุพ และเค็กรับใช้ มีญาติผู้ใหญ่สองคนทำหน้าที่ แผนกเรียง พิมพ์ พิมพ์ เก็บเช่าเล่ม ส่งจำหน่าย คอบจกหมายและสมุหบัญชี เมื่อมาลัย ชูพินิจไปถึงพร้อมกับเพื่อนอีกสองคน คือนายบุญทอง เลชะกุด และนายขวัญ วรศรีน จึงได้จัดตั้งกองบรรณาธิการและธุรการใหม่ โดย นายเจง ยังคงดำรงตำแหน่งบรรณาธิการต่อไป แต่หน้าที่ในการจัดหน้าและ

Re-Write ชาว ตลอดจนหน้า จัดแจงความและบรรจุเรื่องอ่านเล่น เป็นของ มาลัย ชูพินิจ ส่วนนายบุญทอง เลชะกุด รับผิดชอบงานธุรการไม่ทั้งหมด^๒

^๑ ม. ชูพินิจ, "ล่องใต้," เคล็ดเมื่อดันจันทร์, ๓ (๗ กรกฎาคม, ๒๔๕๕), ๑๘.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๕.

หนังสือพิมพ์ ไทยโต ใ้รับการปรับปรุงใหม่จากผู้จัดทำชุดนี้ จนสถิติการจำหน่ายขึ้นไปเกือบถึงจำนวนพัน ซึ่งนับว่ามากพอที่เกี่ยวสำหรับในฐานะและทองถิ่นอย่างนั้น ในระหว่างที่มอลีย์ ชูพินิจ ทำหน้าที่บรรณาธิการอยู่ที่ นายเจง เดชะกุล ไคพยายามก่อตั้งบริษัท "ไทยโต" เพื่อขยายงานคานหนังสือพิมพ์และการค้าขาย แต่ไม่สำเร็จ ทำให้หมกคทนที่จะดำเนินกิจการหนังสือพิมพ์ต่อไปได้ หลังจากที่ได้ทำงานกันเป็นเวลา ๑ ปีเต็ม^๑

ขณะนั้นเอง กหลาย สายประชิษฐ ก็มีจดหมายไปชวนให้กลับกรุงเทพฯ เพื่อช่วยกันทำงานหนังสือพิมพ์ บางกอกการเมือง และ สุภาพบุรุษ มาดีย์ ชูพินิจ จึงตัดสินใจกลับกรุงเทพฯ เพื่อเริ่มงานชิ้นใหม่อีกต่อไป

มาดีย์ ชูพินิจ กล่าวถึงการทำงานที่ "ไทยโต" ว่า

...เวลา ๑ ปีที่สงขลา เป็นระยะเวลาสำคัญที่สุดระยะเวลาหนึ่งในชีวิตของเรา เพราะมันหมายถึงการ เริ่มต้นและการ เตรียมตัวสำหรับงานซึ่งเป็นชีวิตของเราอยู่ในปัจจุบัน ปราศจากการ เริ่มต้นจาก "ไทยโต" ข้าพเจายังไม่ทราบว่าจะไปลงเอยที่ไหน ณ แห่งหนึ่งแห่งใดของป่าไม้อันซึ่งเป็นอาชีพของผุ้ใหญ่มากอน ? หรือเหมืองแร่และสวนยางใด ๆ ซึ่งเป็นที่สนใจของชาวเจามาแต่ครั้งจาวีรอยู่ในแหลมมลายู เมื่อ ๕ ปีกอน ?^๒

และ

...ชีวิตนักหนังสือพิมพ์ของผมเริ่มขึ้นที่ "ไทยโต" ของอาว์เจง ที่ถนนนครใน สงขลา ผมรู้จักเขียนข่าวที่นั่น ไคสัมพันธ์ เวช ยอห์นสัน ระหว่างบิน เกี่ยวรอบ โลก ไปหยุดพักบน โฮ เก็ดบน เซานอยกัที่นั่น ชีวิตการ

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๔ ๓๕.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๕๐.

ประพันธ์ของผมเริ่มอย่างจริงจังก็ด้วยเรื่อง "ความรักกับหน้าที่" ใน "ไทยใต้" ผมยังจำได้ก็จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็ เพราะมัน เป็นครั้งแรกในชีวิตของผม

หนังสือพิมพ์บางกอกการ เมือง

เมื่อกลับเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ ใน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาด้วย ชูพันธ์ โคเขาประจำทำงานในแผนกสารคดีของหนังสือพิมพ์รายวันบางกอกการ เมือง^๒ ของนายหอม นิดรัตน์ โดยมีกฤษดา สายประสิทธิ์ เป็นบรรณาธิการ พร้อมกับเพื่อนร่วมงาน เช่น พโยม โรจนวิภาค สนิท เจริญรัฐ และเฉวียง เสวตะทัต เป็นต้น^๓

หนังสือพิมพ์บางกอกการ เมือง เป็นหนังสือพิมพ์ประเภทเสนอข่าวสารและบทความทางการเมืองซึ่งปฏิรูปแบบของหนังสือพิมพ์ที่อยู่ในสมัยนั้นทั้งหมด มีบทความทางการเมืองซึ่งนิยมเรียกกันในสมัยนั้นว่า "ดีดคิง อารตึเกิด" หรือ"บทนำ" ซึ่งถ้าไม่ลงนามผู้เขียน ใ้ว่าจะนามจริงหรือนามแฝงก็ตามก็หมายความว่าตัวบรรณาธิการเองเป็นผู้เขียน บทนำจากหนังสือพิมพ์บางกอกการ เมืองนี้ โคโจมคือการทำงานของข้าราชการในระบอบศักดินาคอยความกล้าและรุนแรง ทางด้านข่าวเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของทางราชการซึ่งเรียกว่า "ข่าวกระทรวง" และข่าวอาชญากรรม ซึ่งเรียกว่า "ข่าวโรงพัก" ก็เปลี่ยนการเขียนจากแบบที่เขียน ๆ กัน ให้ทันสมัยแบบหนังสือพิมพ์ของฝรั่ง นอกจากนี้ยังมีนวนิยายประจำฉบับ ซึ่งเป็นเรื่องยาวดงตอเนื่องกันด้วย

* "ไอเชาร" (นามแฝง), "ชมรมนักประพันธ์," พิมพ์ไทยราย เดือน ,

๓ (พฤศจิกายน, ๒๔๘๘), ๖๕.

๒ ผมไม่เหลือมาดัยในปรุที่... , หน้า ๓.

๓ สัมภาษณ์นายพโยม โรจนวิภาค , ๑ เมษายน ๒๕๑๗.

๔๖

โดย เหนือเอง บางกอกการ เมือง จึง เป็นหนังสือพิมพ์รายวันที่มีจำนวนจำหน่ายสูงกว่าหนังสือพิมพ์รายวันฉบับอื่น ๆ ยกเว้นหนังสือพิมพ์ สยามราษฎร์ ฉบับเดียวเท่านั้น^๑

แต่หลังจากทำงานกันไประมาณสามเดือน กองบรรณาธิการก็ต้อลาออกทั้งคณะ เนื่องจากนายพโยม โรจนวิภาค โคเขียนชาวพระยาสมบัตินิกร เจ้ากรมมหาดเล็กหกดมคตหน้าพระที่นั่ง และกฤดาบ สายประคิษฐ เป็นบรรณาธิการโคเสนอ เป็นชาวพาดหัว เป็นที่ไช่จันกันทั่ว เมือง ทำให้หนังสือพิมพ์ขายดีมาก แต่ผู้เป็นชาวโคได้รับความอับอายและมีความโกรธ จึงต้อวาไปยังนายหอม นิตร์คณ เป็นเจ้าของกฤดาบ สายประคิษฐ ถูกตำหนิจากนายทุนจึงขอลาออกทั้งคณะในสัปดาห์เดียวกันนั่นเอง^๒

การลาออกของกองบรรณาธิการทั้งคณะในครั้งนี้ เป็นชาว เกรียวกรวทัง ในวงการหนังสือพิมพ์และวงการนักอ่าน บางคนเขาใจวาเป็นการส ไตรค (Strike) แข็งขอตอฝ่ายเจ้าของ แต่แท้จริงแล้ว เป็นการแสดงออกถึงความรับผิดชอบร่วมกันของชาวคณะ เมื่อการปฏิบัติหน้าที่ของเขาได้รับการตำหนิว่าขัดกับแนวนโยบายของเจ้าของ เท่านั้นเอง^๓

การ เริ่มอาชีพนักหนังสือพิมพ์ที่ไม่มีความแน่นอนในระยะแรกนี้เอง นับเป็นหัว เลี้ยวหัวตอที่สำคัญที่สุดในชีวิตของมาลัย ชูพินิจ ความจำเป็นในการดำรงชีวิตของครอบครัวทำให้เขา เริ่มรู้สึกต้อว่า เขาควร จะต้อจ้งงานอย่างหนึ่งอย่างใดให้เป็นหลักแหล่งมั่นคงลงไป เขาเลอวา

^๑ ยศ วัชร เสถียร, "กฤดาบ สายประคิษฐในความทรงจำของข้าพเจ้า," สังคมศาสตร์ปริทัศน์, ๗ (กรกฎาคม , ๒๕๑๖), ๖๓.

^๒ สัมภาษณ์ นายพโยม โรจนวิภาค.

^๓ สนิท เจริญรัฐ, โอวา...อาณาจักรสยามราษฎร์ (ชุดความหลังของนักหนังสือพิมพ์หนึ่ง) พระนคร: แพรวพิทยา ๒๕๐๗, หน้า ๔๘ - ๕.

...ในเวลานั้น มีนักฟองเที่ยวขายต่างประเทศคนหนึ่ง ต้องการตาม
 สำหรับไปสำรวจทัศนภูมิไทยทางภาคเหนือ เพื่อนคนหนึ่งมาบอกข่าวที่ว่า
 เขาจะไ้ค่าช่วยการเคื้อและ ๑๐๐ บาท การกินหยกกับเขา เสือ ๑๐๐
 บาทเป็นเงินที่มากพอคสำหรับคนหนุ่มหยงฉันในเวลานั้น แต่ฉันกลับปฏิเสธ
 เพื่อนนักเรียนเกาคคนหนึ่งชวนเขาสอบแข่งขันไปเรียนการรถไฟ ลองเขา
 ไปสอบกับเขาคบงเินไค แต่ในที่สุดฉันก็ขอถอนตัวจำไปไ้ควา เพราะอะไร
 แคส่วนไทยคงจะเกิดจากยังไม่ชอบใจ เพราะฉะนั้นลงทายฉันจึงยังคง เกาะ
 หนูกกับโลกหนังสือและการประพันธ์^๑

มาลัย ชูพินิจ กล่าวถึงหัวเดียวหัวสองของเขาวา

การตัดสินใจในครั้งนั้นจะผิดหรือถูกก็ตาม แต่ฉันก็ได้ตัดสินใจไปแล้ว
 และไ้คนำฉันมาหยในที ๆ ฉันไ้คหย ๓ ปีนี้ ก็วิชาชีพที่ฉันพอใจ และ
 บันคาเพื่อนที่ฉันรักไ้คไร เคยรวมทรวมสุขกันมาแคสมัยแรกออกจากโรงเรียน
 ฉันคิดควา ๒ ประการนี้เองที่มีอิทธิพลหยในการบ้ำเพือชีวิตของฉัน เป็น
 เครื่องยึดเหนี่ยวใจไม่หยากหางไปทางอื่น ในขณะนี้ทานที่มีเพื่อนดี มี
 ความรักหนังสือหยางไ้ควกับรสนิยมหยางไ้ควกัน ยอมจะซาบไ้คดี^๒

สาทิศ อินทรกำแหง อดีตบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ กระดังทอง และ สยามสมัย
 รายสัปดาห์สมัยหนึ่ง เกยเขียนถึงการตัดสินใจครั้งนี้ของมาลัย ชูพินิจ ไ้ควา

...การตัดสินใจของคร เป็นปรากฏการณ์อันหนึ่งที่แสดงให้ เห็นถึงความ
 เกิดเด็วมั่นคง อาชีพหนังสือพิมพ์ เมื่อสมัย ๓๕ ปีกอน ไม่ไ้ชอาชีพที่ไ้คร

^๑ ในเพลง หรือ ในเวลา.

^๒ เรียมเอง, เรื่องเดิม, หน้า ๕.

^๓ เรื่องไ้ควกัน, หน้าไ้ควกัน.

จะกระโจนเข้ายึดถือความกระหายได้ เพราะอนาคตของหนังสือพิมพ์
 ยังมีแก้ว เต็มที่ ทรายไคน้อย ปรากฏจากหลักประกัน ทั้งความเคารพนับถือ
 หรือความมีหน้าที่ตักนอยทหารราชการ และพลกา เมื่อมองคนหนุ่มๆ
 อย่างกร ซึ่งจบจากโรงเรียนมา สด ๆ รอน ๆ จะเป็นข้าราชการหรือ
 อะไรที่มีหน้าที่ตักยอมทำไคอย่างงายกาย ไม่มีความจำเป็นอย่างไรที่
 จะตองมาเสี่ยงกับงานหนังสือพิมพ์ อันปรากฏจากอนาคตเช่นนั้น^๑

เมื่อตัดสินใจเด็ดขาดที่จะประกอบอาชีพเป็นนักหนังสือพิมพ์แล้ว มาลัย ชูพินิจ
 ก็เริ่มอาชีพที่เขาเลือกแล้วอย่างจริงจัง งานชิ้นต่อมาของเขาคือการทำหนังสือพิมพ์
สุภาพบุรุษ รายปักษ์

หนังสือพิมพ์สุภาพบุรุษ

เมื่อลาออกจากบางกอกการ เมืองแล้ว กุหลาบ สายประดิษฐ์ได้จัดตั้ง
 สำนักงานขึ้นใหม่ที่ทองเกษมศรีของนายอบ ไชยวสุ^๒ ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนจักรพงษ์ แขวง
 วัชชนะสงคราม^๓ ออกหนังสือพิมพ์รายปักษ์ สุภาพบุรุษ ตั้งแต่เดือนมิถุนายน พ.ศ.
 ๒๔๗๒ เป็นต้นมา^๔ โดยจัดพิมพ์ที่โรงพิมพ์อักษรนิติ บางขุนพรหม ซึ่งเป็นของ
 นายวรกิจบรรหาร (พงษ์ รังควร)^๕

^๑ สาทิศ อินทรกำแหง, "ม. ชูพินิจ นักหนังสือพิมพ์ - นักเขียน,"
มาลัย ... , หน้า ๑๐๒.

^๒ เรียมเอง , เรื่องเดิม, หน้า ๖.

^๓ ร. วุธาติศย์ , เรื่องเดิม, หน้า ๔๒๕.

^๔ เรียมเอง , เรื่องเดียวกัน. หน้าเดียวกัน.

^๕ ร. วุธาติศย์ , เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

ชาวคณะผู้รวมก่อตั้งหนังสือพิมพ์ สุภาพบุรุษ นั้น ประกอบด้วยนักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียงแห่งยุค คือ นายกุลลาบ สายประคิษฐ์ นายมาลัย ชูพินิจ นายอม ไชยวงศ์ นายระคน เกษะนันท์ นายอุเทน พูลโกทา นายโชติ แพ่งพันธ์ นายบุญทอง เลขะกุล นายสนิท เจริญรัฐ นายสุกใจ พงศศิลาสิริ และ นายจรัญ วุฑฒิตย นักเขียนที่มีผลงานประจำอยู่ใน สุภาพบุรุษ ขณะนั้นได้แก่ ขุนจงจันดิสัย, นายชิต บุรทัต, นายหอม นิลรัตน์ ณ อุษยา, นายเสนอ บุนยเกียรติ, นายฉนประภาวิวัฒน์, นายสถิต เสมานิด, นายพโยม โรจนวิภาค, นายพัฒน์ เนตรรังษี^๑, "สันต์ เทวรักษ์", "เวทวงศ์", "มัทฉาพ", "แสงธรรม" และ "พันเพ็ชร"^๒ เป็นต้น นับเป็นยุคจับกลุ่มนักประพันธ์ยุคใหญ่ยุคหนึ่ง และเป็นหัวเลี้ยว เลี้ยวหนึ่งของ โลกหนังสือของ เมืองไทย^๓

ในการทำหน้าที่หนังสือพิมพ์ สุภาพบุรุษ ยุคแรกซึ่ง นายกุลลาบ สายประคิษฐ์ เป็นบรรณาธิการและเจ้าของ^๔ และมาลัย ชูพินิจ เป็นผู้ช่วยบรรณาธิการ^๕ นี้ นับได้ว่าเป็นงานที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก ชั่วระยะเวลาที่โฆษณาว่าจะออกหนังสือพิมพ์รายปักษ์ สุภาพบุรุษ ไม่ถึงสามสัปดาห์ มีผู้อกรับเป็นสมาชิกเกือบ ๕๐๐ ราย และขอรับ เป็นเอเยนตจำหน่ายหนังสือในทางจังหวัด ๗๐ กวาร์ภายใน ๓๑ จังหวัด ในเดือนแรกที่ออกจำหน่ายได้ปักษ์ละ ๓,๐๐๐ ฉบับ ไม่มีเหลือกลับคืนสำนักงานเลย แม้แต่ฉบับเดียว ชาวคณะสุภาพบุรุษบางคน ไม่มีโอกาสได้รับหนังสือทั้งฉบับที่ ๑ และที่ ๒ เมื่อมีสมาชิกขอกรับเพิ่มเติมมากขึ้น นายกุลลาบ สายประคิษฐ์ จึงได้เพิ่ม

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๒๒.
^๒ เรียบเอง , เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.
^๓ สก คุรุมะโรหิต, เรื่องเดิม , หน้า ๕๗.
^๔ จากหน้า ๒ ของใบรองปกหนังสือพิมพ์ สุภาพบุรุษ รายปักษ์ .
^๕ แม่ไม่เหลือมาลัยในปรูฟ..., หน้าเดียวกัน.

จำนวนพิมพ์ขึ้น เป็นปกกระดาษ ๘,๐๐๐ ฉบับ ซึ่งนับว่า เป็นระดับที่ขึ้นถึงไต่ยากแม่ในอีก สิบกว่าปีต่อมา^๒

แต่ถึงแม้หนังสือพิมพ์สภาวะประชาจะเป็น "งานหนังสือพิมพ์ชิ้นแรกที่พวกเราได้ รับความสำเร็จอย่างงดงามที่สุดสำหรับคนหนุ่มที่มีอายุไม่เกิน ๒๓ ปีโดยสักคน"^๓ ก็ตาม หลังจากออกจำหน่ายได้ไม่ถึงสองปีก็ต้องหยุดพิมพ์เพราะขาดทุน ทั้งนี้เนื่อง จากเก็บเงินจากสายส่งหรือเอเยนต์มรไปจำหน่ายไม่ไค ซึ่งเป็นเหตุเกี่ยวกับที่หนังสือ พิมพ์หลายฉบับในยุคเดียวกันประสบและได้รับผล เช่นเดียวกันมาแล้ว^๔ นอกจากนี้ ชาวคณะสภาประชาชน เป็นคนรุ่นหนุ่มซึ่งมีแต่ความ เป็นนักเขียน ไม่ใช่ธุรกิจ และ ล้วนเป็นผู้ที่ไม่มีพันธะทางครอบครัวทั้งสิ้น เงินที่ไคมาจึงไปใช้จ่ายโดยไม่ถูกเกณฑ์ ประกอบกับนายบุญทอง เดชะกวด ซึ่งเป็นผู้จัดการฝ่ายการเงิน เป็นคนใจกว้างขวาง ใช้จ่ายเงินง่าย จึงไม่มีเงินเหลือสำหรับค่า เนินการต่อไป^๕ ซึ่งปัญหาทางการเงินนี้ มาดัย ชูทธิง สรุปไว้สั้น ๆ ว่า "เนื่องจากพวกเรามาแต่ เห็นเงิน เป็นก้อนกรวดไป เสียบหมก"^๖

สาเหตุอีกประการหนึ่งคือ ชาวคณะสภาประชาชนหลายคนต้องไปดำเนินการออก หนังสือพิมพ์ ไทยใหม่ รายวัน ซึ่ง นายเอก วิสลด แนะนำมาให้ เป็นเหตุให้ สภาประชาชน ขาดคนดำเนินงานอย่างเพียงพอ เมื่อประสบปัญหาทางการเงินด้วย

^๑ ร. วุธาติศย, เรื่องเดิม, หน้า ๘๒๗.

^๒ เรียบเอง, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๓ เรียบเอง, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๔ สัมภาษณ์ นายเจดิม วุทธิไชยิต.

^๕ สัมภาษณ์ นายพิโยม โรจนวิภาต.

^๖ เรียบเอง, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

จึงตัดสินใจ สุภาพบุรุษ เพื่อไปทำ ไทยใหม่ แต่เพียงฉบับเดียว^๑

หนังสือพิมพ์ไทยใหม่

การทำหนังสือพิมพ์ ไทยใหม่ รายวัน ยุคแรก (พ.ศ. ๒๔๗๓) นี้ มาลัย ชูพินิจ ถือว่า "เป็นการทดลองความทะยานอยากของชาวคณะเราในการที่จะทำหนังสือพิมพ์รายวันอย่างจริงจัง เป็นครั้งแรก"^๒ กุหลาบ สายประดิษฐ์ ผู้เป็นหัวหน้าคณะจึงรวบรวมพรรคพวกที่เพิ่งออกมาจาก บางกอกการ เมือง รวมทั้งมาลัย ชูพินิจและ โชติ แพร่พันธุ์ ซึ่งกำลังควบคุม สุภาพบุรุษ อยู่ในขณะนั้นมาร่วมทำงานกันอย่างเต็มที่ เพราะมันหมายความว่า "ถ้าเราพลาดอีกครั้งนี้ ชีวิตของคณะทำหนังสือพิมพ์รายวันกับเรา เห็นจะจับมือลากันไต่เสียดี"^๓

หนังสือพิมพ์ไทยใหม่ เป็นหนังสือของนายบรรจง ศรีสุชาติ ในนามของบริษัท ไทยใหม่ จำกัด กุหลาบ สายประดิษฐ์ เป็นบรรณาธิการ มาลัย ชูพินิจ เป็นหัวหน้าแผนกสารคดีและบันเทิงคดี มีหน้าที่จัดทำฉบับพิเศษวันอาทิตย์ด้วย

ที่ ไทยใหม่ นี้ มาลัย ชูพินิจ ใ้รับเงินเดือนเดือนละ ๖๐ บาท ซึ่งเท่ากับอัตราเงินเดือนชั้นหลังสุดที่เขาได้รับก่อนออกจากครุ แต่เขาบอกว่า "แม้กระนั้นฉันก็รู้สึกเหมือนว่า ฉันเป็นเจ้าของโลกนี้ เพราะเหตุที่มันทำให้ฉันไ้โดยกับเพื่อนที่ฉันรักและงานที่ฉันชอบการศึกษาค้นคว้าที่ฉันสนใจ..."^๔

^๑ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๒ เรียบเอง , เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๓ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๔ ไทยใหม่ (รายวัน). ๑ มกราคม ๒๔๗๓. หน้าปก.

^๕ เรียบเอง , เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๖ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

เขายอมรับว่า งานเขียนหนังสือ แปลหนังสือลงในหนังสือรายวันวันละ ๒ - ๓ ยก เป็นงานหนักอย่างน่าเบื่อหน่าย ต้องไปที่ทำงานตั้งแต่ก่อน ๘.๐๐ น. และกลับภายหลังเที่ยงคืนล่วงแฉວหรือบางที่ค้างที่สำนักงานเลยก็มี แต่มันเป็น "ความเยาวยวนใจในการทำงาน" ที่เกิดจากความสนใจและความอยากเขียนหนังสือมากกว่าอื่นใด^๑

เมื่อทำงานที่ไทยใหม่ใดหนึ่งปี มาลัย ชูพินิจ มีความรู้สึกว่า เขาไถ่ถามการทดลองของชีวิตหนังสือพิมพ์รายวันไปสักระยะหนึ่งจึงเห็นว่า เขาก็อาชีพหนังสือพิมพ์และการประพันธ์ไปควบกันไคเป็นอยุ่กั๒ แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า ขณะที่ ไทยใหม่ กำลังก้าวหน้าอยู่ในวงการหนังสือพิมพ์และจำหน่ายไคคั้นนั้น ข้าราชการผู้ใหญ่ท่านหนึ่งประสงค์จะ เข้ามามีหุ้นส่วน เพื่อที่จะควบคุมนโยบายของหนังสือพิมพ์ซึ่งชาวคณะผู้จัดทำไม่ต้องการให้ทำเช่นนั้น เมื่อนายทนต์เป็น เจ้าของกิจการยืนยันที่จะรับบุคคลผู้นี้ เขาเป็นหุ้นส่วนในใจไค คณะผู้จัดทำซึ่งรวมทั้งมาลัย ชูพินิจ ด้วยจึงพากันลาออกทั้งคณะ ไคที่ยังไม่มีจุดหมายปลายทางอยู่ข้างหน้า เลย^๓

เป็นทหาร

เมื่อลาออกจากไทยใหม่ มาลัย ชูพินิจ ก็ถูกเกณฑ์ทหาร เป็นเวลา ๑ ปี^๔ โดยเป็นพลทหารอยู่กรมเสนาธิการทหารบก ซึ่งตั้งอยู่ที่ปากคลองหลอด ทาซางวังหน้า การที่มาลัย ชูพินิจ เพิ่งจะรับเกณฑ์ทหาร เมื่ออายุประมาณ ๒๕ ปี (ประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๕) นั้นเนื่องจากขณะที่เขามีอายุครบเกณฑ์ทหารใน พ.ศ. ๒๔๖๕ เขายังรับราชการ

^๑ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๒ เรียบเอง, เรื่องเกม, หน้า ๒๖.

^๓ สันต์ ท. โกมลบุตร. จดหมายตอบข้อสัมภาษณ์ของผู้เขียน ลงวันที่ ๒๐

มีนาคม ๒๕๑๓.

^๔ เรียบเอง , เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๕ ทองอิน บดยเสนา. "Bon Voyage มาลัย," มาลัยอนสรณ..., หน้า ๖๔.

เป็นครูอยู่ที่โรงเรียนวัดสระเกศ จึงได้รับยกเว้นจากการเกณฑ์ทหาร และอยู่ในฐานะทหารกองหนุนชั้นที่ ๑ ประเภท ๑ มีกำหนดเวลา ๗ ปี เมื่อได้ออกจากอาชีพครูใน พ.ศ. ๒๔๖๘ โดยที่ยังไม่พ้นจากฐานะทหารกองหนุน เขาจึงต้องเข้ารับหมายเรียกเกณฑ์ทหารตามพระราชบัญญัติลักษณะเกณฑ์ทหาร พ.ศ. ๒๔๖๐^๑

ในขณะที่เป็นพลทหารอยู่นี้ มาลัย ชูพินิจ ยังคงเขียนเรื่องอย่างสม่ำเสมอทุกวัน เสาร์ซึ่งหยุดงานครึ่งวัน เขาจะเดินจากท่าช้างวังหน้าไปส่งคนฉบับให้โรงพิมพ์สยามพาณิชย์การ ถนนสีลมเป็นประจำ^๒ มนัส จรรย์งค เคยเล่าว่า

ผมได้พบคุณมาลัยในเครื่องบินทหาร ผมค้นเตนเหลือเกินที่โคกบินักประพันธ์ชั้น ในมือถือกระเป๋าเอกสารที่อัดแน่นจนโป่ง เปลา ไม่ใช่เสื้อผาหามักใด แต่เป็นคนฉบับ เรื่องแปลหรือนวนิยายอันใดบรรจสรรพเรื่องราวของชีวิต - มนุษย์กับมนุษย์ - มนุษย์กับธรรมชาติ - มนุษย์กับสิ่งแวดล้อมหรือที่เรียกกันว่าสังคม รอบ ๆ ตัวเราเอง...^๓

หนังสือพิมพ์ผู้นำ

ในระหว่างที่เป็นพลทหารและว่างงานหนังสือพิมพ์อยู่นี้ มาลัย ชูพินิจตกอยู่ในสภาพที่ "...อดมุกอกันมือ ย่ำก้นตั้งแตบงลำภถึงบ่างรัก กวยรอง เทาคเคี้ยวขาดแควขาดอีก"^๔ ครั้นแล้ว พินัน เนตรรังษี เพื่อนเก่าคนหนึ่งนำข่าวดีมาบอกว่า นายเอ็ม. อีสไนด์และนายเทียน เหลียววักวงส์ เจ้าของโรงพิมพ์สยามพาณิชย์การ ถนนสีลม กองการจะออกหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ฉบับหนึ่ง ภายหลังจากที่ไคปริกาหารอ์กันอยู่ระยะหนึ่ง หนังสือพิมพ์ผู้นำ ซึ่งมาลัย ชูพินิจ เป็นผู้ตั้งชื่อ ก็ออกวางตลาดโดยมี

^๑ สัมภาษณ์ พลตรีไชยันต์ ฉันทศกถกรรรม.

^๒ ทองอิน บุษบเสนา, เรื่องเดิม.

^๓ มนัส จรรย์งค. "มาลัย ชูพินิจ ชีวิตคืออะไรก็ไค," มาลัย..., หน้า ๑๔.

^๔ เรียบเอง, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

นายทองอิน บดฺยเสนา เป็นบรรณาธิการ^๑ ฉบับแรกออกจำหน่ายเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๔๙๕ และมีกำหนดออกวางตลาดทุกวัน เสาร์^๒

ในฉบับปฐมฤกษ์นี้ กหลาย สายประดิษฐ์ โคกลงไว้ในหน้าแรกว่า ผู้ที่สร้างหนังสือพิมพ์ฉบับนี้คือพวกที่สร้างหนังสือพิมพ์ สุภาพบุรุษ ซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังเมื่อสามปีก่อนและเป็นพวกเดียวกับที่โคสร้างแคว้นอำนวยการหนังสือพิมพ์ไทยใหม่ในปีแรก

เขากล่าวต่อไปว่า

...การทำงานของนักหนังสือพิมพ์หนุ่มชุกนี้ ... ในส่วนที่จะบำเรอหัวใจผู้อ่านให้เป็นผู้สุขนั้น เขาโคชนะมาแล้วทุกเกม แต่ในด้านการครองตัวรักษาศักดิ์ให้เหมาะสมจะเข้ากับความต้องการของโลก เขามักเป็นฝ่ายแพเสมอ ถ้าโลกนี้เป็นโลกที่สกปรก คนพวกนี้ก็มีความสุขมากเกินไปจึงเขากันไม่โคสนิทดและเทศอันนี้ มักล้มตัวของเขาลงในท่ามกลางความเจริญรุ่งเรืองของกิจการที่เขาโคก่อสร้างไว้ควยความสามารถของเขา เขาเป็นผู้อภัพในข้อนี้

...งานทำหนังสือผู้นำ เป็นงานเล็กกว่าที่โคเคยทำๆกันมาแล้ว แต่ครั้งนี้เขาทำควยควมระมัดระวังเป็นอย่างดี... นี้เป็นการตั้งตนจากเด็กไปหาผู้ใหญ่ที่ถึกถ้งหนึ่ง...^๓

ที่โรงพิมพ์สยามพานิชการสมัยนั้น จักว่า เป็นที่ชุมนุมนักเขียนร่นราวกราวเดียวกันหลายคนนอกจาก มาดัย ชูพินิจแล้ว ยังมี บุญยืน โกมลบุตรหรือ "สันต์ เทวรักษ์"

^๑ ทองอิน บดฺยเสนา, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๒ ผู้นำรายสัปดาห์, ๑ (๓๐ เมษายน, ๒๔๙๕), ๑.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

ซึ่งเขียนเรื่องราวลงใน ผู้นำ หลายเรื่อง เช่น "มานบังตา" , "หนามจิว" เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมี พโยม โรจนวิภาค พิณ เนตรรังมีและโชติ แพรพันธ์ มารวมจับกลุ่มคุยกันอยู่เสมอ^๑

มาดิย์ ชูพินิจ เคยเล่าถึงการทำหน้าที่พิมพ์ ผู้นำ iva

การทำหนังสือรายสัปดาห์ฉบับนั้น นับ เป็นงานหนักกับประธานอาหารว่างของพวกเรา แม่ว่าจะมีรายได้ไม่มากมายอะไร ไปกว่าไคพบปะกัน กินกัน คุยกัน แลวกี่ซาทน แต่มันก็ทำให้พวกเรา ยังจับกลุ่มคุยกันอยู่ได้^๒

ในขณะที่กำลังทำหน้าที่พิมพ์ ผู้นำ และประสบปัญหาทางกานทุนรอนอยู่นั้นเอง พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร วรวรรณ ทรงมีพระประสงค์จะออกหนังสือพิมพ์รายวันสักฉบับหนึ่ง จึงให้ ระคน เกกะนันท์ ตามตัวกวดาบ สายประดิษฐ์ไป เฝ้าและทรงปรึกษาหารือในเรื่องนี้ ในที่สุดก็ตกลงพระทัยจะออกหนังสือพิมพ์รายวัน ประชาชาติ การจัดตั้งกองบรรณาธิการและธุรการสำเร็จขึ้นอย่างรวดเร็วโดย ประกอบไปด้วยพวกที่ออกมาจาก ไทยใหม่ และ สุริยา นั้นเอง^๓ จึงเป็นอันว่า ผู้นำ ต้องหยุดพิมพ์จำหน่ายไปหลังจากดำเนินกิจการมาได้ไม่ถึงปี

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ

หนังสือพิมพ์ ประชาชาติ เป็นหนังสือพิมพ์การเมืองฉบับแรกของเมืองไทย^๔

^๑ ทองอิน บุดยเสนา, เรื่องเดิม, หน้า ๒๔ - ๕.

^๒ เรียมเอง, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๔ สุฤยดี ธนระวีศต์, "เสด็จในกรม," ชุมนุมนิพนธ์เพื่อถวายพระเกียรติแด่ พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิปพงศ์ประพันธ์ (พระนกร : โรงพิมพ์พระจันทร์, ๒๕๐๗), หน้า ๖.

ดำเนินงานภายใต้ความอำนวยการของพลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ ซึ่งขณะนั้นคือหม่อมเจ้าวรรณไวทยากร วรวรรณ และมีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษาของนายกรัฐมนตรี พลเอกพระยาพหลพลพยุหเสนา^๑ หม่อมพรอัยสุภิน วรวรรณ ซายาและพระยาตรีบุษยาเป็นเจ้าของ นายกฤดาบ สายประกิจ^๒ เป็นบรรณาธิการ^๓ และมาลัย ชูพินิจ เป็นหัวหน้าแผนกสารคดีและบันเทิงคดี^๔

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ มีกำเนิดเนื่องจากภายหลังการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชมาเป็นประชาธิปไตยแล้ว หม่อมเจ้าวรรณไวทยากร วรวรรณ ทรงเห็นความจำเป็นที่จะออกหนังสือเพื่อชี้แจงให้ประชาชนทราบว่าระบอบรัฐธรรมนูญหรือระบอบประชาธิปไตยนั้นมีลักษณะอย่างไรและควรดำเนินการอย่างไร จึงใคร่รวบรวมนักหนังสือพิมพ์ที่รักวิชาชีพของตนและมีความปรารถนาดีต่อประเทศชาติ จัดตั้งหนังสือพิมพ์ ประชาชาติ ขึ้นโดยมีคำขวัญสำหรับยี่สิบกว่า "บำเพ็ญกรณียะ ไมตรีจิตต์ วิทยาคม อภิมันติสุข"^๕ พิมพ์ไวบนหน้าปกทุกฉบับ

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ เป็นหนังสือพิมพ์ที่แพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของประชาชนมากที่สุดกในยุคนั้น^๕ การก่อตั้งประชาชาติ เป็นการประกาศถึงการปฏิรูปหนังสือพิมพ์

^๑ สิริ เปรมจิตต์, "ชีวิตหนังสือพิมพ์เมื่อ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว," วารสาร ส.น.ท., (๑๗ พฤษภาคม ๒๕๑๓), ๓๘.

^๒ ประชาชาติ, ๓ ตุลาคม ๒๕๑๕, หน้า ๒.

^๓ แม่ไม่เหลือมาลัยในปรุพี..., หน้าเดียวกัน.

^๔ นราธิปพงศ์ประพันธ์, พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่น. ปาฐกถาทรงแสดงในวันเปิดการสัมมนาวิชาการหนังสือพิมพ์ โดยความร่วมมือของสถาบันการหนังสือพิมพ์ระหว่างชาติ ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๐๘.

^๕ สิริ เปรมจิตต์, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

ในประเทศไทย เพื่อที่จะพัฒนาไปสู่อุคใหม่ของระบบการจักทำหนังสือพิมพ์ไทย^๑ คณะผู้จัดทำนอกจากกุหลาบ สายประดิษฐ์ และมาลัย ชูพินิจแล้ว ยังประกอบไปด้วยบุคคลที่มีความสามารถในอาชีพหนังสือพิมพ์ เช่น เฉวียง เสวตะทัต, ปวง บุรณศิลป์, ทองอิน บุญเสนา, คำวิ ปัทมศิริ, มาโนช วุฑฒิตย, สนิท เจริญรัฐ, — และโชติ แพร่พันธ์^๒ ต่อมาเมื่อ สด คุรุมะโรหิต เดินทางจากปักกิ่งกลับประเทศไทยในเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๔๙๕ ก็ได้เขามาร่วมงานด้วยอีกคนหนึ่ง^๓ นับว่า ประชาชาติ เป็นแหล่งฝึกฝีมือและผลิตนักหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงของไทยไว้มากหลายคน^๔

นักเขียนบทความประจำของ ประชาชาติ นอกจากคณะบรรณาธิการดังกล่าวแล้วยังมีบุคคลในคณะรัฐบาลยุคนั้น ๒ ท่านคือ พระสารสาสน์ประพันธ์ รัฐมนตรีศึกษาธิการและพระสารสาสน์พลพิทักษ์ รัฐมนตรีเศรษฐกิจ^๕ สำหรับพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร ทรงเขียนบทความเป็นประจำในหน้าหาของ ประชาชาติ รายวัน^๖ บทความแต่ละเรื่องของพระองค์ ทรงประทานความกรุณาอนุญาตอย่างกว้างขวางทั้งในด้านภาษาศาสตร์ นิรุกติศาสตร์ ตลอดจนศัพท์วิทยาการแต่ละสาขาวิชาที่เกี่ยวกับการเมืองระหว่างประเทศ ประชาชน ประชาชาติ ราชอาณาจักร

^๑ เสลา เจริญรัฐ, หนังสือพิมพ์ไทย (พระนคร: รวมสาสน์, ๒๕๑๐), หน้า ๘๖๕.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๓ สัมภาษณ์ สด คุรุมะโรหิต.

^๔ สิริ เปรมจิตต์, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๕ เสลา เจริญรัฐ, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๖ หนังสือพิมพ์ประชาชาติ ทุกฉบับ หน้า ๕.

โดย เฉพาะวิ เทโสทัยแห่งสยามและระหว่างประเทศ เป็น เรื่องที่ประชาชนนิยมชมชอบ
อ่านกันมาก

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ เป็นหนังสือที่ทรงอิทธิพลนำมติประชาชน เป็น
หนังสือฉบับเดียวที่รัฐบาลคณะผู้ก่อการ เปลี่ยนแปลงการ ปกครองแผ่นดินของระ มัถระวัง
และคงอ่านบทความที่ทรง เขียนอย่างเอาใจใส่ เพราะแต่ละเรื่องไคแนะนำรัฐบาล
สมัยนั้นว่า ควรทำอย่างไรภายหลังการปฏิวัติระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มา เป็นระบอบ
ประชาธิปไตยตามหลักวิชาและสัจธรรม^๑ คอยเหตุนี้ หนังสือพิมพ์ประชาชาติ จึง
เป็นที่เชื่อถือในวงการ เมืองและในหมู่ปัญญาชนทั่วไปว่า เป็นหนังสือที่มีอิทธิพลและ
โน้มน้าวแนวทางการ เมืองของรัฐบาลปฏิวัติเช่นเดียวกับ Times (ไทมส์) ของอังกฤษ
และ Le Temps (เลอซองส์) ของฝรั่งเศส^๒

ความนิยมของผู้อ่านที่มีต่อ ประชาชาติ นั้น วัดไคจากสถิติการพิมพ์จำหน่าย
ซึ่งสูงที่สุดในยุคนั้น คือ ประชาชาติรายวัน จำหน่ายไควันละ ๒๕,๐๐๐ ฉบับ และ
ประชาชาติรายสัปดาห์ จำหน่ายไคสัปดาห์ละ ๑๒,๐๐๐ ฉบับ^๓

มาดัย ชูพินิจ เริ่มงานที่ประชาชาติ คอยตำแหน่งหัวหน้าแผนกบันเทิงคดี
และสารคดี ต่อมาไคเลื่อนเป็นผู้ช่วยบรรณาธิการ และในที่สุดไคไคเป็นบรรณาธิการ
ของหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ทั้งรายวันและรายสัปดาห์^๔

^๑ สฤณี ชนะรัชต์ , เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๒ เรื่องเดียวกัน , หน้า ๖ - ๗.

^๓ เสดา เรชะรุจิ , เรื่องเกิม , หน้า ,๕๐.

^๔ เรียมเอง , เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๕ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

ที่ประชาชาตินี้ มาลัย ชูพินิจ ถือว่า "เป็นมหาวิทยาลัยในการทำหน้าที่สื่อพิมพ์
 ของพวกเรา มหาวิทยาลัยที่ไ้จากความชำนาญ ไ้จากการต่อสู้ กิรรมและการ
 บำเพ็ญกรณียกิจของหนังสือพิมพ์ตามความหมายของมัน"^๑ เขาเคยบันทึกว่า "ถ้าหาก
 พวกเราคนเฒ่าจะโคคิดควา ชีวิตที่ผ่านการประพันธ์และงานหนังสือพิมพ์ที่
 ไ้ทำให้เรา เป็นนักหนังสือพิมพ์โดย เต็มคราบแล้ว ความเข้าใจนั้น เป็นอันดีถนัด
 เมื่อเราเริ่มงานที่ "ประชาชาติ" โดยไ้โดยไ้ไกลชิดกับพระองค์ท่านซึ่ง เรา เรียกกัน
 ว่า "ท่านอาจารย์" ทุกคน"^๒

จากหนังสือ ชุมนุมนิพนธ์ เพื่อดถวายพระเกียรติแด่พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ
กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ ซึ่ง จักพิมพ์ เป็นอนุสรณ์วันฉลองพระชนมายุครบ ๖
 รอบของพระองค์ มาลัย ชูพินิจ ไ้เล่าถึงชีวิตในช่วงนี้ของเขาไว้ว่า

ในชีวิตการทำงานของเขา สมัยที่ไ้มีความรู้และประสบการณ์
 มากที่สุดและอบอุนที่สุด เพราะมีที่พึ่งสำหรับจะศึกษาหาความรู้ที่ถุกหลัก
 วิชาในงานสาขานั้นและการครองชีวิต ไ้แก่วงระยะเวลา ๗ ปีที่
 ประจำทำงานอยู่กับหนังสือพิมพ์ "ประชาชาติ" ของ เสด็จในกรม ฯ
 ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๗๕ ถึง พ.ศ. ๒๔๘๑

เสด็จในกรมเป็นทั้งครู เป็นทั้งผู้ปกครอง และเป็นทั้งผู้ชี้ของทางที่ถุก
 ในการแก้ไขปัญหาของการทำงานและปัญหาชีวิตซึ่งช่วยให้เขาพัฒนา
 อปสรรรคทั้งหลายแหล่มาไ้ จากความใหม่และใหม่เป็นอะไรมาจนกระทั่ง
 ถึงอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ...^๓

^๑ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๒ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๓ มาลัย ชูพินิจ , "ไ้ประทานจากเสด็จในกรม ฯ," ชุมนุมนิพนธ์ เพื่อด
ถวายพระเกียรติแด่พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์..., หน้า ๓๐๑.

เขา เลาคอไปว่า

พวกเราซึ่งดำเนินงานของหนังสือพิมพ์ "ประชาชาติ" เวลานั้นยังหนุ่มและใหม่ทองาน อาจจะผ่านหนังสือพิมพ์รายวันที่มีว่าสำคัญสำหรับบุคคลนี้ตามสมควรมา ๒ - ๓ ฉบับ มีศรัทธาและอุดมการณ์อันแรงกล้าในงานหนังสือพิมพ์อยู่เป็นทุนเดิม แต่ก็ไม่ต่างอะไรกับนักศึกษาที่เพิ่งย่างเข้าสู่มหาวิทยาลัย ฉะนั้นความบกพร่องและความผิดพลาดจึงมีอยู่มาก แต่จากความผิดพลาดเหล่านี้เอง ที่ข้าพเจ้าได้รับบทเรียนและการอบรมจากเสด็จในกรม ฯ ซึ่งยึดถือเป็นหลักปฏิบัติต่อมาไม่ว่าจะเกี่ยวกับการงานหรือการครองชีวิต

บทเรียนหนึ่งซึ่งมีค่าสูงที่สุดอย่างที่เราไม่สามารถจะหาจากมหาวิทยาลัยที่ไหนได้ เกิดจากความผิดพลาดอย่างไร้สาระใต้อภัยในการทำงานของเรา เพราะหนังสือพิมพ์ "ประชาชาติ" ไปวิจารณ์การกระทำของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่งในสมัยนั้น เขา ... ความผิดพลาดอยู่ที่การวิจารณ์ของ "ประชาชาติ" ในเรื่องนั้นไม่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ ซึ่งหนังสือพิมพ์ "ประชาชาติ" เอง รายงานขาวนั้นลงไป และท่านข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็เขียนมาขอโทษแก่เสด็จในกรมหลวง

เราลงจดหมายฉบับนั้นให้ตามความประสงค์ แต่ในขณะเดียวกันก็ดัดแปลงหมายเหตูกำกับไว้ท้ายจดหมายฉบับนั้นอีก ยืนยันไม่เปลี่ยนแปลงทัศนนะของเรา เพราะถือว่าบทนำที่เขียนนั้นวิจารณ์ตามข่าวที่ลง เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เป็นธรรมดาที่ท่านข้าราชการผู้เป็นเจาทกษจะเขียนไปทูลเสด็จในกรมมาถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น...

เขาเล่าต่อไปว่า เสกข์ใจในกรมฯ รับผิดชอบให้เขาสอบทานข้อเท็จจริงอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าคนข่าวของเขารายงานข่าวคลาดเคลื่อน บทนำของเขาซึ่งวิจารณ์ไปตามข่าว จึงพลอยมีทัศนคติบิดเบือนไปควย ในที่สุดเขาคงเขียนแกข่าวและขอภัยขาราชการผู้ใหญ่ท่านนั้นทั้งในประชาชาติและจดหมายเป็นส่วนตัว

ความผิดพลาดครั้งนี้ทำให้เขาและคณะไครบี บทเรียนอันยิ่งใหญ่ในการทำหนังสือพิมพ์ซึ่งเรารู้ว่า เรารู่มากพอแล้ว...๑๒ ไครบี ถึงคุณค่าของการเสนอข่าวอย่างสุภาพ ถึงการยอมรับฟังควยความเห็นนอกเหนือใจในความเคืองกรอนที่ผู้เป็นเจ้าทักซ์ในชาวไครบี ถึงศัพท์และความหมายของ Arm-Chair Reporter (ดาร์ม - แอช รีพอร์เตอร์) ซึ่งเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก การแยกข่าวกับความเห็นออกจากกันโดยเด็ดขาด และรวาททัศนคติที่แสดงตามข้อเท็จจริงของรายงานข่าวที่คลาดเคลื่อนยอมจะบิดเบือนตามไปควยอย่างช่วยไม่ได้ แม้จะไม่มีเจตนา^๓

จากความทรงจำของ สด กุระมะโรหิต^๔ และทองอิน บุดยเสนา^๕ สหายซึ่งร่วมทำ ประชาชาติ ด้วยกัน ทำให้เราไครบายเพิ่มเติมว่า ในขณะที่มาลัย ชูพินิจทำงานในหน้าที่บรรณาธิการของ ประชาชาติ นั้น เขาถูกชนแปรพักตร์ กุมทหารจับรัดเกราะมาจับตัวไปฐานองชาวทหารทุบตีคนขับสามล้อ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาเรื่องสิทธิเสรีภาพของคนหนังสือพิมพ์อย่างเกรี้ยวกราวอยู่ในขณะนั้น ถึงขนาดทองอิน บุดยเสนา ซึ่งเป็นนายทหารกองหนุน และเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ เหนือ ไร่รายวัน

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๐๒.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๔ สด กุระมะโรหิต, เรื่องเดิม, หน้า ๕๗.

^๕ ทองอิน บุดยเสนา, เรื่องเดิม, หน้า ๖๖.

ในชีวิตการประพันธ์ของเขา เขาวางโครงเรื่องไว้ว่า เป็นเรื่องชีวิตของคนไทย
ครอบครัวหนึ่งซึ่งพ่อเป็นคนมีเมียมมาก พ่ออยากจะให้ลูกคนโปรดคือ อุตสาหกรรม
สวนลูก เมียนอกกลับปล่อยปละละเลย แต่ผลกลับตรงกันข้าม เด็กที่ได้รับการตามใจ
เกินไป เกินไปสัปดาห์ ในขณะที่เกิดซึ่งต้องเผชิญกับความอยุติธรรม ความอคติหาก
กลับตั้งตัวได้ จากความไม่เป็นอะไร จนเป็นทุกสิ่งทุกอย่างตามที่พ่อปรารถนา เขา
คงใจจะใจไร้อิว เหลืองของเขา เป็นฉากสวนใหญ่ของนวนิยายเรื่องนี้ และตั้งความ
มุ่งหมายของการเขียนไว้ว่า

...ฉันอยากจะให้ท่านผู้อ่านของฉันได้สำนึกในคุณค่าของพื้นที่ดินแห่ง
ประเทศไทย ที่ยังรกร้างว่างเปล่าอยู่อีกมาก ฉันอยากจะให้คนไทย
ทุกคนได้สำนึกถึงความสุขของชีวิตกลางแจ้ง ยิ่งกว่าจะมีแว้งแย่งยึดเย็บ
กันอยู่ในพระนคร...

แต่แล้วความปรารถนาของเขาก็กลายเป็นอากาศธาตุไป เมื่อกิจการไร้
ประสบกับความล้มเหลวอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ เขาจึงต้องอพยพครอบครัวเขา
กรุงเทพฯ อีกวาระหนึ่งและเขาประจำทำงานอยู่ที่ ประชามิตร ใน พ.ศ. ๒๔๕๐^๒

หนังสือพิมพ์ประชามิตร

หนังสือพิมพ์ประชามิตร มีกำเนิดขึ้นจากการริเริ่มดำเนินการของนายสนธิ
เจริณรัฐ ซึ่งเป็นผู้จัดตั้งบริษัทไทยวิวัฒนาการในวงเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท^๓ โดยมีนายวรกิจ
บรรหารและภรรยา เจ้าของโรงพิมพ์อักษรนิติเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่^๔ คณะกรรมการได้แก่

^๑ เรียมเอง , เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

^๒ แม่ไม่เหลือมาดัยในปรุพี... , หน้าเดียวกัน.

^๓ สด กุระโรหิต , เรื่องเดิม , หน้า ๕๕.

^๔ สนธิ เจริณรัฐ , เรื่องเดิม , หน้า ๑๕๕.

อยู่ในภาวะหนาวเหน็บหนาว จึงจำเป็นต้องขอรองเท้าออกทั้งคณะ^๑ ดังนั้น กุหลาบ
สายประคิษฐ์ มาลัย ชูพินิจ และพวก จึง "เกินออกจากประชาชาติทั้งหมด ควบ
ความสำนึกเป็นครั้งแรกว่า การเมืองกับหนังสือพิมพ์นั้นมันไม่..."^๒

ทำไรถั่วเหลือง

สก ぐるมะโรหิต เลยกดาวไวว่า "สไตลล์ของมาลัย ชูพินิจ คือธรรมชาติ"^๓
เขามีโรนาป่าเขาอยู่ในหัวใจตลอดเวลา มีความเพ่งฝันในเรื่องการทำไรมาก
เพราะชอบความเงียบสงบและต้องการมีชีวิตอยู่ในแควควงของธรรมชาติอย่างแท้จริง
นอกจากนี้เขายังรักชีวิตผจญภัย เป็นชีวิตจิตใจ รักการต่อสู้ การก่อสร้างตัวควย
หยาดเหงื่ออย่างลูกผู้ชาย^๔ ควบเหตุนี้ การที่เขาอพยพครอบครัวไปทำไรถั่วเหลือง
อยู่ที่อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ใน พ.ศ.๒๔๘๐ นั้น จึงเป็นสิ่งปกติธรรมดา
ในสายตาของมิตรสหายที่เข้าใจธรรมชาติของมาลัย ชูพินิจเป็นอย่างดี

ในขณะที่ทำไรถั่วเหลืองอยู่นั้น มาลัย ชูพินิจได้ใช้เวลาว่างจากการทำไร
เขียนหนังสือส่งมาลงที่ ประชาชาติ รายสัปดาห์อยู่เป็นประจำ โดยได้รับค่าเขียนพิเศษ
เดือนละ ๕๐ บาท นอกจากที่ ประชาชาติ แล้ว เขายังเขียนส่งให้ ประชามิตร ซึ่ง
นายสนธิ เจริญรัฐ, นายกุหลาบ สายประคิษฐ์ และนายสก ぐるมะโรหิต จัดตั้ง
ขึ้นใหม่โดยได้รับเงินอีกเดือนละ ๗๐ บาท ควบเงินสองจำนวนนี้ มาลัย ชูพินิจ มีความ
เขาจะครองชีวิตอยู่ที่ไรถั่วเหลืองของเขาต่อไปโดยสบาย เขาวางแผนการณ์ไว้ว่า
เขาจะสร้างนวนิยายเรื่องใหม่ของเขาทันที ตั้งใจจะให้ เป็นเรื่องใหญ่ที่สุดและดีที่สุด

^๑ สัมภาษณ์ นายสก ぐるมะโรหิต.

^๒ สก ぐるมะโรหิต , เรื่องเดิม, หน้า ๕๕.

^๓ สัมภาษณ์ นายสก ぐるมะโรหิต.

^๔ สัมภาษณ์ นายสันต์ ท. โกมลบุตร.

กุหลาบ สายประดิษฐ์ มาลัย ชูพินิจ สด งามะโรหิต โชติ แพร่พันธุ์ เจริญ
 เสวตะทัต ออบ ไชยวสุ และนางเยาว์ ประภาสดิศ^๑ บริษัทไทยวิวัฒน์ ออกหนังสือ
 พิมพ์ประชามิตร รายวัน โดยมีนายสนิท เจริญรัฐเป็นบรรณาธิการ^๒ มาลัย ชูพินิจ
 เป็นหัวหน้าสารคดีและบันเทิงคดี ต่อมาเขาโคเป็นบรรณาธิการประชามิตรรายวัน
 ซึ่งพิมพ์จำหน่ายในตอนบ่าย และสุภาพบุรุษรายวัน หนังสือพิมพ์เขา ซึ่งเป็นของบริษัท
 ไทยวิวัฒน์เช่นกัน^๓ หลังจากที่เกิดกิจการของบริษัท ๆ มันคงก็แล้ว โคขยายงานออก
 หนังสือพิมพ์ประชามิตรรายสัปดาห์ฉบับอื่นฉบับหนึ่ง ใน พ.ศ.๒๔๘๖^๔

มาลัย ชูพินิจ ทำงานอยู่ที่ประชามิตรจนถึง พ.ศ.๒๔๘๖ ก็ลาออกเนื่อง
 จากสุขภาพไม่สมรรถ^๕ ประกอบกับในเวลานั้นประเทศไทยอยู่ในภาวะสงครามติดต่อก
 มาตั้งแต่ประเทศญี่ปุ่นประกาศสงครามกับอังกฤษและสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม
 พ.ศ.๒๔๘๔^๖ ทำให้เศรษฐกิจของไทยตกต่ำ เครื่องอุปโภคบริโภคทั้งหลายมีราคา
 สูง สิ่งที่กระทบกระเทือนต่อวงการหนังสือพิมพ์และการประพันธ์ของไทยเป็นอย่างมาก
 ก็คืออุปสรรคการพิมพ์โดยเจ้าหน้าที่อย่างยิ่งกระดาศพิมพ์หาซื้อไคยากและราคาแพงเนื่อง
 จากต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ สิ่งพิมพ์ทุกประเภทต้องพิมพ์ด้วยกระดาษซึ่งผลิตใน
 ประเทศไทยและมีคุณภาพต่ำ หนังสือพิมพ์หลายฉบับประสบกับความขาดทุนและขาดแคลน

^๑ สด งามะโรหิต , เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.
^๒ สนิท เจริญรัฐ , เรื่องเดิม , หน้า ๒๐๐.
^๓ แม่ไม้อะเลื่อมาลัยในปรุพี... , หน้าเดียวกัน.
^๔ ประชามิตร (รายสัปดาห์) , ๑ (๑๕ สิงหาคม ๒๔๘๖) , หน้าปก.
^๕ แม่ไม้อะเลื่อมาลัยในปรุพี... , หน้าเดียวกัน.
^๖ ดิเรก ชัยนาม , ไทยกับสงครามโลกครั้งที่ ๒ เล่มที่ ๑ . (พระนคร :

กระษัตริย์ไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ต้องเลิกพิมพ์จำหน่ายไปหลายฉบับ เช่น กิลปีน , สวนอักษร และ เวกชน เป็นต้น?

นอกจากผลของสงครามโลกครั้งที่ ๒ แล้ว ยังมีเหตุการณ์ภายในประเทศ บางอย่างที่มีบริบทการหนังสือพิมพ์และการประพันธ์ให้หยุดชะงักความเจริญก้าวหน้า และถอยหลัง เขาสูญเสียความเสื่อมโทรม นั่นก็คือการปฏิบัติงานในคานาสง เสริมวัฒนธรรม และภาษาไทยของจอมพลแปลก พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น ซึ่งมีผลงาน ชิ้นสำคัญดังต่อไปนี้

๑. การแต่งตั้งคณะกรรมการสงเสริมวัฒนธรรมภาษาไทย โดยมีจอมพลแปลก พิบูลสงคราม เป็นประธาน ประกอบด้วยรองประธานและกรรมการอีก ๒๕ คน^๒ งานที่ปฏิบัติเป็นผลสำเร็จได้แก่

๑.๑ ปรับปรุงตัวอักษรไทยและวางหลักเกณฑ์การเขียนหนังสือไทยใหม่ มีการงคิไชสระและพยัญชนะที่มีเสียงซ้ำกัน เช่น ใ, ฤ, ฤา, ฎ, ฎา, ฏ, ฏา, ฐ, ฐา, ฌ, ฌา, ฌ, ฌา เป็นคน กำหนดหลักการเขียนหนังสือไทยให้เป็นคำไทยแท้เช่น คำว่า พฤษภา ให้เขียนว่า พริกสา, ฤทธิ เป็น ริทธิ, เขา เป็น เขา และ เขียน เป็น เคียน^๓ เป็นต้น

๑.๒ วางระเบียบการใช้คำแทนชื่อและคำรับ คำปฏิเสธ ให้มีรูปดังนี้

๑ สัมภาษณ์พลตรี ไชยันต์ ฤกษ์ศึกษการกรม.
๒ "ข่าวราชการ เรื่องตั้งกรรมการสงเสริมวัฒนธรรมภาษาไทย," ราชกิจจานุเบกษา, ๕๕ (๒๖ พฤษภาคม, ๒๔๘๕), ๑๔๓๔ - ๓๖.
๓ "ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องการปรับปรุงตัวอักษรไทย," ราชกิจจานุเบกษา , ๕๕ (๑ มิถุนายน, ๒๔๘๕), ๑๑๓๘ - ๔๐.

๑.๒.๑ คำแทนชื่อ

	เอกพจน์	พหูพจน์
บรรพที่ ๑. ให้ไชวา	ฉัน	เรา
บรรพที่ ๒. "	ท่าน	ท่านทั้งหลาย
บรรพที่ ๓. "	เขา	เขาทั้งหลาย
	มัน	พวกมัน

๑.๒.๒ คำรับ คำปฏิเสธ

คำรับ ให้ไชวา	จะ
คำปฏิเสธ "	ไม่

จากผลการปฏิบัติงานของคณะกรรมการส่งเสริมวัฒนธรรมภาษาไทยชนิ
 ทำใ้ทางการประพันธ์และหนังสือพิมพ์ของไทย เกิดความปั่นป่วนเป็นอย่างมาก นักเขียน
 ใ้รับความยุ่งยากและสับสนใ้ในการเขียนใ้ หลกคองตามวัฒนธรรมของจอมพลแปลก
 พิบูลสงคราม เป็นผลใ้บทประพันธ์จืดชืด อานยาก บั่นทอนรสและศิลป์ของการ
 ประพันธ์อย่างน่าเสียดาย ผลงานคานวรรณกรรมและภาษาไทยของจอมพลแปลก
 พิบูลสงครามครั้งใ้ ทำให้ภาษาไทยตกอยู่ใน "ยุคอักษรวิบัติ" อย่างสมบูรณ์

นอกจากการเปลี่ยนแปลงอักษรไทยและสรรพนาม คำชานรับ ถึงลดราวแล้ว
 สิ่งใ้วงการประพันธ์คือว่า เป็นการละเมียดสีหิเสรีภาพของความคิดและศิลป์การประพันธ์
 อย่างร้ายแรงก็คือ บทประพันธ์ที่ตีพิมพ์ออกมาจะคองถูกเซ็นเซอร์ (Censor)
 อย่างเข้มงวดใ้เป็นไปคามรสนิยมของผู้นำของประเทศใ้ขณะใ้ นั้น เป็นเหตุใ้

๑. เรื่องวางระเบียบคำแทนชื่อและคำรับ คำปฏิเสธ, "ราชกิจจานุเบกษา,
 ๕๕ (๒๓ มิถุนายน, ๒๔๘๕), ๑๓๐๒.

๒. สัมภาษณ์ พลตรี ไชยันต์ ฤกษ์พิศัยธรรม.

นักประพันธ์บางคนทยอยเขียนหนังสือไปก็มี

มาดัย ชูพินิจ ซึ่งเป็นนักเขียนอีกคนหนึ่งที่ได้รับผลกระทบกระเทือนจากผลงานของคณะกรรมการส่งเสริมวัฒนธรรมภาษาไทย จนต้องหยุดเขียน แผนดินของเรา นวนิยายประเภทสมจริง (Realistic) ชิ้นเอกของเขาไประยะหนึ่ง โดดแดงต่อต้านซึ่งโคตติความผลงานประพันธ์ของเขาไว้วา

ถ้าจะเป็นการตัดเรื่องตอนใดตอนหนึ่งจะไม่ชักของเลย แต่การที่จะเปลี่ยนอุบิสัยใจคอตัวละครในเรื่องควยเครื่องแต่งตัวที่เราแต่ง บ้านที่เขาอยู่ อากัฏยและวาจาที่เขาพูดตามยุคตามสมัยนั้น เท่ากับเป็นการซาเรื่องทั้งเรื่อง เพราะเรื่องอ่านเล่นหรืออ่านจริงก็ตาม เป็นประวัติของวัฒนธรรมชนปธรรมนิยมประเพณีและเหตุการณ์ซึ่ง เป็นอยู่ประจำยุค ถายอมเปลี่ยนแปลงไป เป็นอันกัเท่ากับหลุดกัตัวเอง... ๒

และต่อมาเมื่อ แผนดินของเรา พิมพ์เป็นเล่ม มาดัย ชูพินิจ โดดเดี่ยวอนหลังไปถึงสาเหตุที่เขาชะงักการเขียนเรื่องนี้ไว้ชั่วคราวว่า

...ภายหลังที่ "แผนดินของเรา" เริ่มลงไปใน "ประชามิตร - สุภาพบุรุษ" โดไม่ทันจะจบภาคคนที่ ก็ปรากฏว่าโดมีการปฏิวัติภาษาไทยกันขนานใหญ่ บรรคาบที่ประพันธ์ซึ่งแตกอนมาไม่เคยได้รับการเซ็นเซอร์ ตัวละครที่มีบรรคาคักคักของซาพเจ้าถูกถอด สรรพนามและคำตอบรับหรือปฏิเสธถูกแก้ไข ตัวสะกดการันต์ไม่อยู่ในที่ทางของมัน ซาพเจ้าไม่ชักของในการปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบายและคำสั่งของรัฐบาลสมัยนั้น แต่ในขณะที่เดียวกัน ซาพเจ้าอ่านเรื่องของตนเองแล้วตะขิดตะขวงอย่างไรอยู่

๑ เรื่องเดียวกัน.

๒ Aladdin (มาดัย ชูพินิจ), "แดง," ประชามิตร, ๒(๒๘ สิงหาคม, ๒๔๘๑), ๒.

เมื่อมีโอกาสขึ้นมาจากสวนมะพร้าวอ่าวพะนิงตัก จึงไต่ขอรองจาก
คุณกุหลาบ สายประดิษฐ์ ผู้อำนวยการและบรรณาธิการหลังจากข้าพเจ้า
ขอลาพนจากตำแหน่งไปว่า ขอยุติ "แผ่นดินของเรา" ไว้เพียงแต่ภาคคน
ก่อนชั่วคราว จนกว่าภาษาไทยจะคอยสบายหายอดเวง และข้าพเจ้า
หายเวียนหัวแล้ว^๑

๒. ออกแถลงการณ์ เรื่องจำกัดจำนวนหนังสือพิมพ์ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์
ของประเทศไทยในขณะนั้น มีใจความบางตอนว่า

... เนื่องจากประเทศไทยอยู่ในภาวะสงคราม จึงจำเป็นต้องควบคุม
การโฆษณาข่าวสารทุกชนิด ... เพราะการแถลงความเห็นที่แตกแยกกันนั้น
ย่อมเป็นภัยแก่การทำสงครามอย่างยิ่ง... จำกัดจำกัดจำนวนหนังสือพิมพ์
ให้รัดกุมขึ้น...^๒

๓. ออกกฎกระทรวงมหาดไทยตามความในพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช
๒๔๘๔ (ฉบับที่ ๒) กำหนดให้เจ้าของหนังสือพิมพ์ประเภทข่าวสารการเมืองมีทุนสำหรับ
ค่าเป็นการหนังสือพิมพ์ฉบับละไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นบาท โดยไม่บริรวมราคาที่ดินและสิ่ง
ปลูกสร้างของสถานที่ทำการพิมพ์ ทุนที่วางนี้ ส่วนหนึ่งต้องเป็นเงินสดสำรองจำนวนไม่
ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นบาท^๓ ควบอำนาจกฎหมายฉบับนี้ หนังสือพิมพ์ข่าวสารการเมืองต่าง ๆ

^๑ แมอนงค์, "คนเลม, " แผ่นดินของเรา (พระนคร: โรงพิมพ์ไทยพานิช,
๒๔๘๔), หน้า (ก) - (ข).

^๒ "แถลงการณ์เรื่องจำกัดจำนวนหนังสือพิมพ์ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของ
ประเทศไทยในปัจจุบัน," ราชกิจจานุเบกษา, ๕๘ (๑๐ มีนาคม, ๑๙๑๕), ๒๕๓ - ๕.

^๓ "กฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช
๒๔๘๔ (ฉบับที่ ๒)," ราชกิจจานุเบกษา, ๕๘ (๑๔ เมษายน, ๒๔๘๕), ๘๗๖ - ๕.

ในกรุงเทพฯ จึงยุบเลิกไปหลายฉบับ คงเหลือหนังสือพิมพ์ภาษาไทย ๑๐ ฉบับ ภาษาจีน ๔ หรือ ๕ ฉบับ และภาษาอังกฤษเพียง ๑ ฉบับ^๑

หนังสือพิมพ์ ประชามิตร - สุภาพบุรุษ ฉบับหนึ่งได้เลวถึงภาวะการณในขณะนั้นไววา.

ความยากลำบากในการประกอบอาชีพทางหนังสือในยามนั้น ... นอกจากราคากระดาษเครื่องอุปกรณ์การพิมพ์ซึ่งมีราคาแพงลิบลิ่วอย่างเหลือที่จะทนทานแล้ว ความยากลำบากในการเลือกสรรเครื่องลงหนังสือพิมพ์ในยามนั้นก็มิได้อยู่ไม่ถ้อย ถึงแม่ว่าจะเป็นเรื่องจำพวกบันเทิงคดีโดยแท้ก็ตาม ความยากลำบากสองข้อใหญ่ๆ และยิ่งความยากลำบากในข้ออื่น ๆ อีก ใ้ก้อให้เกิดความยากลำบากในการดำรงฐานะของหนังสือพิมพ์โดยทั่วไป ตลอดจนการดำรงฐานะของนักหนังสือพิมพ์และนักประพันธ์ที่ขาดการประพันธ์เป็นอาชีพควย ว่าตามที่สุดยที่จริงแล้ว เราอาจกล่าวได้ว่าเกือบเป็นการพนวิสัยที่นักประพันธ์ซึ่งถือเอาการประพันธ์เป็นอาชีพนั้น จะดำเนินอาชีพของเขาต่อไปได้ในยามเช่นนี้...^๒

และใ้กล่าววเป็นเชิงตาคการณว

... เพราะฉะนั้น ในยามนี้ ถ้าหากว่านักประพันธ์ที่มิชอบเสียงบางท่าน ใ้ก้อไปประกอบอาชีพในทางทำไร่และเลี้ยงสัตว์ก็ดี หรือเปลี่ยนไปใช้วิชาชีพทางอื่น เช่น ในทางวิชากฎหมายก็ดี หรือในทางอื่นใ้ก้อก็ดี ท่านผู้อ่านก็พึงเข้าใจใ้ก้อว่า นั้นเป็นไปตามกฎกรรมคาแห่งการครองชีพ^๓

๑ สนิท เจริญรัฐ, เรื่องเดิม, หน้า ๒๔๔ - ๕.
๒ "มกโหดแดง," ประชามิตร - สุภาพบุรุษ, ๑ (๑๔ มีนาคม, ๒๔๘๖), ๑.
๓ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

ต่อมาอีกประมาณ เดือนเศษ ประชามิตร - สุภาพบุรุษ ก็โดดเด่นถึงความ
เคลื่อนไหวของนักประพันธ์ในขณะนั้นว่า

... "แม่อองค" ผู้มีโรนาสาโท อยู่ในมโนคติมาช้านาน โดดคดลงใจ
ที่จะออกไปทำโรมะพร้าว ณ ชายทะเลเมืองชุมพร บัดนี้กำลังกระเตรียม
การ เพื่อการอพยพ รวบรวมเครื่องมือและทรน ในราวเดือนพฤษภาคมนี้
ถาพานขึ้นรถไฟไปทางใต้ และแหว่งที่สถานีนาชะอัง และลงเดินเท้า
ต่อไปราว ๒ - ๓ กิโลเมตร อาจจะได้พบสภาพบรรณนักประพันธ์ ชีมาซึ่ง
ใครรับเป็นของอำนวยพรจากท่านรัฐมนตรีท่านหนึ่ง ออกตระเวนตรวจไร
มะพร้าวอันยาวเหยียดตลอดคานันท์เป็นไค"

นอกจากมาลัย ชูพินิจแล้ว ยังมี "พันเพชร" (รอยตรีขจร สหสิริจินดา)
ซึ่งกำลังแปลเรื่อง "อัสวินสเปน" คางไว้ในหนังสือรายวันฉบับหนึ่ง เตรียมอพยพไป
คาชายอยู่ที่จังหวัดอยุธยา "บทรัง" (สกล คุรมะโรหิต) กำลังเตรียมสร้าง
โรงเลี้ยงไก่ เพราะหาหนังสือพิมพ์เอกชน และฉบับอื่น ๆ ที่อยู่ในการดำเนินงาน
ของเขาต้องหยุดชะงักการพิมพ์เนื่องจากไม่มีกระดาษ^๒ และมันส์ จรรยาภักดิ์อาศัย
จากวงการหนังสือพิมพ์ไปประกอบอาชีพกสิกรรมที่เกาะแห่งหนึ่งทางฝั่งทะเลตะวันออก
ของอ่าวไทย"

^๑ "มก.โตแกลง," ประชามิตร - สุภาพบุรุษ, ๑ (๒ พฤษภาคม, ๒๔๘๖), ๑.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๓ "มก.โตแกลง," ประชามิตร - สุภาพบุรุษ, ๑ (๔ กรกฎาคม, ๒๔๘๖), ๑.

สำหรับมาดัย ชูพินิจนั้น พ. เนตรรังษี (พจน์ เนตรรังษี) เคยเล่าว่า การที่เขา เลือกอ่าวพิ้งคัก เป็นสถานที่ประกอบอาชีพใหม่นั้น เนื่องจากหมอมทหลวง คอย ชุมสาย เป็นผุ้แนะนำว่าเป็นสถานที่ที่สวยงามมาก มาดัย ชูพินิจ จึงเดินทางไปดูด้วยตนเอง เห็นว่ามีทำเลสวยงามและปลูกมะพร้าวโดยลดี จึงตัดสินใจทำไร่มะพร้าว^๑

มาดัย ชูพินิจ เคยเขียนถึงชีวิตช่วงนี้ของเขาไว้ว่า

...ฉันเองลงมาอยู่ที่ชุมพรครั้งนี้ในฐานะคนมีสุขภาพไม่สมบูรณ์ และคอยทรนอดันมีเพียงเด็กน้อย จอຍຈິคของนักประพันธ์ไม่เคยคิดจะสมาเลยแต่ไหนแต่ไร คังใจเพียงแต่ว่า ต้องการพักรักษาตัว เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงคอยการทำงานพอที่จะเลี้ยงตัวอยู่ได้โดยไม่อดตาย เท่านั้น ในยามคัมขันอันอยู่ในภาวะสงครามเช่นนี้ ไม่มีใคร เคยที่จะอยู่ก็กินดีได้โดยไม่ต้องทำงาน...^๒

เขาคาคหวังเอาไว้ว่า

...ถ้าทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นไปอย่างใจคิดและหวัง ภายในปีหน้าทีนี้ก็คงเป็นที่เลี้ยงตัวเอง เลี้ยงฉันและเพื่อนบ้านอีกหลายครัวเรือนที่เขามาทำงานในสวนนั้นไคอย่างพอสบาย ตามควรแก่อัคภาพไค และนั่นเป็นเจตนาอันแรงกล้าของฉัน แต่คนที่สุขภาพดีกว่าคนพิการ เพียงนึกเดียว

^๑ พ. เนตรรังษี (พจน์ เนตรรังษี), "นักเขียนสมัยนั่งเขาม่วง," ไทยโทรทัศน์, (ตุลาคม, ๒๕๑๒), ๔๘.

^๒ ม. ชูพินิจ, "ป.ด., " ประชามิตร - สภาพบุรุษ, ๑(๒๖ พฤษภาคม, ๒๕๔๒), ๒๘.

มีกำลังเพียงนึกเดียวจะทำงานใหม่ซึ่งตัวเองมีความรู้ ความชำนาญมากกว่าไม่ว่าอะไร โดยเพียงนึกเดียว เช่นนี้ไปก็แค่เพียงใคในอนาคค เป็นสิ่งยากที่จะบอกได้ แตอนาคตเป็นสิ่งเดียวในโลกนี้ที่ฉันไม่เคยวิตก เพราะทราบใคที่มือทั้งสองข้างของฉันยังทำงานได้ คราบนั้นชีวิตของฉันอยู่ในมือของฉัน

ระหว่างที่ม่าย ชูพินิจไปทำไรอยู่ที่อ่าวพนังคักนั้น เสดา เฒะรุจิโคค่างตำแหน่งบรรณาธิการแทน^๒ แตการลาออกของม่าย ชูพินิจ มิไคหมายความวา เขาจะทอดทิ้งโลกวรรณกรรมเสียที่เดียว ผลงานของเขายังคงปรากฏอย่างสม่ำเสมอใน ประชามิตร - สุภาพบุรุษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คอดมัน "ป.ด." อันลือชื่อของเขา^๓ ยิ่งไปกว่านั้น ม่าย ชูพินิจไคสร้างผลงานชิ้นสำคัญของเขาไว ๒ เรื่องควยกันที่อ่าวพนังคัก คือ สวนหงส์ ซึ่งตีพิมพ์เป็นตอน ๆ ใน ประชามิตร - สุภาพบุรุษ^๔ และ แผนดินของเรา นวนิยายประเภทสมจริง (Realistic) ขนาดยาวเรื่องแรกในชีวิตการประพันธ์ของเขา สำหรับการเขียน แผนดินของเรา นั้น ม่าย ชูพินิจเคยกล่าวกับประกาศ วัชรารภณ วา

ผมเขียนนวนิยาย "แผนดินของเรา" ท่ามกลางแสงริบหรี่ของตะเกียงน้ำมันมะพร้าว อากาศรมเย็นที่พนังคัก ทำให้สามารถเขียนเรื่องนี้ควยใจของคนที่ยากเขียนหนังสือ กลิ่นจันทร์กระพือดังคูดใจ มันเป็นความหลังที่จะตองบันทึกไว้ชั่วชีวิต^๕

- ๑ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.
- ๒ ประชามิตร-สุภาพบุรุษ, ๕๑ (๖ มิถุนายน, ๒๔๘๖), ๒๗.
- ๓ ประชามิตร-สุภาพบุรุษ, ฉบับที่ออกจำหน่ายใน พ.ศ. ๒๔๘๖ ทุกฉบับ.
- ๔ แมนงค์, "สวนหงส์," ประชามิตร-สุภาพบุรุษ, ๑ (๔ เมษายน, ๒๔๘๖).
- ๕ ประกาศ วัชรารภณ, ชมรมนักเขียน, หน้า ๒๑๓.

และบันทึกไว้ใน "คนเดิม" ของเรื่อง แผนดินของเรา ฉบับพิมพ์ครั้งแรก
 บทแรกของเรื่องนี้ เขียนขึ้นเมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๔๖
 ณ บ้านพักที่สวนมะพร้าว อ่าวพังงา ต. จังหัดชุมพร และบทหายจบลง
 ในวันที่และเดือนเดียวกัน พ.ศ. ๒๔๕๓ ณ ที่ทำงานบริษัทไทยพาณิชย์การ
 จำกัด ถนนสีลม จังหวัดพระนคร^๑

แต่... เซนเกี่ยวกับการทำอะไรที่หัวหินเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๐ การทำสวน
 มะพร้าวของเขาประสบกับความล้มเหลว เช่นเคย สาเหตุของความไม่สำเร็จครั้งนี้
 เขาเคยเล่าให้จอมพลแปลก พิบูลสงคราม อดีตนายกรัฐมนตรีหลายสมัยของไทยฟัง
 ในโอกาสที่เขา เขามาพบเพื่อขอสัมภาษณ์เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม^๒ (๒๔๕๕) ว่า

ความล้มเหลวในเรื่องไปทำสวนมะพร้าวทางใต้ มีสาเหตุเกี่ยวข้องกับเรื่อง
 มะพร้าวไม่มีผล แต่พบปัญหาเรื่องการขนส่งไม่ไหว จะหวังพึ่งรถไฟที่
 "คาน้ำชา" ของเจ้าพนักงานรถไฟ "ทำใจตามใจคือไทยแท้" ไม่ใคร
 หวังพึ่งเรือก็เหลว จึงต้องใจนึกกลับมาแต่ พ.ศ. ๒๔๕๖^๓

เมื่อมาลัย ชูพินิจ อพยพครอบครัวเข้ามาอยู่ในกรุงเทพมหานครแล้ว ก็ได้
 เขาประจำทำงานอยู่ที่ ประชามิตร - สภาพบุรุษ เช่นเดิม จนถึง พ.ศ. ๒๔๕๕
 จึงลาออกไปร่วมงานกับนายอาร์บี ลีวีระ เพื่อดำเนินการจัดตั้งบริษัทไทยพาณิชย์การ
 จำกัด^๔

^๑ แมอนงก, "คนเดิม," แผนดินของเรา..., หน้า (ก).

^๒ นายฉันทนา (มาลัย ชูพินิจ), บันทึกจอมพล (พระนคร: สำนักพิมพ์อุดม,
 ๒๔๕๕), หน้า ๓.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๑.

^๔ แม่ไม่เหลือมาลัยในปรูฟี่..., หน้าเดียวกัน.

แต่ก่อนหน้าที่จะทำงานกับบริษัทไทยพาณิชย์การจำกัดอย่างจริงจัง มาดัย ชูพินิจ ไคโซเวลาของตน พ.ศ. ๒๔๔๘ รวมงานกับสันต์ ท. โคมกบุตร ซึ่งเป็นบรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ ไวยุทธ รายบักษ์ ดูรวมงานนอกจากมาดัย ชูพินิจแล้ว ยังมีไซค์ แพร่พันธุ์ รวมด้วยอีกคนหนึ่ง

หนังสือพิมพ์ในเครือบริษัทไทยพาณิชย์การจำกัด

บริษัทไทยพาณิชย์การจำกัดในยุคนั้นก่อนที่นายอารีย์ สิวีระจะเข้ามาดำเนินงานนั้นมีพระยาปรีชาานุศาสน์ หลวงดำรงศรัทธาเดชะ หม่อมเจ้ากมลศีลาณี กมลศาสน์ นายเทียม เหล็กยาวักวงศ์ และนายรองสนิท เป็นหุ้นใหญ่ โดยมีวัตถุประสงค์จะออกหนังสือพิมพ์ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย^๒

หนังสือพิมพ์รายวันฉบับแรกของบริษัทนี้ เป็นภาษาอังกฤษ ชื่อ สยามคโรนิเคิล (Siam Chronicle) และในปีต่อมาจึงได้ออกหนังสือพิมพ์ สยามนิกร เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๔๕๐ และในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ได้ออกหนังสือพิมพ์รายวัน ไทยเสรี, สตรีไทย และหนังสือพิมพ์รายวันภาษาจีนอันมีบทบาทสำคัญในการต่อต้านญี่ปุ่นซึ่งเขามายึดครองประเทศไทยอยู่ในขณะนั้น นอกจากนี้ ยังได้ออกหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษออกมามีฉบับหนึ่งชื่อ เดโมคราซี (Democracy)^๓

แต่หลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลง ฐานะทางการเงินของบริษัทไทยพาณิชย์การจำกัด ตกอยู่ในภาวะไม่มั่นคง แม้จะได้อพยพย้ายถิ่นฐาน แก้อะไรก็ไม่ได้ขึ้น ซึ่งเนื่องมาจากเหตุผลหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขาดแคลนอุปกรณ์พิมพ์ ดังนั้น ทางบริษัท ๆ จึงตัดสินใจขายหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ เสีย ings เหลือแต่เพียง

^๑ ไวยุทธ รายบักษ์, ๑ (๑ กุมภาพันธ์, ๒๔๔๘) , ๒.

^๒ ชีวิตและงานของอารีย์ สิวีระ, (พระนคร: โรงพิมพ์ไทยพาณิชย์การจำกัด, ๒๕๐๖), หน้า ๑๐ - ๑.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๑.

สยามนิกร ฉบับนี้ เกี่ยว ซึ่งต่อมาชื่อหนังสือพิมพ์นี้ ได้ถูกตัดให้สั้นลงไปเหลือเพียง นิกร ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายชาตินิยมของจอมพลแปลก พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี ในสมัยนั้น^๑

เมื่อเป็นดังนี้ นายอารีย์ ดีวีระ ซึ่งมีความรักวิชาหนังสือพิมพ์และมุ่งมั่นที่จะบุกเบิกวงการนี้ให้กว้างขวางและมีแนวแปลกออกไปจากที่เป็นอยู่ จึงได้รวบรวมทุนจากญาติมิตร ซักอิจการบริษัทไทยพาณิชย์การจำกัดจาก เจ้าของเดิม เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๔๘๕^๒ และได้เข้าดำเนินการตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ในโอกาสนี้เองที่มาลัย ชูพินิจได้รับเชิญให้เข้าร่วมก่อตั้งบริษัทไทยพาณิชย์การยุคใหม่ ในฐานะที่ปรึกษา และหุ้นส่วนของบริษัทฯ พร้อมกับนายธนวนต์ จากประยูร ซึ่งอารีย์ ดีวีระ ถือว่า ทั้งสองคนคือ "พลังรวม" ในการทำงานหนังสือพิมพ์ของเขา^๓

บริษัทไทยพาณิชย์การจำกัดในยุคที่ อารีย์ ดีวีระ มาลัย ชูพินิจ และ ธนวนต์ จากประยูร ร่วมดำเนินงานด้วยกันนั้น ได้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว และเป็นผู้นำในการพัฒนากิจการหนังสือพิมพ์รายวันแห่งยุค เริ่มด้วยการปรับปรุงโฉมหนังสือพิมพ์รายวัน สยามนิกร เป็นหนังสือพิมพ์ฉบับแรกในประเทศไทยที่เสนอข่าวต่างประเทศถึง ๓๐% ของเนื้อหาทั้งหมดในฉบับ ทั้งนี้โดยตระหนักดีว่า ต่อไปในอนาคตโลกจะแคบเขากว้าง หนังสือพิมพ์จึงควรจะลงข่าวต่างประเทศ เพื่อความรอบรู้ของประชาชนให้มากขึ้น^๔

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- ๑ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.
- ๒ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.
- ๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๓.
- ๔ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๒.

งานสำคัญขั้นที่สองคือ การริเริ่มออกหนังสือพิมพ์ เขาฉบับแรกในเมืองไทย ซึ่งเป็นการวางรากฐานและสร้างประวัติศาสตร์ของวงการหนังสือพิมพ์ชนชั้นกลางหนึ่ง เพราะโดยปกติ หนังสือพิมพ์ที่ออกจำหน่ายในสมัยนั้นมีแต่หนังสือพิมพ์ขายซึ่ง เป็นหนังสือพิมพ์ที่สะดวกในการปฏิบัติงาน การหาข่าวและการผลิตงานอื่น ๆ ปอนโทเต็มหน้ากระดาษ ส่วนการออกหนังสือพิมพ์เขานั้น เป็นแบบที่นิยมกันในต่างประเทศแทบจะเรียกไควว่า เป็นหนังสือพิมพ์หลัก ดังนั้น บริษัทไทยพาณิชย์การ จำกัดจึงได้ออกหนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย เป็นหนังสือพิมพ์ เขาฉบับแรกของเมืองไทย เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๔๔๕^๑

ผลงานอื่น ๆ ไคแก่การริเริ่มใช้วิธีบันทึกชาวควยชว เลขเพื่อความเที่ยงตรง และแน่นอนของชาวและการริเริ่มตั้งผู้สื่อข่าวทางจังหวัดทั่วประเทศอย่างจริงจัง เพื่อให้ผู้อ่านไคทราบข่าวทางจังหวัดไคโดยถูกต้องและรวดเร็วยิ่งขึ้น^๒

บริษัทไทยพาณิชย์การ จำกัดไคมีความก้าวหน้าและปลุกความนิยมในหมูผู้อ่านไค อยางรวดเร็วและกว้างขวาง สามารถขยายงานออกหนังสือพิมพ์ประเภทต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอีก ๔ ฉบับ รวมมีหนังสือพิมพ์ที่อยู่ในเครือของบริษัท ๆ รวมทั้งสิ้น ๑๐ ฉบับ

๑. สยามนิกร (นิกร) รายวัน
๒. พิมพ์ไทย (รายวัน)
๓. เวียงรมย์ (รายสัปดาห์)
๔. พิมพ์ไทยรายเดือน
๕. พิมพ์ไทยเบื้องหลังข่าว (รายทศ)
๖. พิมพ์ไทยปลายสัปดาห์ (รายสัปดาห์)

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

- ๗. สยามสมัย (รายสัปดาห์)
- ๘. พิมพ์ไทยวันจันทร์ เรื่องมรณรายสัปดาห์ (ออกแทนเรื่องมรณรายสัปดาห์)
- ๙. ภาพชาวสยามนิกร (รายปักษ์)
- ๑๐. เพื่อนบ้าน (รายสัปดาห์)

มาลัย ชูพินิจ ทำงานในตำแหน่งที่ปรึกษาของหนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย และพร่วมกันนั้นก็เป็นนักเขียนประจำของบริษัทไทยพาณิชย์การจำกัดควย การทำงานของเขามีขอบเขตกว้างขวางมาก เริ่มตั้งแต่การควบคุมนโยบายของหนังสือพิมพ์ให้ เป็นไปตามหลักการที่บริษัทได้วางไว้ การตรวจรูปเล่มและความเรียบร้อยของหนังสือก่อนขึ้นแท่น โดยเฉพาะหน้า ๑ จะต้องผ่านการตรวจของเขาอย่างรอบคอบ มาลัย ชูพินิจ เขียนบทนำ ซึ่งเป็นบทบรรณาธิการ โดยสลับเปลี่ยนกับ บุศย์ สิมะเสถียร และคนอื่น ๆ เขียนคอลัมน์ประจำเช่น "ระหว่างบันทึก" , "ป.ด." , คอลัมน์วิจารณ์หนังสือ , โทรททัน และชาวกีฬา , สารคดี , นวนิยายและเรื่องสั้น โดยใช้นามปากกาต่าง ๆ กัน ได้แก่ ม. ชูพินิจ, นายฉันทนา, นอย อินทนนท์, สมิงกะทรอง, แปะตลิ่งกรอม, เรไร, ผุสกี, ลุการักษ์ เป็นต้น ซึ่งงานประเภทต่าง ๆ นี้ มาลัย ชูพินิจ สามารถเขียนได้วันต่อวันซึ่งนับว่าเป็นอัจฉริยะอย่างยิ่ง ของเขาหากที่จะหาผู้หนึ่งผู้ใดทดัดเทียมได้

มาลัย ชูพินิจ ใจชีวิตนักหนังสือพิมพ์และนักประพันธ์ของเราอยู่ที่บริษัทไทยพาณิชย์การจำกัด เป็นเวลายาวนานถึง ๑๗ ปี นับแต่ พ.ศ.๒๔๔๕ เป็นต้นมาจนถึงแก่กรรมในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๐๖^๒

^๑ สัมภาษณ์ นายสาทิศ อินทรกำแหง.
^๒ สัมภาษณ์ นางฉนิษฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง บุตรสาว, ๑ เมษายน ๒๕๑๓.

จากประวัติการทำงานหนังสือพิมพ์ของมาลัย ชูพินิจ จะเห็นลักษณะเด่น
 ประการหนึ่งคือ เขามักจะทำงานอยู่ในกลุ่มนักหนังสือพิมพ์หนุ่มที่ชอบริเริ่มก่อตั้งหนังสือ
 พิมพ์ขึ้นมาใหม่ โดยอาศัยทุนจากเจ้าของสำนักพิมพ์ เช่น ทำหนังสือพิมพ์สาส์นสหായ
 และชาวควน โดยการลงทุนของนายแคงโม วันทวีป, หนังสือพิมพ์บางกอกการเมือง
 โดยการลงทุนของนายหอม นิลรัตน์, ไทยใหม่รายวัน ของนายบรรจง ศรีสุชาติ
 และประชาชาติ ของพระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าวรรณไวทยากร เป็นต้น และด้วยเหตุ
 ที่การทำงานหนังสือพิมพ์ของเขา เป็นการทำงานที่อาศัยการลงทุนของผู้อื่น เราจึงพบว่า
 นักหนังสือพิมพ์กลุ่มหนุ่มนี้จำเป็นต่อง "ตบเท้าออก" เนื่องจากมีความขัดแย้งทาง
 นโยบายกับเจ้าของทุนรวม ๓ ครั้งด้วยกัน คือ ครั้งแรกที่หนังสือพิมพ์บางกอกการเมือง
 ครั้งที่สองที่ไทยใหม่ และครั้งที่สามที่ประชาชาติ

การริเริ่มออกหนังสือพิมพ์ฉบับใหม่ขึ้นมาสู่ตลาดหนังสือก็คือ การลาออกจาก
 งานเนื่องจากการขัดแย้งในนโยบายกับเจ้าของทุนก็คือ เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นลักษณะ
 นิสัยของมาลัย ชูพินิจใคอย่างเด่นชัดว่า เขาเป็นคนที่มีความคิดริเริ่ม มีความมานะ
 และกล้าเสี่ยง กล้าทุ่มเทชีวิตจิตใจให้กับการทำงานที่เขาชอบโดยไม่หวังผลตอบแทน
 สมเหลว สามารถดื่มและดกข้าวแล้วซ้ำอีกโคหลาย ๆ ครั้งโดยไม่มี ความขบถเลย
 การไม่ยอมอ่อนข้อให้แก่เจ้าของทุนในสิ่งที่เขาเห็นว่าไม่ถูกไม่ควร แสดงถึงความมี
 จรรยาบรรณของนักหนังสือพิมพ์ ความเชื่อมั่นในตัวเองและความรักในอิสระเสรี
 ของการทำงานที่ไม่ยอมอยู่ใต้อาณัติของผู้มีเงิน แต่ปราศจากอุดมการณ์เดียวกันของ
 นักหนังสือพิมพ์

ข้อตั้ง เกตประการหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นถึงอุปสรรคของนักหนังสือพิมพ์ในยุคแรก
 ก็คือ การประสบความขาดทุนจนต้องยุบหนังสือพิมพ์ ทั้ง ๆ ที่งานกำลังเจริญก้าวหน้า
 เป็นอย่างดี อุปสรรคเช่นนี้ มาลัย ชูพินิจ ประสบมาแล้วจากการทำหนังสือพิมพ์
สาส์นสหาย, เสียงไทย, ชาวควน, สุภาพบุรุษและผู้นำ สาเหตุของการขาดทุน
 ส่วนใหญ่เกิดจาก เอเยนต์หรือสายส่งหนังสือพิมพ์ออกจำหน่ายในเขตต่าง ๆ ไม่ยอมส่ง

๗๖
คำหนังสือให้แก่โรงพิมพ์^๑ ดังนั้นแม้จะมีสถิติการจำหน่ายที่เพียงไร มีสีสันใจและนิยม
อ่านมากเพียงไร ก็ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงการขาดทุนได้ ด้วยเหตุนี้ เราจึงพบ
เสมอจากประวัติการทำงานของเรา มาลัย ชูพินิจว่า เขาว่าเป็นกองจับงานใหม่มาทำ
อยู่เสมอทั้ง ๆ ที่งานที่กำลังทำอยู่ประสบความสำเร็จ มีชื่อเสียงโด่งดังอยู่ในตลาด
หนังสือหรือมีสถิติการจำหน่ายสูงอย่างน่าภาคภูมิใจ

ชีวิตส่วนตัว

บุคลิกลักษณะและอุปนิสัย

โดยลักษณะภายนอก มาลัย ชูพินิจเป็นคนที่รูปร่างโปร่งบาง กิริยาท่าทาง
นุ่มนวล^๒ สภาพอ่อนโยนและสงบเสงี่ยม^๓ ไม่ค่อยเอาใจใส่ในรูปร่างกายและการ
แต่งกายนัก เป็นคนพูดเพราะ^๔ มีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสเสมอ^๕ ไม่เคยแสดงความ
รู้สึกไม่พอใจหรืออารมณ์ไม่ดีใด ๆ ออกทางสีหน้าเลย จักว่าเป็นบุคคลที่ควบคุม
อารมณ์ได้ก็เยี่ยมคนหนึ่ง^๖ บุคลิกลักษณะพิเศษที่เจเนตาและอยู่ในความทรงจำของผู้ที่
ใคร่จักทุกคน คือ ผมที่ปรกหน้าและริมฝีปากที่คาบบุหรืออยู่เป็นนิจ^๗

^๑ สัมภาษณ์ นายเฉลิม วุฒิชัย.

^๒ ทองอิน บดเยเสนา, เรื่องเกิม, หน้า ๒๓.

^๓ พระดุษฎีพากย์สุวรรณ, "คำไว้อาลัย," มาลัยอนุสรณ์, ... หน้า ๒๕.

^๔ นายคำรณ เมืองโต (เป็ล่อง ณ นคร), "ชายชาตรีของ ม.ชูพินิจ,"
มหาวิทยาลัย, ๑๖(กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑), ๕๕๖.

^๕ เสลา เรชรูจิ, เรื่องเกิม, หน้า ๓๓๕.

^๖ สัมภาษณ์นายสก คุรมะโรหิต.

^๗ "แดกรูมาลัย...", มาลัย..., หน้า ๘.

ส่วนลักษณะภายในของมาลัย ชูพินิจ นั้น เป็นลักษณะนิสัยที่มีความซึ่กแข็ง อยู่ในตัวเอง เขาเป็นคนเปิดเผยแตกคองข้างซ้าย^๑ เป็นคนอ่อนหวานและละเอียดอ่อนใจ ง่าย^๒ ในขณะที่เป็นคนแข็งแรง ทรหดคองทอนอย่างตาคั่วจับไคยากและมีการ คัดสินใจที่ เกิดชาก^๓ เขา เป็นคนยึดมั่นในสิ่งที่ตน เชื่อถือ^๔ แต่ไม่ใ้ไรคนที่ถือวากความคิดเห็นของตน ถกคอง เสมอไป มักจะฟังความคิดเห็นของคนอื่นอยู่ เสมอ เมื่อถึง เวลาจะคองวินิจฉัย ตกคองใจในปัญหาใด ๆ ก็มักจะไม่ถกคองความเห็นของตน เป็นที่คอง^๕ เขา เป็นคนหนึ่งและ และถกคองในแง่ของนักคองสุและผู้ที่มีความมานะบากบั่นสร้างตนเอง เขาถือวากทุกสิ่ง ทุกอย่างที่เขาใคมาจะคองใคมาจากการกระทำของเขาเอง และคองใคอย่างสมบุรณ์^๖

มาลัย ชูพินิจ เป็นคนซื่อ จิตใจบริสุทธิ์และนำใจประเสริฐอย่างยิ่ง^๗ เขา เป็น คนอารมณ์เย็น สุขุม ไม่คองจะชนคองใคองราย ๆ^๘ กับมิตรสหาย เขา เป็นคนโอบอ้อม อารีไมเอารักเอาเปรียบเพื่อนฝูง^๙ คุณสมบัติขอหนึ่งซึ่งรู้จักกันดีในหมู่นักคองที่ใคยรู้จักกันมา ก็คือ เขามีความสามารถเป็นพิเศษใคานการ ประสานรอยรารวฉานและสร้างกวาง

^๑ พ. เนตรรังษี (พินัน เนตรรังษี), "คนชายหมัก," ฟ้าเมืองไทย, ๒ (๔ มีนาคม, ๒๕๑๔), ๓๘.

^๒ สัมภาษณ์นายสค ฐรมะโรหิต.

^๓ สัมภาษณ์ นายไชยยงค ชาวลิต ผู้อำนวยการบริษัทไทยพาณิชย์การจำกัด ๕ มกราคม ๒๕๑๖.

^๔ สัมภาษณ์ นางอนงคณาฎ วรียศิริ.

^๕ สัมภาษณ์นายไชยยงค ชาวลิต.

^๖ สัมภาษณ์ นางอนงคณาฎ วรียศิริ.

^๗ เรื่องเดียวกัน.

^๘ ชาดี เอี่ยมกระสินธุ, "รำลึกถึงกรมมาลัย ชูพินิจ," มาลัยอนุสรณ์..., หน้า ๗๐.

^๙ ช. ดินทรทศ (เชอ ดินทรทศ), "เนอภักตริย," มาลัยอนุสรณ์..., หน้า ๘๕.

สามัคคีแกมหมู่คณะ เมื่อมีกรณีที่แตกต่างกันขึ้นแล้ว มาลัย ชูพินิจ มักจะ เป็นผู้เข้าไปไกลเกลี่ยและประสานรอยราวไคเป็นอย่างดี โดยการพูดคุยนำเสียง เนิบ ๆ และซักเหตุผลต่าง ๆ ใหฟัง แมว่าผู้นั้นจะโกรธเคืองกันเพียงใดก็ตาม แต่เมื่อไคพบกับมาลัย ชูพินิจแล้ว ก็กลับหายโกรธกันไค

มาลัย ชูพินิจ ไคชื่อว่า เป็นมิตรที่ดีของ เพื่อนในยามยาก^๒ ตัวอย่างที่เห็นไคชัดก็คือ ในสมัยที่ทำหนังสือพิมพ์ ประชามิตรอยู่นั้น ครั้งหนึ่งตำรวจสันติบาลไคเข้ามาตรวจคนโรงพิมพ์และจับนายกุหลาบ สายประดิษฐ์ไปขังไว้ที่สถานีตำรวจพระราชวังคอยชลดหาทาง การ เมือง ฉะนั้น มาลัย ชูพินิจ ก็หายหน้าไป เพื่อนหลายคนคิดว่าเขาอาจกลัว เป็นปลาดิศรางแหไปควย แต่แท้ที่จริงแล้ว เขาไปขอความช่วยเหลือจากท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม ซึ่งเคยรู้จักกันมาตั้งแตครั้งไปเขาบานอยู่ที่แพรงสรรพศาสตร์ชวยเดียวกัน สมัยที่จอมพลแปลก พิบูลสงคราม ยังเป็นรอยโททหารปืนใหญ่อยู่ ท่านผู้หญิง ๆ ก็รีบปากจะชวยและในที่สุด นายกุหลาบ สายประดิษฐ์ก็ไครับอิสรภาพ^๓

กับผูไคบังคับบัญชา มาลัย ชูพินิจปกครองเขาเหล่านั้นชวยความเห็นอกเห็นใจและเมตตาปราณี พรอมที่จะไคชวยเหลือทกอย่างไม่ว่าจะเป็นทางกาณ์กำลัง, ความคิดหรือการ เงิน ไม่ว่าจะเป็นงานในหน้าที่หรือเรื่องส่วนตัว^๔ มนัสจรรยงก เคยเอาถึงเกร็ดวิเศษบางตอนของมาลัย ชูพินิจ เกี่ยวกับความเมตตาปราณีต่อผูนอนไว้อย่างนาอานดังนี้

^๑ เดือน วิจารณ์, "ปรมาจารย์ทางหนังสือพิมพ์...", มาลัยอนสรณ..., หน้า ๑๒๘ - ๓๐.

^๒ มนัส จรรยงก, เรื่องเดิม, หน้า ๒๑.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๑ - ๒.

^๔ สัมภาษณ์ นายสาทิศ อินทรกำแหง.

ครั้งหนึ่งข้าง เรียงพิมพ์หมอนอยคนหนึ่ง เรียงพิมพ์เรื่อง ของคุณมาลัย
นิตยอย่างสาหัสสากรรจ์ทีเดียว เรื่อง เรียงนิตยอย่างรายกาฬนี้ ถึงแก
คุณ ร. จันทิมพะ โศกเยรอนไทมาแล้ว คุณมาลัยควรวาปรุฟเองก็
แกลงไปแหวอย่าง เรียบร้อย แต่พอหนังสือขึ้นแท่นพิมพ์ออกมา เสรี จสรรพ
ก็ปรากฏว่าข้าง เรียงหมอนคนนั้นไม่ใคร่ไหนเลย คุณมาลัยโกรธแค้น
มาก แถอย่างโกรธที่สุดก็จะพูดแต่เพียงว่า

"อะไร โท ๆ ตายกันแล้ว ทำไมทำงานกันอย่างนี้" ซึ่งประโยคนี้
คุณมาลัยไซ้เป็นประจำทีเดียว "เห็นจะต้องลงโทษกันเสียบ้างแล้ว ดีมีบ่อย
ต่อไปก็จะสะ เพราะอย่างนี้อีก"

ครั้นแล้วคุณมาลัยก็สั่งการ ไปทางกองจัดการ โดย เค็ดชาด ให้อัดเงินเคื่อน
ข้าง เรียงแผ่น เป็นเงิน ๕ บาท อันว่าเงินสมัยนั้น ๕ บาทก็ไซ้เล่นเสีย
เมื่อไหร่ กล้วยข้าวสามละ ๕ สตางค์ และโอยัวะแหวละ ๓ สตางค์
เท่านั้น เรื่องก็เป็นอันว่า คุณมาลัยโคลงโทษบุตรทำผิดตามสมควรแก
โทษานุโทษ ที่ในเวลามาย ๕ โมงเย็น คุณเกหลาบและคุณมาลัย
ตลอดจนพวกเราทั้งหมด ก็มักจะมานั่งหยอนนอกหยอนใจกันที่ราดเสี้ย
บางชนพรหม ถ้าใหญ่หนอยก็ไปรานแมเจ็ดเทเวศร์ คมเหลากันเบาะ ๆ
กับแกลมและของว่างพอบาง ๆ ก่อนที่จะแยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง
มันก็เห็นจะเป็น เรื่องบัง อดูอีกนะแหวะ พอดีพอข้าง เรียงหมอนคนนั้น
ก็เดินผ่านหนารานมาพอดีแหวะคุณมาลัยก็ เผลอญ เหลือบ ไปเห็น เขา เสียควย
"มานี่นะ" คุณมาลัยพูดาก ๆ ตามนิสัย ซ่าง เรียง เคิน
เขามาและยืนหลัง โคงอวยตรงหนา "ใจ เขาตัดเงินเคื่อนเราแล้วซีนะ"

"ตัด ๔ บาทครึ่ง" ซ่าง เรียงพูดเสียงปกติ

คุณมาลัยรีบดวงของธนบัตร ออกมาจากกระเป๋า หยิบธนบัตรฉบับละ
๑๐ บาท ออกมาแหวก็ยื่นไปให้

"เอาเอาไปซะ - โทแฉะนี่ะ ทางงานอย่าสะเพราะซี"

จากปรากฏการณ์และวิสัยทัศน์อันกว้างไกลของเราถึงกล่าวมาแล้ว ทำให้มาลัย ชูพินิจ เป็นบุคคลที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจใคร่รักใคร่ใคร่ แม้ใคร่จักกับ เขามักจะมีความ ชื่นชอบในตัว เขา เป็นพิเศษ ทั้งนี้ มีใจหมายถึง เพศเดียวกันเท่านั้น หากรวมไปถึง เพศตรงข้ามด้วย นายไชยยงค์ ชวลิต อดีตผู้อำนวยการหนังสือพิมพ์พิมพ์ไทย เคยกล่าวถึงมาลัย ชูพินิจไว้ว่า เป็นผู้ที่สามารถเดินทางไปไหนทุกหนทุกแห่ง โดยมีใคร เกรงอันตรายหรือศัตรูใด ๆ เช่นเดียวกับพระธิดา ซึ่งแม่เมตตาให้แก่คนทั่วไป ทั้งนี้ เพราะความเป็นผู้มีจิตใจสะอาดบริสุทธิ์และรักมนุษยชาติของเขาเป็นเอง"

ครอบครัว

มาลัย ชูพินิจ สมรสกับนางสาวสงวน จันทรวงศ์ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๕ ทั้งสองได้พบและรู้จักกันเมื่อครั้งมาลัย ชูพินิจ เป็นครูสอนพิเศษวิชา ภาษาอังกฤษอยู่ที่โรงเรียนรวมการสอนและนางสาวสงวน จันทรวงศ์ไปเรียนพิเศษ อยู่ที่นั่น มาลัย ชูพินิจ มีบุตรและธิดารวม ๕ คน คือ

๑. นายสุกต ชูพินิจ นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
๒. นายกิตติ ชูพินิจ รัฐศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๓. นางชนิษฐา ณ บางช้าง ศิลปบัณฑิต (โบราณคดี) มหาวิทยาลัยศิลปากร

๑ มนัสจรรยงก, เรื่องเคิม, หน้า ๑๘ - ๕.

๒ สัมภาษณ์นายสาทิศ อินทรกำแหง.

๓ สัมภาษณ์นายไชยยงค์ ชวลิต.

๔ แม่ไม่เหลือนมาลัยในปรุพี..., หน้า ๑.

๕ กำบอกเล่าของนางสงวน ชูพินิจ ซึ่งเล่าแก่นางชนิษฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง บุตรสาว.

ครอบครัวนายมาลัย ชูพินิจ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๔. นางสาวโสมนัส ชูพินิจ อักษรศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๕. นางสาวสมาพร ชูพินิจ นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ชีวิตครอบครัวของมาดัย ชูพินิจ เป็นชีวิตที่สงบ ราบรื่นและมีความสุข ครอบครัวหนึ่ง แม่จะมีงานในตำแหน่งหน้าที่ต่าง ๆ เป็นอันมาก แต่มาดัย ชูพินิจ ก็สามารถแบ่ง เวลาสำหรับครอบครัวได้เสมอ เขา เป็นพ่อที่รักจะเข้าไปหา เพื่อปรึกษา และขอคำแนะนำในทุกเวลาและทุกกรณี

ครอบครัวของมาดัย ชูพินิจ เป็นครอบครัวแบบไทยแท้คือพ่อบ้าน เป็นผู้รับผิดชอบทางการเงินและงานอาชีพของตนเท่านั้น ส่วนความเป็นอยู่ของครอบครัว เป็นภาระหน้าที่ของภรรยาซึ่งมีไ้ทำงานนอกบ้าน ลักษณะแบบไทยแท้ของครอบครัวนี้คือ อยางหนึ่งคือ การมีบุคคลอื่นอีกหลายคน เขามาอาศัยอยู่ในบริเวณเดียวกัน โดยมีที่พักอาศัยอยู่ต่างหากจากบุคคลในครอบครัว บุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่ เป็นญาติของนางสงวน ชูพินิจ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดภาคใต้และ เขามาศึกษาต่อในกรุง เทพมหานคร บางคน เป็นเพียงผู้รู้จักและไปคน เลยกันต่อมา บางคน เป็นมิตรสหาย ของบุตรชายหญิง ทั้งหมดนี้อยู่ในความรับผิดชอบของนางสงวน ชูพินิจ ซึ่งจะต้องดูแลให้ความสะดวก สบายในเรื่องความเป็นอยู่และควบคุมในคานการ เรียนและความประพฤติ ผู้ที่อยู่ใน ความอุปการะของมาดัย ชูพินิจนี้ นอกจากนักเรียน นิสิต นักศึกษาแล้ว ยังมีบุคคลที่มี งานทำ เป็นหลักฐานแล้วและบางก็มีครอบครัวของตนเองแล้วพักอาศัยอยู่ด้วย^๑

^๑ สัมภาษณ์นางชนิษฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง.

^๒ เรื่องเดียวกัน.

^๓ สัมภาษณ์นายไพฑูรย์ อรรถยุกติ เพื่อนนายภักติ ชูพินิจ ซึ่งเคยพักอาศัย อยู่ด้วย. ๕ มีนาคม ๒๕๑๓ •

ชีวิตประจำวัน

อาจจะกล่าวได้ว่า ชีวิตประจำวันของมาลัย ชูพินิจ เป็นชีวิตของการทำงาน
อย่างที่เขาคเคยกล่าวถึงตัวเองไว้ว่า

นักเขียนเล็ก ๆ คนหนึ่ง ซึ่งทั้ง เนื้อห้ทั้งตัว มีสมบัติติดกายอยู่ขึ้นเดี่ยวคือ
"งาน" ๑๒ ถึง ๑๔ ชั่วโมงในหนึ่งวัน ๗ วันในหนึ่งสัปดาห์และ ๕๒ สัปดาห์
ในหนึ่งปี ทำนองเดียวกับที่ชาวเขาเริ่มตนเมื่อ ๒๐ ปีมาแล้ว^๑

ตามปกติเขาจะเขียนหนังสือจนถึงเวลาประมาณ ๑๒๐๐ - ๑๓๐๐ น. และ
มักตื่นนอนแต่เช้าตรู่ บางครั้งถ้ามีงานมากหรือเร่งด่วนเป็นพิเศษ เขาก็จะไม่ได้นอน
เลยตลอดคืน^๒ มาลัย ชูพินิจ ใ้ช้ชื่อว่า เป็นคนอดนอนเก่งมาตั้งแต่ยังอยู่ในวัยรุ่น
สมัยที่กำลังลงมืองานเขียนอย่างจริงจัง สด คุรมะโรหิต เคยกล่าวถึงคุณสมบัติ
ของเขไว้ว่า

...คุณมาลัย เป็นนักอดนอนที่เหมือนว่าชนะพวกเราทุกคนขนาดที่สาม
เราอาจรู้สึกว้ากมากไป แต่สำหรับคุณมาลัยก็เหมือนจะยังหัวค้ำอยู่...^๓
และ พ.เนตรรังษี (พินัน เนตรรังษี) เคยเล่าว่า

เคยไปนอนควายนที่บ้านเชิงสะพานมีฆวานหลายครั้ง หลังเวลากลางคืน
จากคหนึ่ง คุดละคร ทั้ง ๒ ยามคหนึ่ง ผมเขานอนจนนอนหลับซึ่งกินเวลา
ราว ๒ ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย ก็เห็นนั่งเขียนหนังสือไป สุ่มหรีไป
มวนคอมวน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ ม.ชูพินิจ, "ป.ล.", ประชามิตร, ๖ (๓๐ พฤษภาคม, ๒๔๙๑), ๓.
^๒ สัมภาษณ์ นางชนินฐา ณ บางช้าง.
^๓ สด คุรมะโรหิต, เรื่องเดิม, หน้า ๕๑.

เมื่อคนชั้นมาที่ ๓ ที่ ๔ ก็เห็นนั่งเขียนอยู่อย่างนั้น ไม่เคยเห็นวางปากกา (ความจริงกินสอ) มองดูเพดานหรือผนังดูเกือบจนท้าวสักครั้งเดียว....^๑

มาดัย ชูพินิจ เองก็เคยเลาถึงความสามารถในการรอกนอนของเขาไว้ว่า ขณะที่แรกเริ่มเป็นนักเขียนหนังสือ ประวัติคนสำคัญและมีชื่อเสียงในการทำงานเป็นกำลังใจให้ชาวเขา เกือบเสียคน เพราะสุขภาพทรุดโทรมหักสะบั้นลงกลางกันหลายครั้ง เพราะการรอกนอน บางคราว ๗ - ๘ วัน ติด ๆ กันโดยมีเวลาดังป่าวและ ๑๐ นาที ๒๐ นาที และบางทีก็ ๓ วันโดยไม่เป็นอันหลับอันนอน ด้วยความขื่นเตนของงานที่กำลังทำ เพียงแต่จะมารู้สึกบอบช้ำภายหลังที่ความขื่นเตนเหล่านั้นอันตรธานไปแล้ว อย่างเดียวที่ช่วยให้ชาวเขาเรารอกนอนจากอันตรรายซึ่งทำให้เพื่อนฝูงบางคนตกเป็นทาสมาได้ มีไช สุรา พาชี นาวี และกัฟาบัศรซึ่งกรมไคทานไม่ตกเป็นทาส ก็ไม่เป็นอันตรรายแก่ใคร หากอยู่ที่ไร่อะไรจะนอนหลับเวลาไหนก็นอนหลับไค บนที่นอน บนพื้นกระดาน บนคิง บนยอดไม้ และเมื่อความจำเป็นบังคับให้นอนหลับไมไค ชาวเขาก็ไมนอน เท่านั้นเอง เป็นเคล็ดสำคัญในการที่ทำให้ชาวเขารักมาสุขภาพอยู่โดยภายในปัจจุบัน...^๒

มาดัย ชูพินิจ ชอบเขียนหนังสือในยามคัก เขาถือว่า ยิ่งคักสงัดเท่าไคก็ยิ่งเป็นประโยชน์แก่การเขียนและความนึกคิดมากเท่านั้น^๓ ระหว่างเขียนหนังสือ

^๑ พ. เนตรรังษี, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๒ ม. ชูพินิจ, "บ.ด." ประชามิตร (รายสัปดาห์), ๕(๒๖ ตุลาคม, ๒๔๕๐), ๓.

^๓ ศุกร เลิศ (นามแฝง), "คุณมาดัยกับชาวเขา," มาดัย..., หน้า ๒๖.

จะสุมบุหรี่ไปควยชนิดความค่อมวน เนื่องจาก เป็นคนสูบบุหรี่จืดมาก แม้จะยอมรับว่าบุหรี่ เป็นสาเหตุหนึ่งของโรคมะเร็งในปอด แต่เขาก็ไม่สามารถจะเลิกมันได้ และให้ เหตุผลของการสูบบุหรี่ว่า "สูบ... เพื่อความพอใจของตัวเอง"^๑

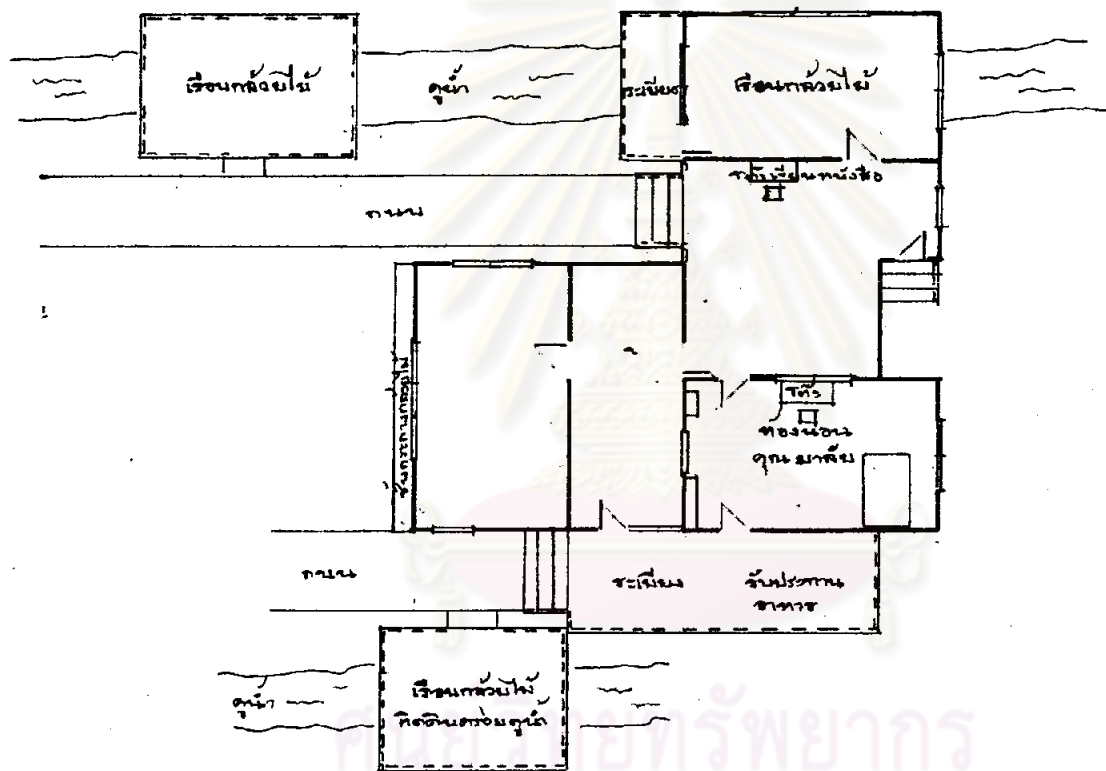
ขณะที่ทำงานอยู่ที่บ้าน มาดัย ชุพินิจ จะต้องมีการแพ็คเกจอวองไว เป็น ประจำทั้งขวด พรอมควยบุหรี่และที่เขียนบุหรี่ คินสอที่เหลาไว เรียบร้อย ๑ - ๒ โหล เขานิยมเขียนตนฉบับควยคินสอแต่ในบางกรณีจะให้บุตรสาวช่วยพิมพ์ก็ได้ ในตอนที่ เขียนหนังสือนี้ ถ้าหากมีรายการโทรทัศน์ที่ถูกใจก็จะดึงงานมานั่งดู รายการที่ชอบ มากก็ภาพยนตร์ประเภทกาวบอย (Cowboy) ตะวันตก ประเภทอาชญากรรมและ นักสืบ รายการข่าว และรายการมวย^๒ ซึ่งผลพลอยได้จากการดูรายการโทรทัศน์ ทาง ๆ เหล่านี้ คืองานเขียนประเภทคอมมิวนิการ์ตูนโทรทัศน์โดยใช้นามปากกาว่า "ตอ" และ "แตน" ใน พิมพ์ไทยปลายสัปดาห์ และ สยามสมัยรายสัปดาห์

หลังจากที่นอนในตอนเช้าแล้ว มาดัย ชุพินิจ ก็จะทำงานต่อไปจนเวลา ประมาณ ๑๐.๐๐ - ๑๑.๐๐ น. จึงไปทำงานที่บริษัทไทยพาณิชย์ จำกัด ในบางครั้ง ก็จะได้รับประทานอาหารกลางวันที่บ้านก่อน เขากลับถึงบ้านประมาณ ๑๖๐๐ - ๑๗๐๐ น. ไขเวลาว่างก่อนค่ำไปควยการ เติชมหรือรคน่ากลวยไมซึ่ง เคียงไวจำนวนหนึ่ง แล้วจึงนั่งอ่านหนังสือ คมเหลาบาง เด็กนอยก่อนรับประทานอาหาร^๓

^๑ ชาญ หัตถกิจ (ไชยันต์ ถนัดหัตถกรรม), "เพื่อความพอใจ...", มาดัย..., หน้า ๑๐.

^๒ สัมภาษณ์นางชัชวรา ณ บางช้าง.

^๓ เรื่องเดียวกัน.

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนผังบ้านนายมาดัย ชูพินิจ

๓๒ ป.ด. ถนนราชวิถี กรุงเทพมหานคร

มาลัย ชูพินิจ ไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อนมากนัก แต่มักจะพยายามหาเวลาพาภรรยาไปพักผ่อนตากอากาศทางจังหวัด ในวันสัปดาห์เสาร์เสมอเท่าที่จะทำได้ สถานที่ที่มักพาครอบครัวไปเสมอคืออำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ซึ่งเขามีที่ดินแปลงหนึ่งอยู่ที่นั่น เวลาพักผ่อนที่แท้จริงของเขาคือการ เขาป่าลาสัตว์ ซึ่งมักจะมีภรรยาคนโตถือสุกต ชูพินิจ ติดตามไปด้วยเพราะมีความสนใจในเรื่องป่าและการล่าสัตว์ เช่นเดียวกัน^๑

ชีวิตทำงาน

เนื่องจากมาลัย ชูพินิจ เป็นคนชอบดำเนินชีวิตอย่างง่าย ๆ ไม่มีพิธีการหรือแบบแผนใด ๆ การทำงานของเขาจึงมีลักษณะเดียวกัน แม้จะมีผลงานเป็นจำนวนมากแต่ไม่ปรากฏว่า เขาต้องทำงานอย่างคร่ำเคร่งในที่ทำงาน ซึ่งคงจะเป็นเพราะความเป็นผู้มีสมาธิอย่างดีเด็กในการทำงาน แม้จะนั่งเขียนอยู่ตามกลางเสียงกึ่งสนับของแฟนพิมพ์ เสียงพัดลม เสียงรถขวางถนนวิ่งจ่อแจ เสียงกนตะโกนคุยกัน ไหววก เทวาก็ตาม มาลัย ชูพินิจ ชอบนั่งทำงานรวมกลุ่มกับเพื่อนร่วมงาน ไม่เคยมีห้องทำงานส่วนตัว ไม่ว่าจะมีตำแหน่งหน้าที่สูงเพียงไรในสำนักงาน ชอบปล่อยตัวตามสบาย เขียนไปคุยไป ไม่ค่อยหยุดเขียน เพื่อคนควาหรืออ่านหนังสือ เหมือนเช่นเคยที่มาน^๒

มาลัย ชูพินิจ มีพลังความคิดและจินตนาการที่หลังไหลอย่างไม่มีหยุดยั้ง เขาสามารถ เขียนหนังสือใดคิดต่อกันไปจนจบ โดยไม่ต้องหยุดคิดหรือหมกมุ่นที่จะเขียนใด ๆ ทั้งสิ้น มีความกระตือรือร้นในการทำงานอยู่เสมอและมักนิยมการ ปฏิบัติงานด้วยตนเองมากกว่าการออกคำสั่งให้คนอื่นทำ^๓

^๑ เรื่องเดียวกัน.

^๒ สาทิส อิศเรศกำแหง, เรื่องเดิม, หน้า ๑๐๓.

^๓ สัมภาษณ์ นายไชยรงค์ ชาลิต.

^๔ เรื่องเดียวกัน.

๘๖
มาลัย ชูพินิจ เขียนหนังสือไครวไครวเร็วมาก เขาสามารถเขียนเรื่องขอลึก
ในตอนเช้า ติดตามควยบทวิจารณ์การเมือง ตลอดจนหมัด ๆ มวย ๆ แกรมนวนิยาย
แล้วตามควยเรื่องดอกไม้ เรื่องสมรส ฯลฯ ในตอนบ่าย ทั้งหมดก็สามารถจะเขียน
ไคภายในวันเดียว^๑ คนฉบับของเขา เขียนควยลายมือตัวเล็ก ๆ ถึยบ เรียงเป็น
ระเบียบตัวหนังสือขนาดหนึ่งหน้ากระดาษของ เขาจะ เทากับสามหรือสี่หน้าของนักเขียน
ทั่ว ๆ ไป^๒

ถึงแม้จะมึ่งงานเขียนประเภทต่าง ๆ ให้ทำเป็นประจำวัน วันละหลาย ๆ ชิ้น
ก็ตาม แต่ มาลัย ชูพินิจก็ยังสามารถผลิตงานเขียนของเขาออกมาไคอย่างประณีต
และไม่มีควยความสับสน ทั้งนี้ เขา เปิดเผยวิธีทำงานว่า เกิดควยคิดของการทำงาน
ของเขานั้น "อยุ่ที่การบังคับสมองมิไควุ่นวาย เขียนเรื่องไค หมดเทศมองให้เรื่องนั้น
พอเขียนไคตามที่ต้องการก็เปลี่ยนไปเขียนเรื่องอื่น ไคโดยดื่มเรื่องที่เขียนมาหยก ๆ
เสียไคหมด เมื่อทำไคเช่นนี้ เราก้เหมือนมีชีวิตใหม่สำหรับเขียนเรื่องใหม่โดยเร็ว"^๓

อุคมคติในการทำงาน

ครั้งหนึ่ง มาลัย ชูพินิจ เคยกล่าวถึงควยรู้สึกของเขาในการประกอบ
อาชีพ นักหนังสือพิมพ์ว่า

ทำไมพวกเราจึงรักชีวิตไคในการทำหนังสือพิมพ์ ก็เพราะว่ามันทำให้เรา
ไครับควยรู้สึกถึงการต่อสู้ ทั้งในการครองชีวิตควยอย่างเอกชนและใน
การครองชีวิตควยเพื่อประชาชน ชีวิตเช่นนี้มุ่งควยนึกหวังและพักพม

^๑ สาทิศ อินทรกำแหง, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๓ ชาตรี (นามแฝง), "เมืองไทยในรอยสัปดาห์," พิมพ์ไทย (รายวัน),

Handwritten text at the top of the page, including the number '29' and various illegible characters.

Handwritten text in the upper middle section, featuring a list of names or terms on the left side.

Handwritten word or phrase, possibly '11/2' or similar, located on the left margin.

Handwritten text in the middle section, continuing the list or notes from the previous section.

Handwritten text in the lower middle section, with a list of items on the left.

Handwritten text in the lower section, continuing the list or notes.

Handwritten text in the lower section, continuing the list or notes.

Handwritten text at the bottom of the page, including a list of items on the left.

เมื่อสมหวัง แต่อย่างไรมันก็โกลาหลให้เราใคร่ครวญโอชะ ทอหวาดของ
 ความสำเร็จ พมใจในการบำเพ็ญกรณียที่ใดก็ตาม เป็นมโนธรรมของเรา...^๑
 ถึงแม้ว่าคำพูดเหล่านี้จะแสดงให้เห็นว่า มาดัย ชุพนิช ทำงานหนังสือพิมพ์
 เพื่อประโยชน์สุขแก่สังคม เป็นส่วนรวมและมีความพอใจที่ กบ่า เพ็ญทนี ได้สมกับที่ เกิดมา
 เป็นคนกตัญญู แต่โดยความรู้สึกที่แท้จริงของคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองอย่างมาดัย
 ชุพนิชแล้ว อุดมคติในการทำงานของ เขา น่าจะ เป็นอย่างที่เราว่าอย่างเสมอว่า
 "เพื่อความพอใจ" ซึ่งจะทำให้ไกลจากขอเขียนต่อไป

ครั้งหนึ่ง เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลงและมีการจัดตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่
 ทานนีใหญ่ ในคณะรัฐบาลนั้น ทานหนึ่งสงกมาตติกุล ทานนามจะโหดหาทเขา
 รับี เป็นหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ของพรรคการเมืองใหญ่ที่จะตั้งขึ้นและ
 ขาพเจาก็ปฏิเสธไป โดยให้เหตุผลตามความรู้สึกใจว่า ขาพเขาไม่
 เคยมีหัวผักกาดในการ เล่นการเมือง จะเห็นถึงอย่างไรก็ถึงจะรับไปทำงาน
 ของทานนีให้ก็ไม่ไ้ เพราะใจไม่รัก แล้วขาพเจาก็ทำงานหนังสือพิมพ์
 ของขาพเจาคอมา

หลายปีล่วงไป เมื่อเราโคพบกันในงานสโมสรสันนิบาตอีกครั้ง ทานก็ถึง
 กระทุถามสั้น ๆ ด้วยความขบขันแต่ก็เป็นธรรมดาเหลือเกินว่า "คุณโหดอะไร
 จากการทำหน้าที่หนังสือพิมพ์หลายปีดึกัก"

แม่เวลาจะดวงมา เป็นเวลาชานานแล้ว ขาพเจาก็ยังจำได้ว่าขาพเขา
 ตอบทานนีไป คำเดียวว่า
 "ความพอใจ"^๒

^๑ นายฉันทนา, "เพื่อนนักอ่านของเรา," ประชาชาติรายสัปดาห์,

๑ (๒๔ กรกฎาคม, ๒๔๗๘), ๒.

^๒ นอย อินทนนท์, "ระหว่างบันทึก," พิมพ์ไทย(รายวัน), ๑๔ พฤษภาคม
 ๒๕๐๖, หน้า ๕.

ใน "ชมรมนักประพันธ์" นักรบ เมื่อ ๒๖ มกราคม ๒๔๙๓ มาด้วย ชูพินิจ
ใคร่รวมอภิปรายเรื่อง "หน้าที่และความรับผิดชอบของนักประพันธ์" และกล่าวไว้ตอนหนึ่ง
ว่า

...สำหรับตัวผมเองนั้น เมื่อผมมีเรื่องจะเขียนแล้วผมก็เขียน ไม่ได้
นึกถึงอะไรทั้งนั้น ผมขอสัจต่อกัน ๆ เกี่ยวเท่านั้น ก็คือตัวของผม และ
รับผิดชอบต่อตัวของผมเอง แล้วผมก็เขียนไปตามนั้น ตามประชาชน
ผมไม่นึกถึงเลย เช่นว่า ประชาชนจะชอบหรือไม่ชอบ ผมไม่คิดเก็บเอามาคิด
ผมเขียนเพื่อความพอใจของผมคนเดียว?

และอีกครั้งหนึ่ง เขาไกล่เกลี่ยกับพลตรีไชยนิศ เกิดหัตถกรรม มิตรสนิพนธ์หนึ่ง
เมื่อคุยกันถึง เรื่องการสับสนหรือจึกของ เขาว่า "...สับสน... เพื่อความพอใจของตนเอง
เช่นเดียวกับที่เขียนหนังสืออยู่ทุกวันนี้ ก็เพื่ออย่างเดียวกัน ก็ เพื่อความพอใจ..."^๒

งานอดิเรกและความสัมพันธ์ที่มีต่องานของเขา

แม้จะใคร่ชื่อว่า เป็นผู้ถือคติ เวลาเกือบทั้งหมดให้กับงาน แต่มาด้วย ชูพินิจ
ก็สามารถเจียดเวลาเพื่องานอดิเรกและสิ่งที่เขาสนใจเป็นพิเศษได้ งานอดิเรก
ของเขามีเป็นจำนวนมากซึ่งล้วนแล้วแต่มีความสัมพันธ์กับงานประจำของเขาทั้งสิ้น
ซึ่งจะขอแยกออกเป็นประเภทดังต่อไปนี้

๑. การอ่านหนังสือ
๒. การเที่ยวป่าและล่าสัตว์
๓. กีฬามวย

^๑ โฉพาร (นามแฝง), "ชมรมนักประพันธ์เท่าที่ใคร่สังสรรค์กันมา ๗ นัด,"
พิมพ์ไทยวันจันทร์, ๓ (๘ พฤษภาคม, ๒๔๙๓), ๒๖ - ๒.

^๒ ชาญ หัตถกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

- ๔. การเลี้ยงกวางโม
- ๕. การเล่นดนตรี

๑. การอ่านหนังสือ

คิง โคอิดาวาในหัวข้อ "เหตุที่เป็นนักประพันธ์" แลว่า มาดัย ชูพินิจ เป็นนักเขียนที่รักการอ่านหนังสือเป็นอย่างมาก ทั้งสามารถอ่านได้ทุกประเภทและทุกโอกาส การอ่านหนังสือจึงเป็นงานอดิเรกอย่างหนึ่งซึ่งมีความสัมพันธ์กับงานเขียนของเขาอย่างมากมาย เมื่อเขาอ่านงานเขียนประเภทต่าง ๆ ของมาดัย ชูพินิจ จะเห็นโคซึกเงนว่า สิ่งที่เขาได้อ่านมาทั้งหมดคือวัตถุดิบที่เขานำมาใช้ในงานเขียนของเขาผลงานประเภทที่เห็นโคซึกคือ คอดมันท์แสดงความคิดเห็นและปรัชญา เช่น "ประชาชน" และ "ป.ล." ซึ่งนอกจากเขาจะเก็บสิ่งที่เขาพบเห็นเป็นประจำก็นำมาคิดและเขียนแล้ว ยังได้ความคิดมาจากสิ่งที่เขาอ่านอีกด้วย คิงตัวอย่างต่อไปนี้

บนโต๊ะเขียนหนังสือของข้าพเจ้าซึ่งเป็นโต๊ะเก่า ๆ และเก๋อเนกกลาดไปคอบกองกระดาษมากเท่าที่คนรักเขียนหนังสือแต่ขาดความประณีตในความสวยงามของโต๊ะเขียนหนังสือจะพึงปล่อยให้เป็นไค่ ยังขาดของสำคัญซึ่งนาย เอ็น. กัสซัน ว่าต้องการสำหรับผู้ที่จะเป็นใหญ่เป็นโตต่อไปในภายหน้าอย่างหนึ่ง... สิ่งนั้นคือป้าย "ทำเคียวนี้"

นาย เอ็น. กัสซัน เป็นคนที่สามารถคนหนึ่ง เป็นบรรณาธิการหนังสือ "สมรรถภาพ" และเจ้าของตำรับ ตำราที่เกี่ยวกับการฝึกฝนตนเอง ซึ่งเป็นที่นิยมของคนไทยเราทั้งพ่อค้า ข้าราชการ ตลอดจนรัฐบาลของเรา ขางานคอบ เพราะฉะนั้นถ้าจะเชื่อตามคำบอกเล่าของนาย เอ็น. กัสซัน ซึ่งข้าพเจ้าน่าจะเชื่อ ข้าพเจ้าก็ควรจะหมกหมองในการที่จะเป็นนายอะไรขึ้นไปจากนายไม่เป็นและไม่มีอะไรไค่

ความไม่เป็นนายอะไร ก็เหมือนจะไม่เป็นรองแปลกสำหรับข้าพเจ้า
ผู้เคยชินต่อความไม่เป็นและไม่มีอะไรมานาน โดยศรัทธาความเชื่อมั่น
ในการบำเพ็ญกรณียกิจต่องค์สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระสังฆราช
องค์ที่ ๑๖ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ความศักดิ์สิทธิ์ของปาย

"ทำเด็วนี้" เค้า

อย่างที่สื่อกิตติความทรงจำของข้าพเจ้าจะบอกได้ ในเมืองไทยเรานี้
มีพระสารสาสน์พochtคนหนึ่งที่ เป็นแซม เบี่ยนของปาย "ทำเด็วนี้"
ที่โต๊ะทำงานของท่าน ที่ฝาผนังห้องสมุดในปาย และเมื่อเป็นรัฐมนตรี
กระทรวงเศรษฐกิจ ใคนำลัทธิ "ทำเด็วนี้" ไปเผยแพร่ให้เกิด
ความนิยมขึ้นแก่ข้าราชการในกระทรวงนั้น ท่านเกือบจะฉานโต๊ะทำงาน
ที่ไม่มีปาย "ทำเด็วนี้" ไปไม่ได้เลย เมื่ออย่างเขาไปในกระทรวง
เศรษฐกิจสมัยนั้น แมสมัยที่ในบางกระทรวงทวงการก็ยังนิยมกันอยู่
ถึงจะไม่ใคร่รับมาจากเศรษฐกิจโดยตรง

อีกท่านหนึ่ง หรือ "ทำเด็วนี้" นิมเขอรทู ใคแกหหลวงวิจิตรวาทการ
ผู้มีคามนิยมในการทำงานเร็วไม่แพคคพระ (๕๕๕) สารสาสน์พocht
เหมือนกัน "ทำเด็วนี้" สงคคพระไปสู่อำเน่งรัฐมนตรีเศรษฐกิจ และ
เด็วนี้จากไปแคว คคหลวงวิจิตร ๆ กาวจากสำนักงานไทยใหม่ไปสู่อ
ตำแหน่งอธิบดีกรมกิลปากร และยังอยู่ที่นั่นมาจนบัดนี้

ข้าพเจ้าเคยเขาไปในสำนักงานของรัฐบาลบางแห่ง ใคเห็นปายบนโต๊ะ
แวงโรยวว่า "ทำเด็วนี้" ก็ค็ใจว่า ราชการของเราเด็วนี้จะมีคชะแมง
เร็วไวขึ้นนัค แคลเค้า งานที่ข้าพเจ้าไปคคคคค ซึ่งควรวะกินเวลาเพียง
๑๐ นาทีในยามปกติ กินเวลาคคยราว ๒ ชั่วโมงเศษในยามปกติ
เหมือนกัน... ไมไซเพราะท่านเขาหน่าที่ทางแณกนั้น ๆ ก่าดัง
"ทำเด็วนี้" ราชการยุ้งแควเขาเพราะอารมณแฉะนึคค

"ทำเฉียวนี้" เป็นป้ายเตือนใจที่ใหม่ประโยชน์ นั้น เป็นของแน่นอน
 ตรายโคที่ทาน "ทำเฉียวนี้" โค ถ้าทานไม่ช้อกรงกอบายก็โปรด
 อกยาโคเอามันไปตั้งไวบนโต๊ะ เพื่อภาวนาให้เป็นคนใหญ่คนโตต่อไป
 ภายหน้าเลย เป็นการ เสื่อมเสียแก่ความศักดิ์สิทธิ์ของป้ายและทรัพย์สิน
 ของพวกเรา รวมทั้งชาวเขาควยว้า ผู้จะเป็นใหญ่ เป็นโตต่อไปภายหน้า
 บนโต๊ะหนังสือคงมีป้าย "ทำเฉียวนี้"^๑

จากตัวอย่างที่ยกมานี้จะเห็นได้ว่า มาดัย ชุพนิจ เกิดความคิดจากการ
 อ่านหนังสือของนาย เอ็น. ลักซ์มัน ซึ่งแนะนำให้คนที่ต้องการจะเป็นใหญ่ เป็นโตต่อไป
 ในภายหน้า มีป้าย "ทำเฉียวนี้" ไว้เพื่อเตือนใจ แลว่าความคิดนั้นมาประกอบด้วย
 ความรักโคจากการ เห็นและการ ฟัง รวมทั้งประสบการณ์และวิจารณ์ญาณของตนเอง
 มา เขียน เป็นข้อคิดที่นำอ่านและนำไปปฏิบัติตาม เป็นอย่างยิ่ง ซึ่งนับ เป็นวิธีการ เขียน
 ซึ่งยังไม่มีการ เขียนแบบโค

งานเขียนในยุคแรกของเขา (พ.ศ. ๒๔๖๘ - ๒๔๗๕) เป็นผลงานที่แสดง
 ให้เห็นอย่างชัดแจ้งถึงการใฝ่ประโยชน์จากการอ่านหนังสือเป็นงานอดิเรกของเขา
 งานดังกล่าวโคแกนวินายขนาดสั้นเรื่อง ถักอนงก แต่กรังกูเรป็น และ สงครามชิงนาง
 ซึ่งใ้ชจากและตัวละคร เป็นชาวทั้งสิ้น การ เขียนนวนิยายอิงประวัติศาสตร์นี้ จำเป็น
 อย่างยิ่งที่ผู้เขียนจะต้องคนควาจากหนังสือประวัติศาสตร์ และพงศาวดารต่าง ๆ
 สด คุมมะโรหิต เคยกล่าวถึงการ เขียนเรื่อง ถักอนงก ของมาดัย ชุพนิจ ว่า
 "คุณมาดัยบอกชาวเขาว่าต้องคนความากเพราะเป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์..."^๒

^๑ เรียมเอง, "ประชาชน, " พระราชชาติรายสัปดาห์, ๑ (๑๐ พฤศจิกายน,
 ๒๔๗๕), ๓.

^๒ สด คุมมะโรหิต, เรื่องเดิม, หน้า ๕๑.

นอกจากสามเรื่องนี้แล้ว นวนิยายอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นตัวอย่างอย่างก็ ไคแก่
เรื่อง ชายชาตรี ซึ่งลงพิมพ์เป็นตอน ๆ ใน ประชาชาติรายวัน ตั้งแต่ฉบับปฐมฤกษ์
(๓ ตุลาคม ๒๔๗๕) เป็นต้นมา โดยเขียนตามเค้าเรื่องของวรรณคดีไทยสมัย
กรุงศรีอยุธยา เรื่อง ขุนช้างขุนแผน

นวนิยายประเภทปกพงไพรชก สองไพร ของ "นาย อินทนนท์"
ซึ่งถึงแม้จะเขียนจากประสบการณ์การเที่ยวป่าและล่าสัตว์ของเขายืนยันเป็นส่วนใหญ่
ก็ตาม แต่ถาพิจาณาถึงเนื้อเรื่องบางตอนแล้วจะเห็นไควว่า มาลัย ชูพินิจ ไคไช
ความรจากการอ่านหนังสือประเภทเดียวกันนี้ของต่างประเทศซึ่งเขามีสะสมไว้ในตู้
หนังสือที่บ้านเป็นจำนวนมาก

นอกเหนือจากการไคเคาโครงเรื่องต่าง ๆ ที่เคยอ่านมาเขียนเป็นผลงาน
ของตนเองแล้ว มาลัย ชูพินิจ ยังไครับประโยชน์อีกน่านีปการจากงานอดิเรก
ประเภทนี้ของเขารซึ่งจะปรากฏให้เห็นเด่นชัดในงานแปลและการเขียนเรื่องสั้นของเขา
ซึ่งจะไคกล่าวถึงในบทที่ว่าควยเรื่องดังกลาวนี้อีกครั้งหนึ่ง

นอกจากผลงานประเภทนวนิยาย เรื่องสั้นและเรื่องแปลแล้ว มาลัย ชูพินิจ
ยังไคไชประโยชน์จากการอ่านหนังสือเป็นงานอดิเรกของเขาในการเขียนคอลัมน์
เกี่ยวกับวรรณกรรม ซึ่งรวมทั้งการวิจารณ์และแนะนำหนังสือควย เช่น เขียนแนะนำ
หนังสือ ปริทรรศน์แห่งวรรณคดีไทย โดย "นายคำรา ๓ เมืองไค" ในคอลัมน์
"เพื่อนักอ่านของเรา"^๒ วิจารณ์หนังสือ สุคติรัก ของ "ศุทธิณี"

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ ม. ชูพินิจ "ชายชาตรี," ประชาชาติรายวัน, ๓ ตุลาคม ๒๔๗๕, หน้า ๕

^๒ นายฉันทนา, "เพื่อนักอ่านของเรา," ประชาชาติรายสัปดาห์,

๓ (๕ มกราคม, ๒๔๘๐), ๒.

(ศาสตราจารย์สุทธิรักษ์ อ่ำพินวงศ์)^๑ และเขียนถึงวิธีเขียนหนังสือของโนเฮนริ^๒ เป็นคน

โดยเหตุที่การอ่านหนังสือมีความสัมพันธ์และสำคัญอย่างมากต่อการเขียนของเขา มาดัย ชูพิณิจ จึงมักจะแนะนำให้นักเขียนรุ่นหลังปฏิบัติตามเขา เสมออย่างที่มีมนัส จรรยงค์ เล่าว่า

... ครั้งหนึ่ง เคยเตือนผมว่าให้อ่านหนังสือใหม่ ๆ เผอิญตรงที่นั่นผมมีชวงน้ำเย็นตั้งอยู่ คุณมาดัยก็เคยชี้ให้ดู แล้วสาธยายต่อไปอีกว่า ใจเอาในชวงนี้ กินเขาไปแล้วมันก็จะหมก ถ้าไม่กัดมาเพิ่มเติมมัน เขาไปอีก...^๓

และเคยเขียนตอบจดหมายของผู้สนใจการประพันธ์หนึ่งว่า "การอ่านมากเป็นวิธีหนึ่งซึ่งจะช่วยท่านได้ในกาการประพันธ์"^๔

๒. การเพียวป่าและดาสัตว์

ชาวเขาคคนหนึ่ง เป็นผู้มีศรัทธาต่อการใช้ชีวิตกลางแจ้ง โดยเหตุที่เห็นว่ามันเป็นการศึกษาและอบรมให้คนหนุ่มของ เราร จักดาของชีวิตที่มั่นคงแข็งแรงทั้งกายและใจ ชีวิตป่าให้ความสำนึกถึงการเสียสละภรรยาภาพและความเป็นไทยอย่างชีวิตอันเฝ้ายามที่จะให้ใด...^๕

^๑ หนอนหนังสือ, "หนังสือ," สยามสมัยรายสัปดาห์, ๑๖ (๑๒ พฤศจิกายน, ๒๕๐๕), ๕๕.

^๒ เรื่องเดียวกัน, สยามสมัยรายสัปดาห์, ๑๖ (๓ กันยายน, ๒๕๐๕), ๕๕, ๕๘.

^๓ มนัส จรรยงค์, เรื่องเดิม, หน้า ๑๖.

^๔ หนอนหนังสือ, "หนังสือ," สยามสมัยรายสัปดาห์, ๑๖ (๒๐ สิงหาคม, ๒๕๐๕), ๕๕.

^๕ อะแลคซัน, (มาดัย ชูพิณิจ), "คำแถลง," ประชามิตร, ๔ (๒๐ ตุลาคม, ๒๕๔๕), ๒

ป่ามีอะไรหลายอย่างซึ่งเป็นการยากที่จะอธิบายในหนังสือเรา
ใจใด ในความถึงคฤมิกเหี่ยวใจของเรา การล้าสัวตามความหมาย
ที่แท้จริงก็ประกอบไปด้วยอะไรต่ออะไรหลายอย่างซึ่งยากที่คนเราจะเข้าใจ
ถึงใด เว้นไว้แต่จะมีความสนใจ พยายามศึกษาและพยายามทดลองด้วย
ตนเองตามสมควร

ในชีวิตของการเที่ยวป่าเป็นเวลากว่า ๓๐ ปี มีหลายครั้งที่มีครุสหาย
ทั้งที่เป็นไทยและต่างประเทศไปรวมทางไปควย เมื่อกลับมาที่ใดก็จะ
ส่ายหน้าปรารถนา ขาพเจ้าเห็นคืออย่างไรจึงใจคอสอาดออกไปทรมานกาย
นอนกลางคืน กินกลางทราย ทรายแฉก ทรายฝน ทนอดทนอยากอยู่ใดในที่
ทุรกันดาร บางแห่งก็เต็มไปด้วยเห็บ บางแห่งเต็มไปด้วยทากและบางแห่ง
ก็เต็มไปด้วยอันตรายจากโรคภัยไข้เจ็บเช่นนั้น เราไม่ทราบการ เปลี่ยนจาก
สิ่งแวดล้อม ซึ่งเต็มไปด้วยความสุขสบาย อยากกินเมื่อไรก็กิน อยากนอน
เมื่อไรก็นอนอยู่บนฟูกอันอ่อนนุ่ม มีไฟฟ้าและก๊วยเซ็นไซ มีรถยนต์
มีโทรทัศน์ มีวิทยุฟัง ออกไปสู่อากาศวิเวกวังเวงและเปลี่ยวกายของป่าคง
ซึ่งท่านจะต้องเป็นผู้ชายที่รู้จักในการช่วยตนเอง ในการหุงทำอาหาร
ในการเผชิญกับความยากลำบาก นั้นแหละ, คือการเผชิญภัย นั้นแหละ,
คือความหมายของการออกป่า ไม่ว่าจะมีการล้าสัวหรือไม่มีการล้าสัว
และนั่นแหละ, คือความสุขที่ข้าพเจ้าหมาย เพราะว่าเราใดเป็นตัวของ
ตัวเองอย่างใด ๆ ตามธรรมชาติ ปราศจากปรุงแต่ง ปราศจากความกังวล
จากชนบประเพณีและพันธะที่มนุษย์สร้างขึ้นผูกมัดตัวเอง

๑ น้อย อินทนนท์, (มาดัย ชูพันธ์), "คำนำ," ป๒และป๓, โดยชาติ
เดียมกระสินธุ์ (พระนคร: แพร่พิทยา, ๒๕๑๖), หน้า ๗ - ๘.

การ เทียวป่าสำหรับชาวเขาหมายถึงการแสวงหาความสงบสุขจาก
 ธรรมชาติมาแต่ไหนแต่ไร การล่าสัตว์ เป็นผลพลอยได้และการศึกษา
 ชีวิตเป็นแต่ความจึกเจินที่มาถึงโดยไม่รตัว

โดย เหตุที่มีทัศนคติการ เทียวป่าและล่าสัตว์ เช่นนี้ มาดัย ชูพินิจจึงใช้เวลา
 พักผ่อนส่วนใหญของ เขาก็การใช้ชีวิตกลางแจ้ง ในป่าคงพงพีเป็นเวลากว่า ๓๐ ปี^๒
 จนเขาถือว่า "เรื่องที่เกี่ยวข้องกับป่าคงพงไฟ เหมือนอยู่ใน เดือดและ เป็นอมหทัยใจของ
 ชาวเขา"^๓

มาดัย ชูพินิจ จะเริ่มสนใจในการ เทียวป่าล่าสัตว์ เมื่อใดนั้น ไม่อาจทราบได้
 แนนอน เขา เพียงแต่เคยพูดถึงจุดเริ่มคนแห่งความสนใจนี้ไว้อย ๆ ว่า

ท่านอง เกี่ยวกับชีวิตในการ เขียนหนังสือ ซึ่งไม่ว่า เป็นขึ้นมา เมื่อไร
 ชีวิตในการล่าสัตว์ใหญ่ของชาวเขาก็คำนองนั้น สิ่งแวดล้อมของถิ่นกำเนิด
 เป็นประการสำคัญในการทำป่าไม้ของท่านผู้นี้ใหญ่ในสมัย โนน เป็นประการ
 ต่อไป เพราะฉะนั้น หลักเกณฑ์หรือคิดปะกัตามที่ชาวเขาได้ จึง เป็นสิ่ง
 ที่มาถึงโดยไม่รตัว และขอแนะนำก็คือ ความรู้จากหนังสือจากคู่มือหรือตำรา
 ก็ดี เพียงแต่จะเป็นของศึกษาเพิ่มเติมกันภายหลัง^๔

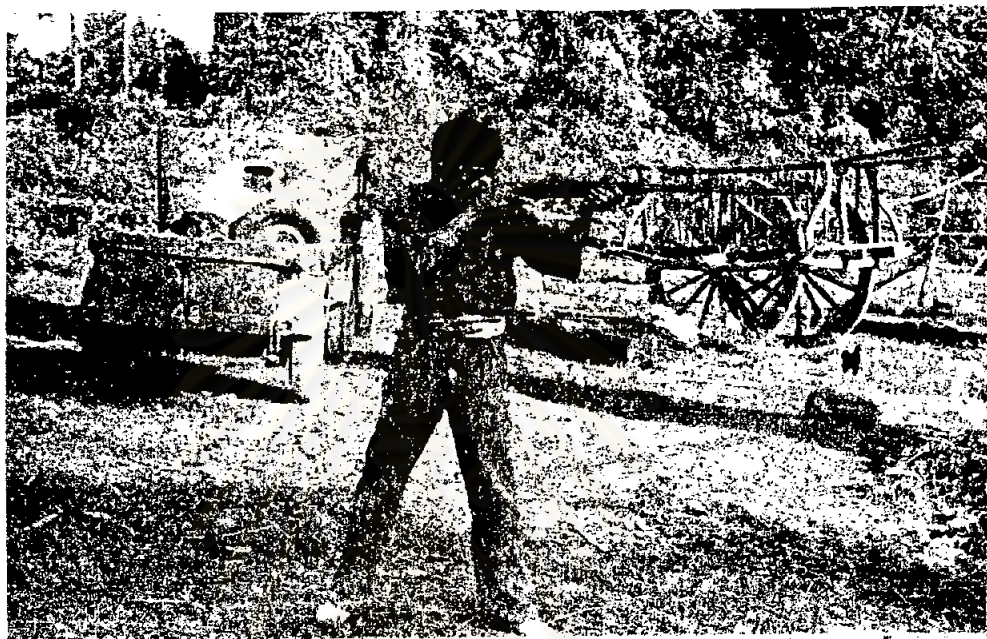
จากขอเขียนเช่นนี้ พอจะประมาณได้ว่า มาดัย ชูพินิจคงจะเริ่มสนใจในการ
 เทียวป่าและล่าสัตว์ตั้งแต้อย่าง เป็นเด็ก เนื่องจากบานเกิดอยู่ในภูมิประเทศที่มีแต่ป่า เขา

^๑ นอย ดินทนนท์, "ทุ่งโล่งและกองทับ," (พระนคร: รามสาส์น, ๒๕๕๕)
 หน้า ๒๖๑.

^๒ นอย ดินทนนท์, เรื่องเดิม, หน้า ๕.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓.

^๔ มาดัย ชูพินิจ, "คำนำ," ทุ่งโล่งกองทับ..., หน้า (๕).

นายมาลัย ชูพินิจขณะเที่ยวป่าล่าสัตว์

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นายมาลัย รุทนิจและนายอารีย์ ลิ่วระขณะเที่ยวป่าล่าสัตว์

ดำเนาไฟร ประกอบกับบิคา มารคามีอาชีพในการค้าไม้ ซึ่งจำเป็นเองที่จะต้อง
 เดินทางไปมาระหว่างป่าคอป่า และดำน่าแมบิง ซึ่งเป็นผลให้มาดัย ชูพินิจ ผู้ติดตาม
 ไปควมมีความรักธรรมชาติและสันตักจักเจนในภูมิประเทศโดยรอบจังหวัดกำแพงเพชร
 เป็นอย่างดี มีความชำนาญและความรอบรู้ในการเดินป่าเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดย
 ไมรู้ตัวจากประสบการณ์ประกอบกับนิสัยช่างสังเกตประจำตัวของ เขาเอง ยิ่งกว่านั้น
 นอกจากความสนใจในการเที่ยวป่าลาสัตว์โดยตัวของตัวเองแล้ว ยังได้รับการสนับสนุน
 อย่างดียิ่งจากบิดาอีกควม ซึ่ง มาดัย ชูพินิจ เดาไว้ดังนี้

เมื่อประมาณ ๒๐ ปีมาแล้ว บิคาของ เด็กหน่เมญ เพิ่งออกจากโรงเรียน
 คนหนึ่ง ชื่อเป็น เมา เซอร์โร เฟลชขนาด ๕ ม.ม. มอับิไทแกลลชชายเป็น
 ของขวัญการสอบไลโค แลวกก็คอยควมพิทวงว่าจะเกิดอะไรคอปไป
 อีกไม่กี่เดือนต่อมา บิคา ก็โคคาคอบ เมื่อลชชายออกป่าและกระทำ
 สิ่งใด ๆ ทุกลอย่างที่เก้ เคนป็นสามัญธรรมคาและผูที่รู้จักก็ฟาลาสัตว์อยู่
 สักหนอยยอมจะไม่กระทำคอปไป แต่จะใจหายใจว่าสำหรับคนอื่น
 เพียงใดก็ตาม กลบิจากป่าครั้งนั้น เขาก็หิวหิวและหนิงหนีตัว เบอเรอ
 มาเป็นก่านัดทาเบिका ในฐานที่เป็นเหยื่อตัวแรกของโร เฟลชระบอคนั้น
 พรอมควมคำสาบานว่าจะไม่ขอยิงหนีบนพื้นดินอีกคอปไป

การ เขาป่าและลาสัตว์หรือไม้ก็ตามกลาย เป็นงานอดิเรกซึ่ง เกือบจะเป็น
 งานประจำของ มาดัย ชูพินิจ ทุก ๆ ปีเขาจะคองหาเวดาระยะหนึ่งซึ่งสามารถ
 ปลีกตัวออกมาได้จากงานอาชีพ ตั้งแต่ยังมีอายุเพียงยี่สิบปีคคอกันมาจนตลอดชีวิต
 การลาสัตว์ในระยะแรกของการมีป็นคูนั่น เขาเริ่มควมการลาหมีควมขนาด
 ๔ คนทาม ซึ่งยิงโคที่ท่ากระคาน (จังหวัดกำแพงเพชร)^๒ เหยื่อสำคัญคอก็คือ

^๑ อะแลคคิน, เรืองเกียวกัน, หนาเดียวกัน.

^๒ นอย อินทนนท์, ทุ่งโลงและคองทึบ...., หนา ๑๕๓.

จร เซขนาด ๕ วา ที่วังคนี่ ซึ่งอาตวาทกนิคนจนชาวบ้านหวาดกลัว เรียกกันว่า "จร เซจาว" ในพ.ศ.๒๔๖๕ ขณะเดินทางไปเยี่ยมบ้านเกิดในนครคูรอน^๑ และอีกสองปีต่อมา ลา มหิงษา ที่บ้านคลองสมบ ังหวัดกำแพงเพชร เช่นเดียวกัน^๒

มาลัย ชูพินิจ จะเขาป่าทุก ๆ ปีในยามที่ว่างจากงานประจำและตองการพักผ่อน ซึ่งเป็นการแสวงหาวัตถุดิบสำหรับงานประพันธ์ของเขาควย โดยเหตุที่การล่าสัตว์มีโชคความมุ่งหมายอันค้ำแรกของเขา บางครั้งการ เขาป่าจึงเพียงแต่การไปนอนพักผ่อนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น^๓ มิตรสหายที่ร่วมทางไปควย ซึ่งมักมีชื่ออยู่ในสารคดีเกี่ยวกับป่าและการล่าสัตว์ของมาลัย ชูพินิจ ได้แก่ อาณัติ บุนนาค, สาลี สุวรรณ giri, พระยาสุรพันธ์เสนีย์, ผยอง กรลักษณ์ และหม่อมราชวงศ์คึกคักดาภ (ไมทราบนามสกุล)^๔ เตียบ สุจริตกุด, เจียด สุจริตกุด^๕ มาริษา ทวีสิน, เสนาะ และไก่อ้วย บัญจรัตน์, ประหยัด เอี่ยมสีดา และประสิทธิ์ ทวีสิน^๖ เป็นต้น นอกจากนี้เมื่อนายสุคต ชูพินิจ บุตรชายคนโตมีอายุประมาณ ๑๖ ปี ไครวมเดินทางไปกับบิดาของเขาควยเสมอ^๗

สำหรับพรานหรือผู้นำทางที่ร่วมเคียงมา เคียงไหล่ติดตามไปป่าควยกันแทบทุกครั้งไคแก่ นายไช หวงนำ อดีตเคยเป็นเสรีไทย ในสงครามโลกครั้งที่ ๒

- ๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๘๓ - ๕๕.
- ๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๓๐ - ๕๖.
- ๓ สัมภาษณ์นายสุคต ชูพินิจ บุตรชายของนายมาลัย ชูพินิจ, ๑๓ กันยายน ๒๕๑๗.
- ๔ นอย อินทนนท์, "ทุ่งโล่งและคิงทิม....", หน้า ๑๗.
- ๕ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๑.
- ๖ นอย อินทนนท์, "ทุ่งโล่งและคิงทิม....", หน้า ๑๘๓.
- ๗ สัมภาษณ์นายสุคต ชูพินิจ.

นายตั้ง (ไม่ทราบนามสกุล) ซึ่ง มาลัย ชูพินิจ นำมาสร้างเป็นตัวละครเอกตัวหนึ่ง คือ "ตาเถิน" ในนวนิยายผจญภัยชุด "ล่องไพร" ของเขา^๑

บริเวณที่มาลัย ชูพินิจ มักชอบท่องเที่ยวไปไหนๆ ป่าแถบจังหวัดกำแพงเพชร บ้านเกิดของเขา เช่นบ้านคลองสมย^๒, ทากระดาน^๓, โป่งน้ำร้อน^๔, เป็นต้น ต่อมานิยมไปที่อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์, กาญจนบุรี, เพชรบุรี และ อุทัยธานี^๕

การล่าสัตว์ของมาลัย ชูพินิจ มักจะกระทำต่อเมื่อเป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า หรือใคร่บกรรขอรองจากชาวบ้านป่า ซึ่งใคร่รับการรบกวนและคุกคามจากสัตว์ร้าย เช่น ครั้งหนึ่งไปเที่ยวที่ป่าแวง ซึ่งขณะนั้นได้ทราบจากชาวบ้านว่า มีเสือเข้ามา ในบริเวณหมู่บ้านถึง ๕ ตัว และกินกายของชาวบ้าน ทำให้ใคร่ได้รับความหวาดกลัว และการสูญเสียชีวิตเป็นอย่างมาก มาลัย ชูพินิจ ก็มักจะจึงใคร่ร่วมกันติดตามล่ายิงได้ เสือถึง ๔ - ๕ ตัว^๖

มาลัย ชูพินิจ มิใช่แต่จะมีความรู้เรื่องกรเกิดป่า ล่าสัตว์ จากประสบการณ์เท่านั้น เขายังศึกษาจากหนังสือต่าง ๆ อีกเป็นจำนวนมาก ในคู่มือหนังสือของเขา มีหนังสือประเภทนี้หลายเล่ม เช่น The Spirit of the Yellow Leaves

^๑ เรื่องเดียวกัน.

^๒ นอย อินทนนท์, ทุ่งไผ่และคิงพื้..., " หน้า ๔๓๒.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๕๓.

^๔ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๖๒.

^๕ สัมภาษณ์ นายสุกศ ชูพินิจ.

^๖ เรื่องเดียวกัน.

โดย Hugo Adolf Bernatzik ซึ่งเป็นสารคดีเกี่ยวกับชาวเขาและชาวป่าซึ่งยังไม่
เจริญในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งทางใต้ของประเทศไทยคาย, Jungle

Men โดย Major P.J. Pretorius อีตซ์วีประวัตินักเขียนซึ่งเป็นนักล่าสัตว์
คนหนึ่ง, Nine Man-Eaters and One Rogue โดย Kenneth Anderson

สารคดีการฉกฉวยคนในอินเดียน, Kingdom of the Elephant โดย

E.A. Temple-Perkins สารคดีเกี่ยวกับสัตว์ในอาฟริกาตะวันออก,
Crocodile Fever โดย Lawrence Earl ซึ่งเป็นสารคดีเกี่ยวกับการล่า

สัตว์ในอาฟริกา เป็นต้น

มาดัย ชูพินิจ มีความรักชีวิตแบบธรรมชาติไปมาคงพงไพร เป็นพิเศษถึง
ขนาด ในบางครั้งก็เกิดความรู้สึกอยากเขาป่า แต่ไม่สามารถจะปลีกตัวจากงาน
ประจำได้ เขาต้องกางเต็นท์นอนอยู่ในสนามที่บ้านเพื่อสร้างบรรยากาศป่าขึ้นในบ้าน
และครั้งหนึ่ง ขณะเดินทางไปประชุมสัมมนาต่อต้านการก่อวินาศกรรมครั้งที่สองขององค์กร
ซีอาโต (SEATO) ที่เมืองละฮอร์ (Lahore) ประเทศปากีสถาน (Pakistan)
โดยมีนายคุณ ประภาวิวัฒน์ รวมอยู่ในคณะด้วยนั้น นายคุณ ประภาวิวัฒน์ เล่าถึง
ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับมาดัย ชูพินิจ ซึ่งได้พักอยู่ในโรงแรมเดียวกันและนอน
ห้องเดียวกันเป็นเวลา ๑ สัปดาห์เต็มมา

ความรุ่มรมยใจอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้รับจากการสังสรรค์สนทนา
วิสาสะกับคุณมาดัยระหว่างการประชุมที่นครละฮอร์ครั้งนี้ ข้าพเจ้าผลิต
เพลินจากการเล่าบรรยายถึงประสบการณ์ในการดองป่านิยมไพร ของ
คุณมาดัย สันทนการในกรณีของคุณมาดัยที่ชอบเขาป่ายิ่งสัตว์ก็ เป็น
อีกอย่างหนึ่งที่บังซึกให้เห็นลักษณะ เป็นนักกีฬาและผู้ที่จะเป็นนักล่าสัตว์
ซึ่ง เกิดกลางคืนกลางทรายนี้ จำจะต้องเป็นผู้มีสุขภาพอนามัยดีด้วย

โดยแท้จริง ผู้อ่านนอกจากจะได้รับความบันเทิงแล้ว ยังอาจเรียนรู้ถึงเทคนิคต่าง ๆ ในการเขียนป่าการดาสด์ ตลอดจนความรู้อาวุธที่ใช้ในการดาสด์ด้วย ผลงานประเภทนี้ มีเป็นจำนวนมาก เช่นเรื่อง ไปยิงเสือ^๑ เล่าประสบการณ์ตอนไปปราบเสือที่โป่งน้ำร้อน ปากน้ำโพ, เรื่อง ปืนคู่มือ^๒ แนะนำวิธีใช้ปืนประเภทต่าง ๆ ให้เหมาะแก่วิถีการประสงคราม รวมทั้งแนะนำวิธีการออกดาสด์ด้วย ซึ่งเขาได้เขียนถึงความมุ่งหมายในการเขียนเรื่องนี้ไว้ว่า " เพื่อให้การเที่ยวป่าดาสด์เป็นไปโดยถูกวิธี อันเป็นความจำเป็นที่จะใคร่ไม่ทำลายสัตว์ใหญ่เสียไปโดยปราศจากประโยชน์แก่ใคร นอกจากนั้นก็เพื่อจะได้เป็นการเตรียมตัว เตรียมใจให้พร้อมสำหรับการใช้ชีวิตป่า ซึ่งปรากฏว่า มีผู้นิยมแพร่หลายมากขึ้นด้วย"^๓

ผลงานชิ้นอื่น ๆ ซึ่งมีสาระประโยชน์ท่านเองนี้ ได้แก่ คนหลังปืน^๔ ดาสด์ใหญ่^๕ และ ทง โลงและกงทิม เป็นต้น

นอกจากงานเขียนที่เขียนจากประสบการณ์แล้ว บางครั้งมาด้วย ชูพินิจยังได้ถ่ายทอดความรู้อันเขาอ่านพบจากหนังสือประเภทเที่ยวป่าและดาสด์ เช่น เรื่อง ดาสด์ ซึ่งแปลจากเรื่อง การผจญภัยในป่าอาฟริกา ของคาร์ล น็อคเคอิช ซึ่งตีพิมพ์ใน ค.ศ. ๑๙๓๐^๖ เพื่อให้ผู้อ่านมีความรู้และรับรสชาดของการผจญภัยในดิน

^๑ ดูกป่า (มาลัย ชูพินิจ), "ไปยิงเสือ," ประชามิตร, ๔ (๒๐ ตุลาคม, ๒๔๔๕), ๑๐.

^๒ นอย อินทนนท์, "ปืนคู่มือ," สยามสมัยรายสัปดาห์, ๖ (๒๖ มกราคม, ๒๔๔๖), ๑๑.

^๓ นอย อินทนนท์, "ระหว่างป่า," สยามสมัยรายสัปดาห์, ๖ (๒๖ มกราคม, ๒๔๔๖), ๖.

^๔ นอย อินทนนท์, "คนหลังปืน," พิมพ์ไทยรายเดือน, ๔ (พฤศจิกายน, ๒๔๔๔), ๑๐.

^๕ นอย อินทนนท์, "ดาสด์ใหญ่," สยามสมัยรายสัปดาห์, ๖ (๑๖ กุมภาพันธ์, ๒๔๔๖), ๒๐.

^๖ นอย อินทนนท์, ทง โลงและกงทิม..., หน้า ๕๗๑ - ๕๗๗.

ที่ห่างไกลจากประเทศไทยให้วางวางยั้งขึ้น

นอกจากการนำชีวิตการ เตียวป่าและสาส์นมาเขียนโดยตรงแล้ว ความรู้และ
ประสพการณ์ในงานอดิเรกประเภทนี้ของ เขายังแทรกซึมอยู่ในนวนิยายและ เรื่องสั้นอีก
หลายเรื่อง ซึ่งนับ เป็นสิ่งที่สำคัญต่อบทประพันธ์ของเขา เนื่องจากทำให้ฉากและ
บรรยากาศที่เกี่ยวข้องกับป่า เขาคำเนาไพรมีสีสันรกรกและชีวิตจิตใจเป็นธรรมชาติอย่าง
แท้จริง

ตัวอย่างต่อไปนี้ คือตอนหนึ่งในนวนิยายขนาดสั้นเรื่อง อาทิตย์มด เมื่อเที่ยงวัน
บรรยายการเดินทาง เขาป่าของตัวละครในเรื่องว่า

ถึงเวลาจะดวงมา เป็นเวลาหลายปี และมีเวลาออกป่าล่าสัตว์
อีกหลายครั้งในภูมิภาคต่าง ๆ กัน บางทีและที่มันแสงแดดส่องไม่ถึง
บาง เป็นท้องทุ่งและที่ราบของป่าหยาบคาย ป่าพงและดงแรม เขาพวกก็ยัง
ไม่ล้มการ เดินทางจากพุ่มเขาหมื่นในวินั้น ซึ่งมีโคกหมายแทนจะ
คองขึ้นสู่ที่สูงเรื่อยไป หรือใช้ทางซางเคียนเป็นส่วนใหญ่ หากการ เสด็จ
กับความอบอุ่นของดงไผ่นามในที่ลุ่ม เดิมเหยี่ยวและมะนาวนี่ในที่ลุ่ม
ความร้อนหนาวในกระหน่ำน้ำเมื่อในกระตักวางเปลา เราก็โคกแควจะกม
หมากมดกัดกัดเปตาม ๒ พรานไป ซามห้วยซึ่งมีแคชช่อนานหนองซึ่ง
ปราศจากน้ำ ไม่มีใครก็ถึงอาหารที่สองพี่น้องกะเทรียง เจ้าของบาน
ที่หนองพลับห่อให้ไป หลายครั้งเสียงผมไมขวางทางลันโครมกราม เมื่อ
สี่แคว ๆ สองวัวป่าหายวิ่งไปประหวางป่าแถวซางหนา หลายคราวเสียง
ซางรองแปรมาแคไกล...

๑ เรียบเรียง, "อาทิตย์มดเมื่อเที่ยงวัน," บุษบาเสียงเทียน โดย "เรียบเรียง"
(พระนคร: กาวหนา, ๒๕๐๕), หน้า ๗๐ - ๑.

คนหนึ่ง ของ นวนิยายเรื่อง ทงมหาราช มีดังนี้:-

ต่างกว่าป่าไผ่ที่ตามมา ปายางควนนั่งถึงจะส่งอะดิวแอกอังกษา
ข้างดางก็โองสศสายตา เพียงแถมอกที่ลอยขึ้นมาจากพื้นดินเท่านั้น
ทำใหม่มองอะไรไม่เห็น ทั้งแฉนและร่นยื่นึง จมกสอศสายกลืนกวันซึ่ง
จำไม่ผิดแน่ แคน้มาจากทางไหน ? ทุกสิ่งทุกอย่างในบริเวณนั้นสงบ
และเงียบสงัด ลมไม่พัดไปไม่ไหว แควยงพรานผู้ชำนาญพาตัวไป
ในฉีกใจเดียวออกมาแอกก็หาทิศทางของมันโค จากอากกรไหลเฉื่อย
ของหมอกที่กตกต่ำและจากความแห้งซึ่งสัมผัสโค จากเปลือกคนไปคานนั้น?

และคนหนึ่งจากเรื่องสั้นเรื่อง ฟ้าถล่ม

ทั้งสองคนผานที่พักคงานและสัน เนินเหมือลำห้วยควนเนั้น ซึ่งยังพลอย
ขามโค อีกครุคอกมากวกเขาชายป่า ตามทางเกินที่ต้นและจรจรไปควย
หินนอบใหญ่ รอบ ๆ กายหยาคผนซึ่งเกาะอยู่ตามกิ่งไมรวงพรู จากไหล
เขาขางหนา คางผุ่นึงโครับความตกใจจากกะไร ตะคอกทลางโจ
กามกันมา เหนือออกไมอัน เหลืองจาไปควยแสงวาทิตยสาค^๒

ประโยชน์อีกอย่างหนึ่งจากการดาสัตว์ซึ่งมาด้วย ขุพนิจนามาใช้ในางานเขียน
ของเขาคือ การนำประสพการณ่มากเป็นโครงเรื่อง เช่น เรื่องสั้นชื่อ เพื่อนตาย
ซึ่งเป็นเรื่อง เกี่ยวกับนักอาสาตัวคนหนึ่งผวอดคตายจากการถกนเทากัก เพราะโคสผู้
ผช้อสตัยและกคตัยช่วยชีวิตไว้โคโดยพุงตัว เขาขวางแะถอสูกขึงจนคัวตาย^๓

^๑ เรียบเอง, ทงมหาราช (พระนคร: กวางหนา, ๒๕๐๓), หนา ๑๕๕.

^๒ เรียบเอง, "ฟ้าถล่ม," รวมเรื่องสั้นของเรียบเอง เอม ๒, (พิมพ์ครั้งที่ ๒;
พระนคร: องค์การกาของครุสภา, ๒๕๑๓), หนา ๒๔๔ - ๕.

^๓ นอย กิณฑนท, "เพื่อนตาย," พิมพ์ไทยรายเดือน, ๑ (กรกฎาคม, ๒๕๕๒), ๕.

โครงเรื่องนี้ตรงกับประสพการณ์ที่เขาเล่าไว้ในคอลัมน์"ป.ด."ตอนหนึ่งว่า

ข้าพเจ้า เลียงสุนัช มิใช่เพราะเห็นว่าเป็นสัตว์ที่สวยงามน่ารัก
ปราศจากอันตรายนอกจากในกรณีที่เป็นหมาหรือขี้เรื้อน แດคงจะเป็นควย
ในชีวิตของข้าพเจ้า อย่างน้อยก็ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้เคย เป็นหนี้ชีวิตสัตว์ประรังค์
ของข้าพเจ้าแกหมาในการออกป่าล่าสัตว์หลายปีมาแล้ว เมื่อนั้นช่วยข้าพเจ้า
ไว้ไคจากการถูงูเห่ากัดตาย^๑

นอกจากงานเขียนประเภทนวนิยายและเรื่องสั้นแล้ว ประสพการณ์ในการล่าสัตว์
ของเขายังแพร่กอยู่ในงานเขียนประเภทคอลัมน์ชนิดคิตต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากอีกควย
นับ เป็นงานอดิเรกที่มีกณกาทั้งแก่ตนเองและแก่วงวรรณกรรมเป็นอย่างยิ่ง

๓. กัท้ามวย

กัท้ามวย เป็นกัท้าที่มادتัย ชูพิณิจ สนใจมากคังแต่ยง เป็นเด็กวัยรุ่นสมัยที่อยู่ใ
ความอุปการะของพระยามหาอำมาตยาธิบคิต นอกจากจะช้อหาตำรามวยมาอ่านหลายเล่ม
แล้ว เขายังไคฝึกหัดมวยรวมกับกัท้าหลาย สายประคิษฐ์ และสก คุมมะโรหิต โดยมี
นายทอง เอกบุศร์ และนายแนบ นิมรคัตน์ เป็นครูฝึกให้อีกควย^๒

มادتัย ชูพิณิจ เคยกล่าวถึงควสนใจในการชกมวยสมัยวัยรุ่นของเขาว่า
พวกที่มادتักชกมวยกันนั้น "มิไคมีช้อเสี่ยงในทางหัวไมหรือมีช้อเสี่ยงในวงการกัท้ามวย
แต่อย่างไค นอกจากลือเป็นกายบริหารและบางเวลาอาจเป็นประโยชน์ในการป้องกัน
ตัว จากเหล่าอันธพาล ควกการทำสลิตควเร็วทางไคไคคักว่า เทานั้น"^๓ เขาเล่าคอไปว่า

เราชอมกันทุก เวลา เย็นที่สนามหญ้า เล็ก ๆ หลังอบริษัทศิริของเจ้าคุณ
มหาอำมาตยาธิบคิต ยศเส ซึ่งข้าพเจ้าอาศัยอยควยแนบ นิมรคัตน์เอง เพิง
เป็นมวยนักเรียนมาใหม่ ๆ จากโรงเรียนวัดเบญจมบพิตร

^๑ ม. ชูพิณิจ, "ป.ด.", " ประชามิตร์, ๘(๒๑ กรกฎาคม, ๒๔๔๕), ๓.

^๒ สก คุมมะโรหิต, เรื่องเดิม, หน้า ๕๕.

^๓ มادتัย ชูพิณิจ, "อีกห้วงหนึ่งซึ่งคัยสูญ", แคณคัท้าจากไป (พระนกร :
โรงพิมพ์เจริญธรรม, ๒๔๕๖), หน้า ๓๐.

คุณกุหลาบ สายประดิษฐ์ ไก่อาศัยฝึกซ้อมจากโรงยิมของโรงเรียน
วัดเทพศิรินทร์ และชาวเขานำมาจากการควมวอยการ เฝ้าสนาม
สมัยเป็นลูกเสืออยู่โรงเรียนสวนกุหลาบ ฯ เห็นนายยงหาญทะเลตะ
จิวางเกาเปลงเวทไป นายทัม จำเกาะกอดมประสิทธิ์ บุญญารมณ
กวยเทาไฟทั้งสองข้างของแกคตหนาพระเจ้าจิงหนับไปในยกเคียว
และชบ นิวาสวัตร พาหนานอันเต็มไปควยรอยใหม่เหมือนลูกไก่คี่มานั่ง
เรียนโต๊ะเดียวกันหลังจากประจันบานกับ คิม กัฒทา ก็มววยไซยาหรือ
พมเวียงก็จำไม่ไคในวันก่อนมาแล้ว^๑

เมื่อพนสมัย เป็นนักมววยสมัคร เล่นควยตนเองมาแล้ว มาลัย ชูพินิจ เปลี่ยน
ฐานะตัวเอง เป็นนักควยซึ่งไม่ยอมพลาดควยการนัดสำคัญ ๆ โดย จนกระทั่ง เป็น
ทรูจักมักคุ้นของผู้อยู่ในวงการมววยและรู้จักคณะนักมววยต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง
นายทองอิน บุดยเสนา เคยเลาวา "เคยไคยินสมาน คือกวิลาส แชนป์มววยครั้ง
สวนสนุกเรียกกอดมาลัยว่า "ครู" "เสมอ จนคิดปาก"^๒ นักมววยที่มีชื่อเสียงบางคน เช่น
บุญธรรม วิถีชัย มักจะมาหาขาลัย ชูพินิจ เพื่อขอคำแนะนำก่อนขึ้นชกมววยเสมอ
ควยควมเการพและเดอมไคในควมรของเข นอกจากนักมววยแล้วยังมีบุคคลที่
เกี่ยวของกับวงการมววยอีกหลายคนที่มีความคุ้นเคยกับเขา เป็นอย่างคี่เช่น พลตำรวจ
ตรีพิชัย กุดะวณิช, นายเจ็ด จักขรักข และนายเชียน ศรียาภัก^๓

ในฐานะที่เป็นนักหนังสือพิมพ์ มาลัย ชูพินิจ จึงมักจะไครับบัตรเชิญจาก
เวทีมววยต่าง ๆ ให้เขาชมมววยในทีวีงไซค์ โดยมีผู้ติดตาม ๑ คน ซึ่งมักจะไคแก่
นายสุกต ชูพินิจ บุตรชาย หรือ นายโพมดุย อรรถยุกต เพื่อนของบุตรชาย

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๒ ทองอิน บุดยเสนา, เรื่องเดิม, หน้า ๒๓.

^๓ สัมภาษณ์ นายสุกต ชูพินิจ.

ในระหว่างที่ชมมวยด้วยกันนั้น มาลัย ชูพินิจ มักจะถือโอกาสแนะนำเทคนิกลีเกิ้ลต่าง ๆ ของกีฬามวย เช่น วิธีการชกกับนักมวยประเภทต่าง ๆ การป้องกันตัวจากชั้นเชิงต่าง ๆ ของกบฏ การใช้ไหวพริบและปฏิภาณในการต่อสู้ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับบุตรชายซึ่งขณะนั้นรวมทำงานอยู่ในกองบรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ สังเวียน มวย และต่อมาได้เป็นนักข่าวกีฬาของหนังสือพิมพ์หลายฉบับ

มาลัย ชูพินิจ มีความสนใจในกีฬามวยทั้งประเภทมวยไทยและมวยสากล เขายึดถือการศึกษาศิลปะการชกมวย เป็นงานอดิเรกและคลั่งกีฬามวย เป็นการพักผ่อนหย่อนใจ แม้ในยามที่ไม่มีเวลาหรือไม่สามารถจะไปดูที่เวทีมวยใด ก็มักจะดูรายการทางโทรทัศน์ สำหรับมวยนักสำคัญ ๆ แล้วมักจะไมยอมพลาด เช่น รายการชิงแชมป์โลกระหว่าง นักมวยไทยกับชาติอื่น ถ้าหากผล เป็นชัยชนะของนักมวยไทยแล้วจะตื่น ตื่นเย็นตื่นมากจน ถึงกับโทรที่พท์จาก เวทีมวยมาแจ้งให้ทางครอบครัวทราบทันที^๑

ความสนใจติดตามรายการมวยอยู่เสมอพร้อมกับเคยชกมวยด้วยตนเอง และศึกษาเพิ่มเติมจากหนังสืออีกมวย ทำให้ มาลัย ชูพินิจสามารถทายผลการชกมวย ได้อย่างแม่นยำพอไซ เช่น เมื่อโผนชิงตำแหน่งแชมป์โลกคืนจากฮาราคะ นักมวยญี่ปุ่น เขาได้คาดการณไว้ล่วงหน้าว่า โผนสามารถชิงตำแหน่งคืนมาได้ และผลก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ^๒

จากการที่มีความสนใจในกีฬามวย เป็นพิเศษและ เป็นนักคลั่งกีฬามวยที่มี วิจารณ์ถ้อยคำและความรอบรู้ในเทคนิคการชกมวย เป็นอย่างดี ทำให้มาลัย ชูพินิจ ได้ใช้ประโยชน์จากกีฬามวย ในการ เขียนของเขาอย่างเต็มที่ เขาเริ่มควยการ เขียน

๑ เรื่อง เดียวกัน.
๒ เรื่อง เดียวกัน.
๓ เรื่อง เดียวกัน.

ถึงนักมวยผู้มีชื่อเสียงที่เป็นชาวต่างประเทศก่อน ซึ่งอาจเป็นการแปลและเรียบเรียง
จากภาษาต่างประเทศ เช่น เรื่อง "ผู้ชนะพระโมคคัลลานะ : ชีวิตในการชกมวยของ
ย้ง (บิลลี่) สตรีบบลิง" ใช้นามปากกาว่า "แมตคคิงกรอบ"^๑ , "แชมเปียนโลก
คนใหม่ : ชีวิตแห่งการต่อสู้ของแย้ชากี้"^๒ และ "แบบแผนการชกของจอมเวทย์
ต่าง ๆ"^๓ เป็นต้น

ต่อมา เขาได้เปลี่ยนแนวการเขียนเป็นการบรรยายถึงการชกมวยครั้งสำคัญๆ
ของไทย เช่น เรื่อง "การต่อสู้ครั้งสำคัญ นายสะเด็ง มนุษย์เหล็กแห่งสังเวียนกับนายแพ
เฉียงประเสริฐ เพชฆาตนายเจี๋ย"^๔ ซึ่งเป็นการบรรยายวิถีการชกมวยของลูกต่อสู้
อย่างละเอียด เพื่อให้อ่านมีความรู้สึกเหมือนกับว่าได้ไปชมรายการนั้นด้วยตนเอง
และการเขียนของเขา เป็นการเขียนที่ น่าจะเขียนจากความทรงจำสมัยที่เป็นลูกเสือ
เผ่าสนามมวยดังกล่าวดูแล้ว หรืออาจจะขยาดความจากข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ก็ได้
เพราะเป็นการต่อสู้ที่ผ่านมานานนับสิบปี เช่น เรื่อง "การต่อสู้ครั้งสำคัญระหวาง

^๑ แมตคคิงกรอบ, (มาดัย ชูพินิจ) "ผู้ชนะพระโมคคัลลานะ : ชีวิตในการ
ชกมวยของย้ง (บิลลี่) สตรีบบลิง," ไทยใหม่รายวัน, ๑๗ มกราคม, ๒๔๗๓, หน้า ๑๗.

^๒ แมตคคิงกรอบ, "แชมเปียนโลกคนใหม่ : ชีวิตแห่งการต่อสู้ของแย้ชากี้,"
ผู้นำ, ๑ (๑๑ มิถุนายน, ๒๔๗๕).

^๓ แมตคคิงกรอบ, "แบบแผนการชกของจอมเวทย์ต่าง ๆ," ผู้นำ, ๑
(๒๕ ตุลาคม, ๒๔๗๕).

^๔ สมิทกระหอง (มาดัย ชูพินิจ), "การต่อสู้ครั้งสำคัญ นายสะเด็ง
มนุษย์เหล็กแห่งสังเวียนกับนายแพเฉียงประเสริฐ เพชฆาตนายเจี๋ย,"
ประชามิตร - สภาพบุรุษ, ๑ (๗ มีนาคม, ๒๔๘๖), ๑๘.

หวัง ป่อมเผด็จ คำเหมย เมืองยศ^๑ ซึ่งเป็นการชกมวยแข่งขันประจำสนามหลักเมืองของพระยาเทพหัสดินทร์ใน พ.ศ. ๒๔๗๑^๒ แต่มาลัย ชูพินิจ นำมาเขียนใน พ.ศ. ๒๔๘๕

วิธีเขียนของมลายี่ ชูพินิจ เป็นวิธีเกี่ยวกับการเขียนรายงานข่าวการชกมวยของนักข่าวที่ทันสมัยปัจจุบันคือบรรยายการชกยกต่อยก แต่เนื่องจากเป็นการเขียนถึงการชกที่ผ่านมาเป็นเวลานานแล้ว ลักษณะการเขียนจึงมิใช่การรายงานข่าวสดอย่างตรงไปตรงมา หากมีบทเสริมแต่งควยสำนวนและลีลาการประพันธ์ซึ่งทำให้เกิดอารมณ์สนุกและขบขันมากกว่าต้น เต้นระทึกใจไปกับการต่อสู้เหมือนการเขียนข่าวการชกมวยในปัจจุบัน ซึ่งจะยกตัวอย่างให้เห็นดังต่อไปนี้

หวัง ป่อมเผด็จ เป็นเด็กหนุ่มที่เพ็งพวย ๒๐ ขึ้นไปไม่กี่ปี ฝีมือเพื่อนในทางมวยไทย เป็นที่สายหนากันอยู่หากจับหรือชอมไคยาก แม้ในระหว่างสถานศึกษาเกี่ยวข้องกับหลวงพิทักษ์พลกายณูอาจารย์

มาจะกลาวบทไปถึงยอดชายนายคำเหมยเล่า เพื่อนเป็นชาวดำปาง ว่าเรียนศิลปศาสตร์ในเชิงโหม้อและเทา เขา สอก ตักสินปัญหากับผู้ที่กลาไม่เห็นพ้องกับคนจนสำเร็จมาฉลว จากสำนักอาจารย์ณูหนึ่งในเวียงนั้นเหมือนกัน ครั้นใดชาววากำลังมีการแข่งขันชกมวยในเวียงโตกัยามใจหนัก อยากรจะไคดองฝีมือมวยชาวกรุงคุศัก เตอวา เป็นประการไค จึงชวนเพื่อนโอ เพื่อนทม แก้วเวียง เอาความไปปรึกษากับอาจารย์ และอาจารย์ทานเลงวา เออหนอพอสามหนมนี่ จักไครดองกรศิอบ

^๑ สมิงกะทรอง, "การต่อสู้ครั้งสำคัญระหว่างหวัง ป่อมเผด็จ คำเหมย เมืองยศ," ประชามิตร - สุภาพบุรุษ, ๑ (๑๒ กรกฎาคม, ๒๔๘๕), ๑๒.
^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๒.

แต่วิชาอันควรใส่กายมานานครั้นก็จะไคสำเร็จประโยชน์ของมันนี้แล...

และบรรยายการชกวา

...คำเหมยแนบชายไว้ที่หน้าทอง จคชวาทางองจองฉกจก
ตามแบบของคณะทวิสิทธิ หวังตั้งหมักคทาเขาควยชวิด ถางศอกตาม
วิธีนักหมักชวงสั้น ไบหน้าอันเครงชรมเอางาเอาการไม่มียม จะมียิม
ราวกับวารักกัน เสียเต็มประคาเอาสวรรควิมานอะไรกัน, หวังคงคิด,
ในเมื่อ คางคนตางก่าดังจะคั้นหนากันไม่ฉนักทานจะตองกินเลือดแรคกัน
ไปฝ่ายหนึ่งในไมชานี้ ? โดยไม่มีการถานชื้อหรือเซตามชรมเนียม
ของควบที่ออกสสมรภูมิเลย หวังพงเขาควยชางชวยหมายหน้าฉบ เขา
ไทคอน แคบอหอนจะถก ควยเมืองยศเพื่อนหลบฉาก เบือนหลบไปบิฉหนึ่ง
บตันครทันหึง เขาควยชวาท่วงที่ก็ปรี่เข้าชวิดฉก ฉีกปลายฉมไป
ยอกชวย เมืองยศแหยชวยสะกักไวถุกไบหวังพอแคง เรือ ๆ แลวกวาด
เทาชวยหมายคักหนา แทนที่หวังจะกระโคคดอยทาง ถักบสะฉีกเขาไป
อยางกระชั้นชิด บิดเทานั้นควยแซนชวาคัดกออกจนฉะเถถลาแลวตอกบึง
เขาให้ควยชวยหมายยอกฉก เป่าที่เป็ดอยครงหนา ไทญไม่คางอะไรกับ
ฉางชว สควิสัยที่แมนักมวยหักไหมจะหลับคางกัใฉฉักโค...

เห็นจะเป็นควยวิธีบรรยายทำนองนี้กระมังที่ทำให้ "สมิงกะทรง" เขียน
"การตอสร้งสำคัญ" แต่ละคไคยคยาวดงพิมพ์คักคอกันหลายฉบบีกว่าจะจบ ชึง
มนัส ยรรยงคกเคยเดาไวเป็นอนสรณา

ครั้งหนึ่งคณมาฉย เคนออกมาหาชวพเจ้า
"คณมานานัก - ฉมอยากไครายงานฉางชกกับ ยัง หายูทะเด
ชวยไปคนให้ฉักที่"

๑ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.
๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๓.

ผมรีบจับรถบึ่งไปทอสมคขอเจ้าหน้าที่คนหนึ่งชื่อพิมพ์เคล็ด เมด พ.ศ.๒๓-๒๔ ซึ่งผมไม่แน่ใจว่าจะเป็นปี - ไทน์ ? จินตนาการนี้เห็นนักมวยจีน กอนชก ก็เลาดีอกันนักกว่า ไชนิว ๒ นิว เป็นอาวุธ สามารถที่จะไชนิวคนนั้นได้ยะ แผนลึกลับที่วางซ่อนกัน ๕ - ๖ แผนแตกหมด เมื่อผมกพบชาวมวยนั้นเขาแล้ว ก็เห็นว่าจินตนาการก็ยังไม่ถึงยก บัง หาญทะเล ก็เตะเอาจินตนาการไปนอนกองอยู่กับพื้นผ้าใบนับ เทาไรไม่ลุด ผมลุดกอดอกคำทุกตัวอักษร เอามาให้คุดมมาลัย คุดมมาลัย เขียนข้อความตามที่ผมคักเอามาไม่ถึงครึ่งคอดมันนี้เอง เสียเป็นวรรคเป็นเวรหลายฉบับคักคอกันจนกระทั่งจบลง

นอกจากการเขียน "การต่อสู้ครั้งสำคัญ" เป็นครั้งคราวแล้ว มาลัย ชุพินิจยังเขียนคอดมัน "กีฬา" ใน ประชามิตรรายสัปดาห์ โดยใช้นามปากกาเดียวกันแต่ควยลักษณะการเขียนที่แตกต่างกัน คือเป็นการวิจารณ์และเสนอความคิดเห็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวงการมวยโดยทั่วไปอีกควย^๒

เมื่อเขาประจำทำงานอยู่ที่บริษัทไทยพาณิชย์การจำกัดซึ่งมีหนังสือพิมพ์ทั้งรายวันและรายสัปดาห์ คุดคองจนวนราย เดือนอยู่ในเครือเดียวกันหลายฉบับและแต่ละฉบับมักมีคอดมันที่ตำรวมอยู่ควย เช่น พิมพ์ไทยรายวัน, พิมพ์ไทยปลายสัปดาห์, สยามสมัยรายสัปดาห์ และมีหนังสือเกี่ยวกับกีฬาโดยเฉพาะ คือ สังเวียน แล้ว มาลัย ชุพินิจได้มีโอกาสไซประโยชน์จากงานอดิเรกประเภทนี้ของเขาได้เต็มที่ นอกจากเป็นที่ปรึกษาของผู้ที่รับคิชอบคอดมันกีฬาโดยตรงแล้ว ชาวการชกมวยที่สำคัญ ๆ เขามักจะขอเป็นผู้เขียนเองและมักจะลงพิมพ์เป็นข่าวหนาหนึ่งเสมอ เช่น ชาวการชกชิงแชมป์โลกระหว่างจำเริญ ทรงกิตติรัตน กับ เฮนรี แปงปีอาลด์ รองแชมป์เปี้ยนอันคัม ๓ ซึ่งจักใหม่ชนที่เวทีราชดำเนินเมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๔๘๘

^๑ มนต์ จรรยาภัก, เรื่องเดิม, หน้า ๒๓.

^๒ สมิงกะทรง, "กีฬา," ประชามิตรรายสัปดาห์, ๔ (๒๑ เมษายน, ๒๔๘๘), ๕.

ซึ่งจะขอคัดข้อความแต่เพียงบางตอน เพื่อแสดงให้เห็นลักษณะวิธีเขียนข่าวที่หาของ
มาดัย ชุพนิจ ดังนี้

ถอดท พควิทยาว่า จำเว็ญชกโคคี่มาก
สายฟ้า วิถีชัยชนะเพ็คนิเกิดนอกเอาทบุญมี ราชวัตร ยก ๕
จำเว็ญทรงกึกครึ้น ชนะเฮนรี เปปปีกอดดไปอย่างชาวสะอาค
ในการพบกันเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ นี้ ณ เวทีราชคำเนิน ซึ่งยึดเยี้ยค
ไปควยคนลนหลาม เป็นประวัคการณั นั่นคือประวัคการณัแห่งการจัคที่นั้
ควยการ เอาเกอ้อขึ้นไปตั้งบนชั้นละ ๗๐ บาท เสียสองของ โดยคึกคาก
ในที่จัคใหม่หนึ่งละ ๑๒๐ บาท แคกระนั้นกัจำหมายโคทมคใหม่มีเหลือหลอ
แปปปีกอดด การเทาเขามาในเวทึพรอมควยที่เลียงและมจัคการ ของเขา
ครึสโคลน ควยการพนมมือไหวแบบไทยอย่างทรหระ ทางเวทึเลคคอนรับ
ควยการ เป็คเพลงชาติอเมริกััน และไทย เป็นเก็ยรทึโทแกอาคันคคะแถง
สังเว็ยนอเมริกัันคนแรกทีขึ้นมาเหยียบผ่นผาโยของ เวทึมวย เมืองไทย
อย่างสมยศ

...

ภายในวามใหม่เอี่ยมสีชมพู นักมวยทั้งคู่ปรากฏออกมาพบกันอย่างรวดเร็ว
จำเว็ญ ชกโคคี่องคางมาก แคกำลังชัคไปแยเอาในคองทหาย ๆ แคกระนั้น
เขาก็เป็นฝ่ายชนะเป็นเอกฉินท์ จากกรรมาการทั้ง ๓ คนนั้น คือ กรรมาการ
เอช.คี่ คอรชชี่ มแทนหนังสือเคอะริงกั ประจำประเทศไทยให้จำเว็ญ
๕๕ ๑/๒ แคถอดท ๕๕ ๑/๒ กรรมาการประเสริฐ บุญสม ให้จำเว็ญ ๕๕
แคถอดท ๓๓ สวณกรรมาการหาม เจือ จัคษุรัคย์ ให้จำเว็ญ ๕๕
ถอดท ๕๖ ๑/๒ คะแนน

...

ภายหลังการมอบของขวัญของใครต่อใครที่นำขึ้นมามอบให้ จำเว็ญ และแปปปีก็อดคแล้ว นักมวยทั้งสองก็ปราศเขาชกกันอย่าง เบ็ดครอนและ คุ้เกิดศมใจประคณที่เสียสละทั้ง เงินและเวลา เขามาในวันนี้ นั่นคือ รววมทั้งกระทาขายนายหนึ่งซึ่ง เขามาอนแณหลายอยุ่ตั้งแต่ เวลาขายโมง ใ้ในควย

ยกที่หนึ่ง จำเว็ญ สงหมักทั้งชายและชวา เขาใสแปปปีอย่างรวดเร็ว รุ้สึกแปปปีชก เชื่องชามาก เห็นจะ เป็นควยคองคองการอน เกรอง เสียก่อน แดวเขา ยัง เป็นแปปปีที่สมกกับการครองตำแหน่งรองแชม เป็ยนโลกอันคิ๊ สามของ เขาจริง ๆ แปปปีเคิน เขาใสอย่างไมหยคยั้ง ทั้ง ๆ ที่หมักของ จำเว็ญรุ้ เขามาใสทั้งที่ทองและที่ไบหน่าอย่างไมไควาง เวน แปปปีชกิก เขาใสอย่างที่เราไคเคย เห็นเขามาแควในการชกกับจิมมี คาร เรอร ซึ่งกำลังฉายอยุ่ที่ศาลา เจลิมกรง แปปปีเห็นที่จะคั้น เตนไปหนอย เมื่อกมา เจอหมักของจำเว็ญเขาใให้ เป็นพายบแคม เซนนัน เขา จึง เคิน เขามมุดค ไปสมมกลาง รอนถึงกรรมการคองจุงใหม่ เขามมนำเงิน

...

ยกที่สอง จำเว็ญยังคงทรงความเร็ว เป็นจิง เหลนไฟของ เขาอย เซน เคิม แดวกก็ควยการชกอันวองไวแและแสดงใให้ เห็นวามักจำเว็ญหนักหน่วงกวา คาร เรอร แนกไคยที่จำเว็ญสงชวาจิมมีวะ เขาที่ปลายคาง แปปปีทำทามัน เคโซเซ เขาใสจำเว็ญอย่างไมไคผลีสลาม เขาพยายามชกและหาลทาง อยจนพอไคที่ เขาปลอยชวา เขาใให้อีกที่เทานัน แปปปีก็ เขาชคองไปทันควัน แดวเขาแปปปีเป็นจอมทรหดคัง เซนที่ไคลนคยไวจริง เขาทรงกายขึ้นมาไค กึบักเขาใสไมรังรอ เขาใชขายของ เขาแปปหน่าแควก็บัก เขาประชคชวา ถอคขายชกล่าคัว จำเว็ญยังชกล่าคัวคอบ เขาไคคิไมนอยในยกนี้

...

ยกที่ ๒ กอดคอกินเนื้อเขาใส่อย่างกับรดถึง จำเรื้อดอยกรอกแล้วไซ้
ความไวหลบหลีกเอา กอดคชกไมกอบดกแควววิธีเขาไกลแล้วไซ้แซน
ข้างหนึ่งรักจำเรื้อไวแล้วไซ้ชายค้อยไคผลพอไซ้...

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า วิธีเขียนข่าวก็พำมวยของมาลัย ชูพินิจ ยังคง
รูปแบบเดิมไวเหมือนในการเขียนยุคแรกที่ ประชาภิกร - สภาพมรช นั่นคือ
บรรยายถึง บรรยากาศของรอบ เวทีมวย เพื่อกึงมอานเขาไปอยู่ในเหตุการณ์ บรรยาย
การชกควยภาษาและสำนวนที่มีการ เปรียบ เทียบ เลือกไซ้คำที่เหมาะสมกับกิริยาของ
คชก เช่น "หมักของจำเรื้อรวเขามาใส่ทั้งที่ทองและไบหนา..." "แปบปิซขิกเขา
ใส่..." "จำเรื้อยังคงทรงความเร็วเป็นจิงเหลนไฟ..." และ "กอดคอกินเนื้อ
เขาใส่อย่างกับรดถึง"^๒ เป็นต้น ทั้งแทรกชอความที่แสดงอารมณ์ขันของผเขียน
ไว้ในที่ต่าง ๆ กัน ซึ่งทำให้การคิคตามอานรายงานชาวชนาคยว เช่นนี้ไม่เป็นที่นา
เบื่อหน่าย ตรงกันชามกดับเป็นที่นา เฟลคเฟลินมากกว่าการรายงานชาวแบบชาว
โดยทั่วไป

ลักษณะการเขียนรายงานชาวชกมวยของมาลัย ชูพินิจ เป็นลักษณะการ
เขียนชาวสี (Color Story) คือการรายงานชาวที่บรรยายสีสัน (Color)
รสชาค (Flavor) และความคณเตนของกดมคณมากกว่าจะเนนถึงรายละเอียด
ของการชก ซึ่งวิธีเขียนแบบนี้ ผเขียนจะต้องมีสายตาชางสัง เกศอยางแหลมคม มี
จินตนาการและมีความสามารถในการบรรยายอยางคิเยี่ยม^๓

^๑ พิมพ์ไทย (รายวัน), ๑๑ มกราคม, ๒๔๘๗, หน้า ๓.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๓

William L. Rivers, The Mass Media: Reporting..Writing..

Editing (Tokyo: Harper International Student Reprint, 1966),

ควยวิธีเขียนรายงานข่าวการชกมวยในลักษณะที่โคกดาวมาแล้ว มาดัย ชูพินิจ จึงคิดว่า เป็นผู้ริเริ่มวางแบบแผนการเขียนรายงานข่าวกีฬาชั้นใหม่ เป็นแบบที่มีสีสัน (Color) ประกอบด้วยการวิเคราะห์ (Analyse) เทคนิคการชกมวยไปควย เนื่องจากผู้เขียนมีความเจนจัดในวงการนี้เป็นอย่างดี จนปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มีใครเขียนไคมาอ่านเท่าเขา

นอกเหนือจากการริเริ่มวิธีเขียนข่าวมวยใหม่สีสันรกรแล้ว มาดัย ชูพินิจ ได้ใช้ความสามารถในฐานะนักข่าวกีฬาสร้างการไว้มาก เช่น สมเศษ ยนตรกิจ อสุมาน สรแดง จนมีชื่อเป็นที่รู้จักของประชาชนทั่วไป ที่สามารถความนี้คือ ครั้งหนึ่งเขาเคยเขียนสนับสนุน สมเศษ สมานฉันท ซึ่ง เป็นนักมวยประเภทมวยแถมใหม่ชื่อ เสี่ยง โกงคัง เป็นนักมวยชั้นดีขึ้นมาในเวลาเพียง เดือน เดียว เท่านั้น^๒

ควยการเขียนข่าวกีฬาของเขามาดัย ชูพินิจ ได้ตั้งฉายานักมวยจนเป็นที่เรียกขานกันติดปากทั่วไป ในวงการมวยและหนังสือพิมพ์ ทั้งนี้เนื่องจากเขาตั้งได้เหมาะสมกับบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัยหรือเทคนิคการชกของนักมวยแต่ละคนไคอย่าง ยอดเยี่ยม เช่น ตั้งฉายาสมเศษ ยนตรกิจว่า "ชายมหากาฬ"^๓ จำเวญ ทรงกิตติรัตน์ว่า "จิ้งเหลนไฟ", เป็ดียน กิ่งเพชรว่า "ควายเป็ดียน" สุรัชย์ ฉวีวงศ์ว่า "สิงห์สำอางค์"^๔, ถวัลย์ วงศ์เทเวศร์ว่า "อายค้อ", ประยทธ อคมศักดิ์ว่า "สุภาพบุรุษประยทธ" และ สุข ประสาทหินพิมายว่า "ยักษ์สุข"^๕ เป็นต้น

^๑ สัมภาษณ์นายไชยรงค์ ขวดีต.

^๒ เรื่องเดียวกัน.

^๓ เรื่องเดียวกัน.

^๔ พิมพ์ไทย(รายวัน), ๑๑ มกราคม, ๒๔๘๗, หน้า ๓.

^๕ มนัส จรรยาต, เรื่องเดิม, หน้า ๒๒.

นอกจากงานเขียนประเภทกึ่งดาวแล้ว มาลัย ขุฑินิจ ยังใช้นามปากกา "แปดดั่งกรอบ" เขียนนวนิยายเรื่อง "ยกสุกตาย" ซึ่งเป็นนวนิยายชีวิตการต่อสู้ของนักมวยอย่างแท้จริง แม่นวนิยายเรื่องอื่น ๆ ของเขายังมีบางตอนที่เสริมฉากการต่อสู้มวยก็อปมวยไทยเขาไป เพื่อเพิ่มรสชาติให้แก่เรื่อง เช่น ในตอนหนึ่งของนวนิยายอิงพงศาวดาร เรื่อง "ยอดทหารหาญ" บรรยายการต่อสู้ของมะสะลมกับอะชะมะเมิงว่า

...คนพวกนี้ราเร่ใจ บางทีหนุ มะสะลมไ้เอา เทาขวางไปที่ กัทรบาง อะชะมะเมิงก็ขยับ เตน เตะกราดไปที่หนึ่ง แต่ในขณะที่ปรักษ สืบ เทาดอย อะชะมะเมิงก็จวงตามควยหนักขวาและหมักอันหนักคัง ตะลมทุกของอะชะมะเมิง ยังมีทันทมมาถูกไบหนา เทาซึ่งมะสะลม ไคฟง เขี่ยคออกไปโดย เร่วก็ยันทองอะชะมะเมิง เขาไว เสี้ยกอน อะชะมะเมิงสะคัง เอือกขึ้นทั้งตัว พอมะสะลมคเฑาองทั้งสองฝ่าย ก็เขามายืนอูยชิดกัน มะสะลมหมายไวแฉวว่า หมักชายของอะชะมะเมิง จะตามมาในทันที จึงยอควดงเสี้ยนิคหนึ่ง อะชะมะเมิง จวงชายสุคเหวียง เมื่อกระทบกับอากาศก็พาควอะชะมะเมิงหมุนควางไป...^๒

ในลวดมัน "ระหว่างบันทึก" มีบ่อยครั้งที่เขานำเรื่องในวงการมวยมาเขียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในลวดมันก็สา โดยตรงไม่มี เนื้อที่สำหรับบทความแสดงความคิดเห็น ซึ่งผู้ที่อ่านลวดมันเห็นเป็นประจำ อาจจะรู้สึกมีคยบรรยายกาตไปบาง แต่หากพิจารณาจุดมุ่งหมายของการเขียนมากกว่าเนื้อหา การเขียนเรื่องมวยในลวดมัน "ระหว่างบันทึก"

^๑ แปดดั่งกรอบ, ยกสุกตาย (พระนคร: กาวหนา, ๒๕๐๘).

^๒ เรียมเอง, "ยอดทหารหาญ," สุภาพบุรุษ (รายวัน) ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๒,

จึงไม่เป็นการ เขียนผิดที่แค่ประการใด เพราะผู้เขียนใช้วิธีเขียนทำนอง เกี่ยวกับการ
 การเขียนเรื่องอื่น ๆ ทั่วไป เช่น ในพิมพ์ไทย (รายวัน) ฉบับวันที่ ๑๔ พฤษภาคม
 ๒๕๐๖^๑ เขียนถึงกรณี โคน กิ่งเพชร แชมเปียน โลก รุนพ่าย เวทไมยอม เขาคาย
 ขอม เพื่อเตรียมป้องกันตำแหน่งและใช้ชีวิต เสเพลจนเป็นที่เอือมระอาของผู้จัดการ
 ประจำตัวและบุคคลที่ให้ความสนับสนุน มาลัย ชูพินิจ ไชยประโยชน์
 ไทแก๊ส โคน กิ่งเพชร โดยให้เลิกกระทำการ เลิกชีวิต เสเพล หรือลาออกจาก
 ตำแหน่ง แชมเปียน โลก หรือเลื่อนไปชกในรุ่นแบนกัม เวท ซึ่งคำแนะนำทั้งหลายนี้
 เขาได้แสดง เหตุอันควรแก่การพิจารณาไตร่ตรองทั้งสิ้น

จากตัวอย่างที่ไคนำมากล่าวแล้วนี้ จะเห็นได้ว่า มาลัย ชูพินิจ ไชยประโยชน์
 จากงานอดิเรกประเภทนี้ของ เขาอย่างเต็มที่ทั้งในฐานะนักหนังสือพิมพ์และนักประพันธ์
 ผลงานของ เขาซึ่งทำด้วยความรักและความสนใจอย่างแท้จริงจึง เป็นผลงานสร้างสรรค์
 ที่รวมอาชีพหนึ่งลงไว้กับอาชีพอื่นสืบมาจนทุกวันนี้

๔. การเลี้ยงกวดวยไม

มาลัย ชูพินิจ เคยกล่าวถึงกวดวยไมไว้อย่างลึกซึ้งว่า "กวดวยไมคือความ
 อ่อนแออย่างหนึ่ง ของเขาทำนอง เกี่ยวกับหญิงสาว เป็นความอ่อนแอของชายชรา..."^๒

การ เลนกกวดวยไมเป็นงานอดิเรกอย่างหนึ่งของ เขาที่ใครจะทำความเข้าใจ
 กับการไล่สัตว์ในสมัยที่ยังอยู่ในวัยหนุ่ม เหตุที่เขามีความสนใจในกวดวยไมมากกว่า
 ไมคอกพันธุ์อื่น เนื่องจาก "ความทนทานของสีสนักรณะของมัน กลิ่นของมันทั้งลักษณะ
 และคุณภาพหลายอย่างต่าง ๆ กัน ขอสำคัญน่าจะไคแก่ความเหนียวยากในการ

^๑ "น้อย อินทนนท์," "ระหว่างมันท์ค," พิมพ์ไทย (รายวัน) ,
 ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๐๖, หน้า ๕.
^๒ ม. ชูพินิจ, "ป.ด., " ประชาสัมพันธ์, ๔ (๑๔ สิงหาคม, ๒๕๔๕), ๓.

เสาะแสวงหามากกว่าพันชิ้นในโลก^๑

ภายหลังที่นิยมเล่นกอลวยไม้เป็นงานอดิเรกในระยะแรก ต่อมา เขา เริ่มจริงจัง กับมันมากขึ้น ควบการศึกษาจากตำราต่างประเทศ การพบปะแลกเปลี่ยนความร ะหว่างผสนใจในวงการกอลวยไม้ด้วยกัน เช่นนายประสิทธิ์ ทวีสิน ทดลองผสมพันช กอลวยไม้เองและตั้งชื่อว่า "มาคาม ป.ล." ฯลฯ จนใคร่ชื่อว่า เป็นนักประพันธ์ที่ฝึ รังกอลวยไม้ใหญ่คนหนึ่งและสามารถทำรายได้โดยบุคคลในครอบครัว เป็นผู้จำหน่าย ในยามว่าง มาดัย ชุพนิจ จะดูแลบำรุงรักษาและขยายพันธุ์กอลวยไม้เอง^๒ ในบางครั้ง จะมีมิตรสหายรวมอาชีพการประพันธ์ด้วยกัน เช่น มนต์ จรรยาภักดิ์ นำกอลวยไม้ไปให้กมี^๓ กอลวยไม้ที่เก็บมาจากบ้านนี้เป็นส่วนน้อยทั้ง ๆ ที่ในชีวิตการเที่ยวป่าของเขาเห็น มาดัย ชุพนิจ มีโอกาสอย่างที่จะสรรหาหรือรวบรวมมากเท่าใดก็ได้ ดังที่เขา เคย เดาไว้ครั้งหนึ่งว่า "ข้าพเจ้าไม่เคยย่างเข้าไปในป่า เมืองฝางอันเต็มไปด้วยเจดีย์ ร้างแห่งนครไชยปราการ เกาซึ่งหอมตลบอบอวลไปด้วยฟ้ามยและสามปอย ข้าพเจ้า ไก่เคยลองนำานตามกลางกลืนเอื้องที่ลอยตามลม มาเห็นอากาที่อันเย็นสขมและ เยียบส่งกัแห่งเพดา เย็น และข้าพเจ้าเคยคุกเขาไปอยู่ในคองสูงระหว่างแมสอกกับ อุมณาตามกลางกลืนขางตาง ๆ ... ข้าพเจ้าหมายถึงกอลวยไม้... ฟงไปหมด จน ลำดักแทบซาคใจ..."^๔ แต่อาจจะเป็นเพราะความเป็นคนรักธรรมชาติของป่าเขา ลำเนาไพร เขาจึงสงวนมันไว้ในที่ที่เหมะสมกับมันที่สุดคือตามกลางธรรมชาติ

^๑ เรื่องเดียวกัน.

^๒ เรื่องเดียวกัน.

^๓ มนต์ จรรยาภักดิ์, เรื่องเกม, หน้า ๒๓.

^๔ ม. ชุพนิจ, "ป.ล.", ประชามิตร , ๔ (๑๘ สิงหาคม, ๒๕๔๕), ๓.

อย่างแท้จริง

นายระพี สาคริก นายกสมาคมกวดวยไมแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นที่รู้จัก
ของวงการกวดวยไมทั่วโลกเคยเขียนถึงมาด้วย ชูพินิจไว้ว่า

คุณมาลัยรักกวดวยไม ไมโครรักกวดวยไมของตนเอง แครรักกวดวยไม
ทั่วไป ประจักษ์พยานก็คือ ไคเนมเทเวลาสวนตัว เพื่อส่งเสริมสนับสนุน
วงการกวดวยไม อย่างไม่เห็นแก่เห็นคเหน้อย เพราะต้องการ เห็นวงการ
กวดวยไมเจริญก้าวหน้า อยากเห็นเพื่อนนักกวดวยไมอื่น ๆ มีกวดวยไมสวยๆ
เลี้ยงกวดวยไมงาม ๆ และนั่นคือความสุขอย่างหนึ่งของคุณมาลัย นามปากกา
"ลครักษ์" ซึ่งปรากฏอยู่ในหนังสือกวดวยไมภาษาไทยหลายเล่มจนเป็นที่
รู้จักกันดีในวงการนักเล่นกวดวยไมของไทย ก็เป็นหลักฐานที่แน่นแฟ้นอันหนึ่ง
ซึ่งแสดงว่า คุณมาลัย ชูพินิจ ไคเคยสร้างวงการกวดวยไมของไทยควย
ออกทันและวิริยะอุตสาหะ แมระยะหลัง ๆ คุณมาลัยได้มีประจำ เป็น
อย่างอื่น ๆ เขามาแบ่งแยกเวลาไปก็ตาม แต่ก็ไม่ลืมที่จะสั่ง เกดและไท
การสนับสนุนที่ทำงานคานนี้...

สำหรับมาลัย ชูพินิจ กวดวยไมเป็นสิ่งที่หนึ่งซึ่งจะช่วยให้เรียนรู้ในการครอง
กายและครองใจอยควยดี อัน เป็นศิลป์ของการดำเนินชีวิต กวดวยไมทำให้เขาคิดถึงป่าดง
พงไพร คิดถึงวัยหนุ่มทวมกลางทิวเขาใหญ่ หวยละหานและชีวิตของการท่อง เทียวอัน
เป็นอิสระเสรี รั้งกวดวยไมของเขานอกจากจะเป็นป่าไผ่บานของเขาแล้ว ยัง เป็น
สถานที่ที่อยู่ เบื้องหลังความสำเร็จ อย่างงดงามของชีวิตนักเขียนของเขาอีกควย ในยาม

๑ ระพี สาคริก, "นักกวดวยไมผู้หนึ่งที่วงการกวดวยไมไม่ควรลืม,"
มาลัยอนุสรณ์, หน้า ๕๗ .

๒ น้อย อินทนนท์, "ระหว่างสัปดาห์," พิมพ์ไทย (รายวัน),
๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗, หน้า ๕.

ที่เขียนหนังสือไม่ได้ เนื่องจากความคิดไม่เด่น เช่นในขณะที่แปลเรื่อง เกล็ดมาของแมรี
คอเวลดี้ ซึ่งเป็นหนังสือที่ไซส์ำนวน ไวยากรณ์ซึ่งมากจน เขาต้องพยายาม เลือกรูปภาษา
และสำนวนไทยอย่างประณีตที่สุดเพื่อให้ผู้อ่านไทยมีความรู้สึก เทียบเท่ากับที่อ่านจากต้นฉบับ
ภาษาอังกฤษ มาดัย ชูพินิจ มักจะลงไปเดินอยู่ในเรือนกล้วยไม้ในยามมืดและสามารถ
คิดค้นสำนวนที่ดูใจใใจในที่สุดเสมอ^๑ หรือในยามที่อารมณ์เขม่นิ้ว ไมแจ่มใสหรือมีปัญห
ที่จะต้องขบคิดใใจ ๆ ก็ตาม เขามักจะลงไปเดินในเรือนกล้วยไม้โดยชั่วระยะหนึ่งและ
กลับออกมาด้วยอารมณ์ที่แจ่มใส ความคิดที่ปลอดโปร่ง^๒ อย่างที่เขาเคยกล่าวว
"ป่า" ของกล้วยไม้ทวนโคกที่เรียนที่จะศึกษาถึงการ เอาชนะต่อความทกขพันหมนหมอง
ต่าง ๆ ด้วยใจ แมกระทั่งการ เอาชนะตัวตนเอง ซึ่งเขาพเจ้าคิดว่า ยากกว่าจะเอา
ชนะเสือสาบซ่างและกระทั่งสักฝูงหรือหมูึงสักคน "๓

ประสบการณ์และความรอบร จากกร เลนกล้วยไม้เป็นงานอดิเรกใ้นำมาใช้
ประโยชน์ในงานเขียนของเขา เช่นเดียวกับงานอดิเรกประเภทอื่น ๆ เขา เป็คอถมัน
"ธรรมชาติ" ทั้งในพิมพ์ไทยรายเดือนและสยามสมัยรายสัปดาห์, ถอถมัน "พฤกษชาติ"
ในพิมพ์ไทยฉบับวันอาทิตย์ โดยใชนามปากกา "ถคารักษ์" เนื้อหาเป็นเรื่องเกี่ยวกับ
กล้วยไม้โดยทั่วไป เช่นการสร้างเรือนและสถานที่เลี้ยงกล้วยไม้ การ เพาะเมล็ด

^๑ สัมภาษณ์นายประกาศ วัชรภรณ์, ๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๖.

^๒ สัมภาษณ์นางชนิดรา ถ บางซ่าง.

^๓ นอย อินทนนท์, "ระหว่างสัปดาห์," พิมพ์ไทย(รายวัน), ๑๕ กุมภาพันธ์
๒๔๘๗, หน้า ๒.

^๔ ถคารักษ์ (มาดัย ชูพินิจ), "ธรรมชาติ," พิมพ์ไทยรายเดือน, ๑
(ธันวาคม, ๒๔๘๖), ๒๐.

กวดวยไม้^๑ นิยายที่เกี่ยวกับกวดวยไม้และการคนพมกวดวยไม้สกุลต่าง ๆ^๒ แนะนำวิธี
เลี้ยงกวดวยไม้สกุลหนึ่งโดยเฉพาะ^๓ เป็นต้น

จากความเป็นผู้มีประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับกวดวยไม้อย่างกว้างขวาง
ของมาดัย ชูพินิจ เมื่อบริษัทชวนะพันธ์จำกัด ออกหนังสือพิมพ์ดอกไม้ ซึ่งเป็นหนังสือ
เกี่ยวกับวงการกวดวยไม้และดอกไม้ทั่วไปโดยมี นางสาว ธิดา ชันชชวณะ เป็น
บรรณาธิการ เขาจึงได้รับเชิญให้เป็นที่ปรึกษา หนังสือเล่มนี้ออกจำหน่ายเป็นฉบับ
แรกเมื่อเดือนมกราคม ๒๔๕๕ นอกจาก "ลครารักษ์" จะเขียนเรื่องราวต่าง ๆ
ของวงการกวดวยไม้ให้เป็นประจำแล้ว ยังรับหน้าที่เป็นผู้ตอบปัญหาเกี่ยวกับกวดวยไม้
ในนามของ "คณะบรรณาธิการ" ในคอลัมน์ "ขอสงสัย" เป็นประจำอีกด้วย^๔

-
- ๑ เรื่องเดียวกัน, พิมพ์ไทยรายเดือน, ๓ (เมษายน, ๒๔๕๔), ๓๘.
- ๒ เรื่องเดียวกัน, พิมพ์ไทยรายเดือน, ๑ (กุมภาพันธ์, ๒๔๕๒), ๒๐.
- ๓ เรื่องเดียวกัน, พิมพ์ไทยรายเดือน, ๓ (ตุลาคม, ๒๔๕๔), ๓๘.
- ๔ "คณะบรรณาธิการ," "ขอสงสัย," ดอกไม้, ๑ (กุมภาพันธ์, ๒๔๕๕), ๕๑.

๕. คนตรี

คนตรีเป็นความสนใจพิเศษของมาลัย ชูพินิจ อีกอย่างหนึ่งซึ่งเริ่มคนตั้งแต่
เขายังอยู่ในวัยรันทม สมัยที่ยังพำนักอยู่ในบริเวณบ้านของพระยามหาอำมาตยาธิบดี
นั้น มาลัย ชูพินิจ มีโอกาสได้เขารวมวงดนตรีไทยของ เสนาบดีชั้นนี้ โดยเล่นซออ
ฉลุเล่นรวมวงที่มีความสนิหสนม คนเคยกันในเวลานั้นคือบุตรสาวของ เจ้าของบ้านชอ
อนงคนาญ วิรัชศิริ ซึ่งถนัดเล่นซออคง^๑

มันส์ จรรยาดี เคยเล่าว่า "ในทางคนตรี คณมาลัยถนัดคนตรีไทย
เครื่องมือนักที่สาคคือ ซออ ร่องลงมากคือไวโอลิน ดังนั้นเมื่อเวลาบรรยายถึงเสียง
คนตรีจึงทำไถถนั้คมาก จนกระทั่งเมื่อพระเอกสี่ชอไปไม่ถึงกับพลิกใบของมัน...๒

นอกจากซออแล้ว มาลัย ชูพินิจ ยังสามารถเล่นเปียโน (Piano)
ได้เป็นอย่างดี ซึ่งนางอนงค์ เมษประสาธ นักข่าวหญิง ผู้รวมเคินทางไปเยอรมัน
พร้อมมาลัย ชูพินิจ โดยไคร้บเชิญจากรัฐบาลเยอรมันตะวันตกเมื่อ พ.ศ.๒๕๐๒^๓
ไค้บนี้ทักความทรงจำไว้ตอนหนึ่งว่า

วันนั้นในเบอร์ลินตะวันตก ข้าพเจ้าและคร^๔ เคินทางไปเยี่ยม
คอกเตอร์แอนนา คริสตกรอนฮอด ที่บ้านพักในรัฐานะที่กร เคจรจัก
มาดสมัยที่กร เคินทางมา เยอรมันก่อนหน้า เพียงสองปี ที่บ้านของคอกเตอร์
แอนนามีเปียโนอยู่ ๑ ตัว ในระหว่างที่เรารอแอนนาอยู่ ครูกำลังมือ

^๑ สัมภาษณ์ นายสค กรุมะโรหิต.

^๒ มันส์ จรรยาดี, เรื่องเคิม, หน้า ๒๒.

^๓ ประกาศ วัชรภกรณ, "งานและชีวิตของมาลัย ชูพินิจ, " มาลัยอนสรณ....,
หน้า ๑๒.

^๔ มาลัย ชูพินิจ.

เล่นเพลงลาวแพนแฉว ๆ มันทำให้ข้าพเจ้าจ้องมองคอยอย่างไม่เชื่อสายตา
 ตนเองว่าเป็นฝีมือของครูจริง ๆ หรือนี่ ใครจะนึกว่านักเขียน นักลาสัตว์
 หรือนักกีฬาอย่างครูจะสามารถพรมนิ้วลงบนปี่อาโนอย่างไพเราะเช่นนั้น^๑
 เครื่องดนตรีอีกชนิดหนึ่งซึ่งเป็นที่โปรดปรานของนักเขียนผืนกุด แอคคอร์ดียน
 (Accordion) ซึ่งเขามักนิยมหยิบมาเล่นในยามค่ำบนเฉลียงที่บ้าน ในเวลาที่มี
 อารมณ์ชงชานเป็นพิเศษ โดยบางครั้งจะมีนางสงวน ผู้ภรรยาขับร้องสอดตามไปคอย
 คอยเห่ที่มีความสนใจและเคยอยู่ในบรรยากาศของคนศรีไทยมาเป็นเวลา
 นานที่บ้านของพระยามหาอำมาตยาธิบดี จึงมีหลายครั้งที่เขาได้ไซ้ประโยชน์จากคนตรี
 ผสมผสานอยู่ในงานประพันธ์ของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลงานชิ้นแรก ๆ เช่น
 เรื่อง ชาตุรัก ซึ่งเขียนใน พ.ศ. ๒๔๗๑^๒ มาดัย ชุพนิช ไซ้คนตรีเป็นสัญลักษณ์ของ
 ของความในใจของตัวเองละครเอก นับแต่การเปิดเรื่องจนปิดเรื่อง นวนิยายเรื่องนี้
 มีเนื้อเรื่องโดยย่อว่า ไพจิตรไคไปสขอสาวดี หญิงสาวที่เขาแอบรักอยู่เงียบ ๆ ใ้แก่
 ชาวลิต นอ ชายซึ่งหลงรักหลอนอยู่เช่นกัน เพื่อทำหน้าที่ของพี่สาวดีเองก็มีความรักไพจิตร
 แต่ไม่กล้าแสดงออกและจำใจแต่งงานกับชาวลิตตามคำขอร้องของไพจิตร ในอันแต่งงาน
 ไพจิตรไคเล่นซอเป็นเพลงโศกสะเทือนใจมาก หลังวันแต่งงาน สาวดีไคขอให้ชาวลิต
 พาไปธำนิมนต์ที่เกาะสมุยอันเป็นสถานที่แรกพบกับไพจิตร หลังจากนั้นไพจิตรก็เดินทางไปพัก
 อยู่วัยความบังเอิญที่ต้องไปพักผ่อนอยู่ในบ้านในไร่คอยกันประกอบด้วยความในใจของ
 ทั้งสองฝ่าย ทำให้ทั้งคู่ละเมียดละมอดอันถึงงาม เป็นผลให้หลวมจับความทรมานใจ

^๑ อแจศ เมฆประสาท, " ตายแต่แก้ว, " ซ้อยังอยู่กโลกา, " มาดัย...,
 หน้า ๔๘ - ๕๐.

^๒ สัมภาษณ์นางชนิษฐา ณ บางช้าง.

^๓ แม่อองก, "ชาตุรัก, " สภามาน, ๑(๑ มิถุนายน, ๒๔๗๑), ๓๘.

ทั้งสองคน ในขณะที่สวีตีเริ่มตั้งครรภ ซึ่งตนเองก็เข้าใจว่าเป็นบุตรของไฟจิตรนั่นเอง
ก็โคขารตายของไฟจิตรควยโรคหัวใจพิการ สวีตีดมปากดงทันทีและเจ็บหนักจนถึง
แก่ความตายไปในเวลาอันสั้นควยความตรอมใจ ก่อนตายโคเพอถึงเสียงขอและ
ไฟจิตร ขวติโคทราย เรื่องทั้งหมดจากสมมุติบทของสวีตีและศักดิ์ใจอกบวช
มาลัย ชูพินิจ บรรยายถึงเสียงขอในฉากแต่งงานของขวติโคและสวีตีไว้
ดังนี้

...สำเนียงขอกังวานคล้ายกันไปอย่างแทบโหย ทก ๆ โคนประสาน
กันสนิทเหมือนแสงแดดที่สอง เป็นประกายอวบเหมือนใบไม้สีเขียว โดก
ควยประจักษ์เสียงนก ประจักษ์เสียงน้ำเซาะในลำธาร เสียงหยาดน้ำ
ตกหรือปีกผีเสื้อ ซึ่งโอบโอบควยอวบเห็นอตุลกคลื่น ระกอนั้นเป็นบทเพลง
แห่งความรักซึ่งกรซบไหวทรายถึงความหวานแห่งชีวิตและความสุขอย่าง
ใจเกิน ในไมซาเนอเพลงก็เปลี่ยน กระแสเสียงกรางแห่มชื่นราวกับ
เจ็บปวดหรือเสราโศกอย่างแสนสาหัส เป็นเสียงกร่ำควยหวดละหอย
ของธรรมชาติหรือบุคคลที่หมกหวัง เสียงนั้นถึงกลายเป็นเสียงกรองกองอยู่ใน
ในป่าหรือเสียงสะอึกสะอื้นของควยวิญญูชาติที่ใคร่บทกวี กรันแล้วโดยทันที
เสียงกันซึกกระทบ เสียงสายดากเต็มเสียงยาว ไพเราะราวกระแสดลนที่
กลิ้งไปกับอากาศอีกกรหนึ่ง แล้วก้งวานก็ละลายหายไปสู่ความเงิบ...

วิธีบรรยายของมาลัย ชูพินิจ นอกจากจะแสดงให้เห็นชัดเจจนถึงลีลาของการ
เล่นขอซึ่งมีท่วงทำนองและกระแสเสียงแตกต่างจากเครื่องดนตรีชนิดอื่นแล้ว ยังแสดง
ความรู้สึกสะเพือนอารมณ์และมีกับจิตใจโคดที่สด ซึ่งลีลา เพลงของขอเท่านั้นจะ
ถ่ายทอดออกมาโคเห็นอกว่าเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ นับวามาลัย ชูพินิจมีความเข้าใจ

ในดนตรี เป็นอย่างใดจนสามารถเลือกใช้ใ้ผสมกับสภาพบรรยากาศที่ตองการ

ตัวอย่างจากงานเขียนอีกประเภทหนึ่ง ซึ่ง มาลัย ชูพินิจ นำความรูทาง
ดนตรีไทยของ เขามาใช้ เป็นประโยชน์และแสดงให้เห็นถึงความสันทัดและความเข้าใจ
ดนตรีไทยอย่างแท้จริง:-

เมื่อไม่นานมานี้ ข้าพเจ้าได้ฟัง เกี่ยวจร เซ เพลง "เชิดนอก"
จากสถานีวิทยุแห่งหนึ่งซึ่ง เกี่ยว โดยเจ้านายสืบอะไรไม่ทราบใดเพราะ
โดยินไม้ซัด แต่ก็ไม่สำคัญเท่ากับการ เกี่ยวครั้งนั้นไซ้จะ เซ้ว เกี่ยว
ไม้ไ้โชน รำมานาและไม้มีนึ่ง แต่บุตร เองเดินไ้ไฟเพราะถึงขนาดฟังค
เหมือนไซ้จะ เซ ๒ ตัวประกอบไปควยจึง ควยฉาบและโชนรำมะนาพร้อม
ต่อมาข้าพเจ้าได้ฟัง เกี่ยวซอควงโดยสถานี ท.ท.ท. นี้เองในรายการกล่อม
นิทรา ปรากฏว่าบุตร เองเดินไ้ค้ถึงขนาดเซบเดียวกัน เอนอย่างสนก
สนาน เอนอย่างไ้ชีวิตจิตใจเขาไปเอนนั้น นอกจากนั้นจะไม่มีเพี้ยน
ไม่มีบอดและจังหวะไม่ผิดพลาดเลยแล้ว ความชำนาญในการหลบเสียง
และเก็บลูกกลอง เหลือกำลัง ราวกับเป็นของ เอน...

พิจารณาความสนใจในงานอดิเรก ทั้ง ๕ ประเภทและความสัมพันธ์ที่มีต่อ
ผลงานของเขาทั้งในฐานะนักหนังสือพิมพ์และนักประพันธ์แล้ว สรุปได้ว่า การ เกี่ยวพา
และดาสีตัวเป็นงานอดิเรกที่ มาลัย ชูพินิจรักมากที่สุดและมีความสัมพันธ์กับงาน เขียนนวนิยาย
ของ เขามากที่สุด ก็ตามวย เป็นงานอดิเรกที่มีความสนใจรองลงมา เป็นอันกับสองและ
มีความสัมพันธ์มากที่สุดคองานคานหนังสือพิมพ์ การอ่านหนังสือเป็นงานอดิเรกประเภท
ที่ใจรักควยและอาชีพบังคับควย มีความสัมพันธ์คองานทั้งสองประเภทเท่าเทียมกัน
ส่วนการ เลี้ยงกควยไม้และการ เสนดนตรีมีความสัมพันธ์กับงาน เขียนหนังสือก่อนขางนอย

๑ แตน (มาลัย ชูพินิจ), "โทรทัศน์," สยามสมัยรายสัปดาห์, ๑๒
(๘ กันยายน, ๒๕๐๑), ๕๓.

ชีวิตบั้นปลาย

มาลัย ชูพินิจ ทำงานในหน้าที่นักหนังสือพิมพ์ และนักประพันธ์อย่างสงบตลอดมาจนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๕๕^๑ จึงได้เริ่มทำงานด้านสังคมสงเคราะห์อย่างจริงจัง กิจกรรมที่เขาสนใจและทำงานให้แก่อสังคมน้อยอย่างสม่ำเสมอได้แก่ งานทางด้านการศึกษาและงานเกี่ยวกับเยาวชน ตำแหน่งต่าง ๆ ที่เขาได้รับและปฏิบัติงานเพื่อสังคมได้แก่

๑. กรรมการในคณะกรรมการฝ่าย Mass Communication ของคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ
๒. กรรมการบริหารมูลนิธิช่วยนักเรียนที่ขาดแคลนในพระบรมราชูปถัมภ์
๓. กรรมการมูลนิธิราชประชาสมาสัย
๔. กรรมการสภาสังคมสงเคราะห์ในพระบรมราชูปถัมภ์
๕. ที่ปรึกษาสภาสตรีแห่งชาติในพระบรมราชูปถัมภ์
๖. ประธานกรรมการประชาสัมพันธ์ สมาคมสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย
๗. กรรมการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า
๘. กรรมการบริหารมูลนิธิวิชาการหนังสือพิมพ์
๙. อุปนายกสมาคมภาษาและหนังสือ
๑๐. อุปนายกสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย^๒

ชีวิตของเขาในบั้นปลายประสบความสำเร็จเรื่องสูงสุดเริ่มตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๒ โดยได้รับการแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาองคมนตรี^๓ และใน พ.ศ. ๒๕๐๕ ได้รับ

^๑ สัมภาษณ์นายสุกต ชูพินิจ.

^๒ แม่ไม้มเห็ลือมาลัยในปฐพี... , หน้า ๔ - ๕.

^๓ "ประกาศแต่งตั้งสมาชิกสภาองคมนตรี," ราชกิจจานุเบกษา,

พระราชทานปริญญาบัตรวารสารศาสตร์ คณะบัณฑิตศึกษาศึกษา จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยสภามหาวิทยาลัย ฯ พิจารณาเห็นคุณค่าแห่งผลงานทางงานหนังสือพิมพ์ ซึ่ง เขามี คอสังคมนตลอดชีวิตการทำงานของเขา

นอกจากการปฏิบัติงานในประเทศแล้ว ในฐานะนักหนังสือพิมพ์และนักประพันธ์ ผู้มีชื่อเสียงของไทยซึ่งเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ในหลายประเทศ มาดัย ชูพินิจ ได้รับเชิญจากสถาบันต่าง ๆ ให้เดินทางไปต่างประเทศบ่อยครั้ง คือ

พ.ศ. ๒๕๐๒ ได้รับเชิญจากรัฐบาลเยอรมันตะวันตกให้ไปสังเกตการณ์ในนคร เบอร์ลิน (Berlin) เยอรมันตะวันตก

ได้รับเชิญไปประชุม APACL (องค์การต่อต้านคอมมิวนิสต์)

ครั้งที่ ๕ ที่นคร เซอูล (Seoul) ประเทศเกาหลี

ได้รับเชิญจากรัฐบาลไต้หวัน (Taiwan) ให้ไปสังเกตการณ์ เกาะกีมอຍ (Queaoy)

พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้รับเชิญไปประชุม APACL ครั้งที่ ๖ ณ กรุงไทเป (Taipei) และงานทั่ว เกาะไต้หวัน

รวมคณะตัวแทนไทยเดินทางไปร่วมสัมมนาขององค์การสนธิสัญญา

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (SEATO) ณ เมืองละฮอร์ (Lahore)

ประเทศปากีสถาน (Pakistan)

รับเชิญจากบริษัทการบินแอร์ฟรานซ์ (AIR FRANCE) เดินทาง รอบโลก

รับเชิญจากรัฐบาลเยอรมันไปสังเกตการณ์ ณ นคร เบอร์ลิน

ประเทศ เยอรมันตะวันตกอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งรับเสด็จพระบาท

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถซึ่งเสด็จไปเยือน

ประเทศนั้น

พ.ศ. ๒๕๐๘ ในเดือนตุลาคม ใ้ได้รับเชิญจากรัฐบาลญี่ปุ่นเดินทางไปเยือน
 ประเทศญี่ปุ่น เพื่อสั่ง เภตสถานการณ์เศรษฐกิจและศึกษาวัฒนธรรม
 ก่อนที่นายกรัฐมนตรีอิคะ (Ikeda) จะเดินทางมาเยือน
 ไทยในเดือนพฤศจิกายน
 ในเดือนธันวาคม ใ้ได้รับเชิญจากสมาคมการประพันธ์ ประเทศ
 ฟิลิปปินส์ (Philippines) ให้ไปประชุม ณ บาเกียว
 (Baguio)
 ใ้ได้รับเชิญจากบริษัทการบินสวิสแอร์ (SWISSAIR) และ
 รัฐบาลของประเทศสวิสเซอร์แลนด์ (Switzerland)
 ให้ไปเยือนประเทศนั้น^๑

ถึงแก่กรรม

มาลัย ชูพินิจ เป็นผู้ที่ทำงานหนักมาตลอดชีวิตโดยมิไ้คำนึงถึงสุขภาพของ
 ตนเองแม้กระนั้น เขาก็ยังคง เป็นผู้มีสุขภาพดีและแข็งแรงอยู่เสมอ จนกระทั่งประมาณ
 ๒๕๐๖ สุขภาพเขาเริ่มทรุดโทรมลง มีอาการเจ็บป่วยบ่อย ๆ แต่ก็ยังคงทำงาน
 ในหน้าที่ของเขาคงไป โดยไม่หยุดยั้ง ประมาณเดือนกรกฎาคม ๒๕๐๖
 ก่อนหน้าที่จะเดินทางไปสำรวจความขาดแคลนของนักเรียนในภาคเหนือ ตามโครงการ
 ของมูลนิธิช่วยนักเรียนที่ขาดแคลนในพระบรมราชูปถัมภ์ซึ่ง เขาเป็นกรรมการอยู่ เขาก็
 ล้มเจ็บลง แต่ยังไม่ทันที่จะหายก็ไ้เดินทางไปภาคเหนือตามโครงการนั้น ๆ จนเสร็จ
 สิ้นภาระ จึงเดินทางกลับกรุงเทพฯ และล้มเจ็บอีกครั้งหนึ่ง จนต้องเขารักษาตัวที่
 โรงพยาบาลพญาลงกรณจากการตรวจรักษาของแพทย์ปรากฏว่า เขาเป็นมะเร็งที่ปอด
 ในขั้นร้ายแรง

^๑ แม่ไม่เหลือมาลัยในปรุพี..., หน้า ๕-๖.

มาลัย ชูพินิจ ถึงแก่กรรม ณ ห้อง ๒๒ ตึกปัญจราชินี โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์
เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๐๖ เวลา ๑๗.๔๕ น.^๑

ความรู้สึกของสังคมต่อมรณกรรมของมาลัย ชูพินิจ

มรณกรรมของมาลัย ชูพินิจ เป็นข่าวใหญ่ที่สะเทือนใจของคนทั่วไป ทั้งที่เคย
รู้จักเขาเป็นส่วนตัว และที่รู้จักเขาจากผลงานประเภทต่าง ๆ ที่เขาสร้างสรรค์แกสังคม
มาตลอดอายุชีพ หลังจากวันสิ้นชีวิตของเขาเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๐๖ แล้ว ในวัน
รุ่งขึ้น หนังสือพิมพ์หลายฉบับได้ลงข่าวสำคัญนี้ในหน้า ๑ ซึ่งมีเป็นเกียรติสูงสยก
ที่นักหนังสือพิมพ์และนักประพันธ์คนใดเคยใคร่รับมาก่อน ที่สำคัญที่สุดก็คือหนังสือพิมพ์
ทุกฉบับมิได้มองเห็นความสำคัญของเขาในฐานะสมาชิกสภาาร่างรัฐธรรมนูญซึ่ง เป็น
ตำแหน่งที่มีเกียรติอย่างยิ่งสำหรับคนที่เป็นักหนังสือพิมพ์และนักประพันธ์ หากแต่มอง
เขาในฐานะนักหนังสือพิมพ์และนักประพันธ์อาวุโส ซึ่งมีความสามารถยากที่จะหาผู้ใด
ทัดเทียมได้ ดังเช่น หนังสือพิมพ์สาร เสรีภาพหัวข่าวว่า "นักประพันธ์เอกชอกอง
"มาลัย ชูพินิจ" สิ้นชีพ" แล้วลงพิมพ์ประวัติย่อและผลงานประเภทต่าง ๆ ของเขา
พร้อมทั้งมีภาพของเขาประกอบข่าวด้วย^๒ หนังสือพิมพ์ หลักเมือง^๓ ภาควหัวข่าว เป็น
บันทึกแรกของหน้า ๑ ว่า "แม่อนงค์ นักประพันธ์เอกวายชนม์ควยโรคมะเร็ง เสียแล้ว"
แล้วลงข่าวสา เหตุการ เสียชีวิตและความสำคัญของเขาในวงวรรณกรรมของ
ไทยโดยย่อ พร้อมทั้งภาพถ่ายของเขา เช่นกัน สยามนิกร ดอกรอบกอดมั้นในหน้าหนึ่ง
ว่า "มาลัย ชูพินิจ ถึงแก่กรรมแล้ว" และตีพิมพ์ภาพถ่าย ประวัติย่อและผลงาน^๔

^๑ สัมภาษณ์นางชนิษฐา ณ บางช้าง.

^๒ สาร เสรี, ๒๑ สิงหาคม ๒๕๐๖, หน้า ๑.

^๓ หลักเมือง, ๒๑ สิงหาคม ๒๕๐๖, หน้า ๑.

^๔ สยามนิกร, ๒๒ สิงหาคม ๒๕๐๖, หน้า ๑.

WORLD'S MOST FAMOUS
CATHEDRAL

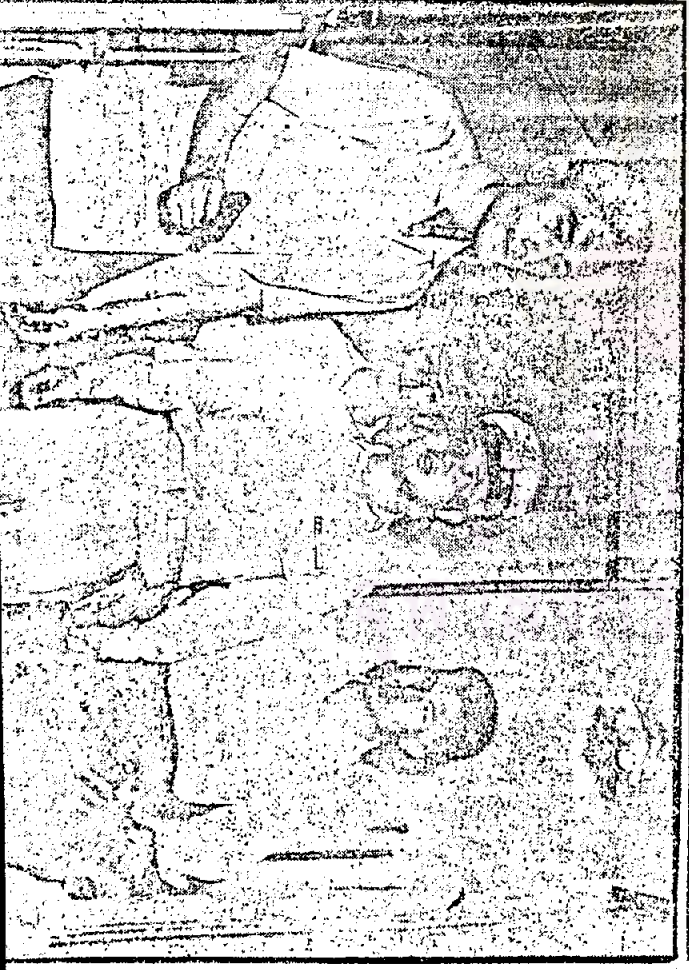

THE CATHEDRAL OF THE GREAT EAST

THE GREAT EASTERN CATHEDRAL
OF THE GREAT EAST

THE GREAT EASTERN CATHEDRAL

THE GREAT EASTERN CATHEDRAL

ในวันต่อมาโคลงชาวลอมกรอม เช่นเดียวกันว่า "สภาไวยงลัยมาลัย ชูพินิจ" และ
ขยายข่าววาทสมาชิกรัฐสภาว่า รัฐธรรมนูญไทยไวยงลัยมาลัย ชูพินิจ เป็นเวลา
๑ นาทีเต็ม^๑

นอกจากการลงนามรณรงค์ของมาลัย ชูพินิจ ในหน้า ๑ แล้ว หนังสือพิมพ์
หลายฉบับได้เขียนถึงเขาอีกหลายครั้งในแง่มุมต่าง ๆ กัน เป็นเวลานาน เช่น
หนังสือพิมพ์ในเครือบริษัทไทยพาณิชย์การ คือ พิมพ์ไทยรายวัน มีบทบรรณาธิการในหัวข้อ
ว่า "แกนมาลัย ชูพินิจ" มีข้อความที่สำคัญบางตอน เช่น

นายมาลัย ชูพินิจ ถึงแก่กรรมเสียแล้ว ความตายเป็นธรรมดาของมนุษย์
ซึ่งหลีกเลี่ยงกันไม่ไค้จริง แต่คุณความดีของบุคคลที่มีพระโคปรากเอาชีวิต
ไปนั้น ย่อมเป็นเหตุแห่งความอาลัยรำลึกถึงในครอบครัว มิตรสหายและ
สังคมที่เขา เป็นสมาชิกอยู่นั้นอย่างปฏิเสธไม่ได้เหมือนกัน ด้วยเหตุนี้
ความตายของนายมาลัย ชูพินิจ จึงเป็นการสมควรที่เราจำต้องกล่าวถึง
ในฐานะที่เขา เป็นบุคคลที่มีส่วนและมีบทบาทในการสร้างสรรค์สังคมของ
เราอย่างมีชื่อนอย

...

ความตายของนายมาลัย ชูพินิจ หมายถึงความสูญเสียของบุคคลที่ได้
ทำคุณประโยชน์ให้แก่วงการหนังสือพิมพ์เมืองไทย เป็นอันมาก และโดยที่
งานของเขาในระยะหลัง ๆ นี้ เป็นงานเกี่ยวกับสังคมสงเคราะห์หลาย
สิ่งหลายอย่างซึ่งนับว่ามีประโยชน์โดยตรงแก่สังคม จึงนับว่าสังคมได้เสีย
บุคคลที่ทำประโยชน์แก่สังคมไปอย่างน่าเสียดาย จึงเป็นการสมควรแล้ว
ที่จะไ้รับความอาลัยรำลึกถึงอย่างแท้จริง^๒

^๑ สยามนิกร, ๒๓ สิงหาคม ๒๕๐๖, หน้า ๑.

^๒ "บทบรรณาธิการ," พิมพ์ไทย(รายวัน), ๒๒ สิงหาคม ๒๕๐๖, หน้า ๔.

นอกจากนี้ยังได้เขียนบทความเป็นพิเศษในคอลัมน์ "เมืองไทยในรอบสี่ปีคาค" กล่าวถึงมรดกกรรมของมาลัย ชูพินิจ ในฐานะนักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์และนักสังคมสงเคราะห์ชนอาวโส ซึ่งในบั้นปลายของชีวิตได้รับเกียรติอันสูงส่งจากทางราชการ ตลอดจนวงการต่าง ๆ ทั้งในและนอกประเทศ ซึ่งยากที่นักประพันธ์และนักหนังสือพิมพ์คนใดจะได้รับ และได้กล่าวถึงผลงานประเภทต่าง ๆ ของมาลัย ชูพินิจ ไว้อย่าง

"สุริเยศ" ผู้เขียนคอลัมน์ "มานกรุงเทพา" ในสยามสมัยรายสี่ปีคาค เขียนถึงมาลัย ชูพินิจ ในฐานะนักสังคมสงเคราะห์ทั้งโดยทางคานงานเขียนบทความระหว่างบรรทัดและโดยการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการสังคมสงเคราะห์โดยตรง^๒

"หลวงเมือง" แห่งคอลัมน์ "รอบเมืองไทย" ในสยามนิกร เขียนถึงมาลัย ชูพินิจ ในฐานะนักประพันธ์และนักหนังสือพิมพ์อาวโสซึ่งมีน้ำใจกว้างขวาง ยินดีสนับสนุนผู้ที่มีความสนใจในงานเขียนให้ได้รับความสำเร็จในวิชาชีพอยู่เสมอโดยไม่มีการปิดบังอำพรางความรูต่าง ๆ ที่มีอยู่^๓

อาจิม ปัญจพรก เขียนถึงโอกาสที่ใครจักกับมาลัย ชูพินิจ ในระยะเวลาอันสั้นแต่ได้รับความประทับใจอย่างยิ่ง และบรรยายความรู้สึกไวว่า

...สำหรับข้าพเจ้า คณมาลัย ชูพินิจ คือสิ่งที่คงที่ รู้สึกเหมือนท่านจะไม่แก ไม่ลาสมัย ไม่เปลี่ยนแปลง มาลัย ชูพินิจ ทั้งข้าพเจ้าเคยอ่านเรื่อง "ชายชาตรี" เมื่อข้าพเจ้าอายุชั้นมัธยม หรือมาลัย ชูพินิจ สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ ก็คือมาลัย ชูพินิจ คนเดียวกัน สุภาพ ละมุนละไม

^๑ ชาตรี (นามแฝง), "เมืองไทยในรอบสี่ปีคาค," พิมพ์ไทย(รายวัน), ๒๕ สิงหาคม ๒๕๐๖, หน้า ๘.

^๒ สุริเยศ, "มานกรุงเทพา: แด อาจารย์ มาลัย," สยามสมัย, ๒๗ (๒๖ สิงหาคม, ๒๕๐๖), ๘.

^๓ หลวงเมือง, "รอบเมืองไทย: แด "ครูมาลัย," สยามนิกร, ๒๓ สิงหาคม ๒๕๐๖, หน้า ๘.

พุกวาทไฟเราะ ทกตัสนวางขวางควยนำใจนั๊กฟ้า เช่นโรก็เช่นนั้น?
สำหรับความร สึกของสังคมในวงการอนานนอกจากนี้ ผู้เขียนขอยกตัวอย่าง
เพียงวงการตะ ๑ ราย ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑ อาจิณ ปัญจพรรค, "ข้าพเจ้ามีความนี้คือดอกไซ", ชาวกรุง,
๑๓ (ตุลาคม, ๒๕๐๖), ๑๓.

๑. สถาบันพระมหากษัตริย์ หลวงประเสริฐไมตรี ราชเลขานุการในพระองค์ สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ มีหนังสือถึงนางสงวน ชูพินิจ ดังสำเนาต่อไปนี้

ที่ ๓๗๔/๒๕๐๖

พระคํานักจัตการใหญ่

๒๖ สิงหาคม ๒๕๐๖

เรียน คุณสงวน ชูพินิจ

ผมไ้ นำข่าวเรื่องมรณกรรมของคุณมาลัย ชูพินิจ ขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณา สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ทราบฝ่าละอองธุลีพระบาทแล้ว ทรงสลดพระราช หนักยิ่งนัก

มีพระราชกระแสรับสั่งว่า คุณมาลัย ชูพินิจ เมื่อมีชีวิตอยู่ได้ปฏิบัติหน้าที่ช่วยเหลือ กิจการสาธารณต่าง ๆ เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง โดยเฉพาะในหน้าที่กรรมการมูลนิธิช่วยนักเรียน ที่ขาดแคลน ก็ได้เอาใจใส่ในการทำงานเป็นอย่างดีตลอดมา เมื่อมาถึงแก่กรรมลงเช่นนี้จึงเป็นที่ น่าเสียคายนมาก

จึงขอเรียนมาเพื่อทราบ.

หลวงประเสริฐไมตรี
(หลวงประเสริฐไมตรี)

ราชเลขานุการในพระองค์
สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ

๒. บุคคลในวงการทูต สถานเอกอัครราชทูตอินเดีย ได้มีหนังสือถึง
นางสงวน ชุพินิจตามสำเนาดังต่อไปนี้:-

AMBASSADOR

EMBASSY OF INDIA
BANGKOK

No. PA/Amb/2/63

22nd August, 1963.

Dear Mrs Malai Chupinit,

Please accept mine and my Embassy's sincere most condolence on the passing away of your popular and well-known husband. Many of us shall personally miss him. Our prayers also go to him.

Yours sincerely,

(Naranjan Singh Gill)

Mrs. Malai Chupinit.
No. 32, Soi Sucharit,
Rajavithi Road,
Bangkok

๓. บุคคลในคณะรัฐบาล พลเอกถนอม กิตติขจร (ยศขณะนั้น) นายกรัฐมนตรี
ในสมัยนั้น ได้เขียนทวาทความถึงความสัมพันธ์ระหว่างตระกูล "กิตติขจร" และ "ชูพันธ์"
ว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดมาก และแสดงความรู้สึกว่

...ในสายตาและความรู้สึกของข้าพเจ้า เห็นว่า คุณมาดัย เป็นคนดี
มีอุดมการณ์ และเป็นนักประพันธ์ที่ใคร่ขอว่าเป็นผู้บุกเบิกอย่างสำคัญในวงการ
ประพันธ์ยุคใหม่ นับว่าเป็น "เพชร" ที่วงการประพันธ์ของเมืองไทยได้สูญเสีย
เสียไปแล้วอย่างน่าเสียดายยิ่ง ในงานคานหนังสือพิมพ์ คุณมาดัยได้ชื่อว่
เป็นนักหนังสือพิมพ์ชั้นนำของเมืองไทยในยุคนี้ ที่ใคร่ขอเสนอให้เห็นว่า
ฐานันดรศักดิ์ที่ ๘ มีความสำคัญต่อสังคมยุคใหม่ของเมืองไทยอย่างแท้จริง...
ข้าพเจ้ารู้สึก เฝ้าระสอและอาลัยในการถึงแก่มรณกรรมของคุณมาดัย
เป็นอันมาก...

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑ พลเอก ถนอม กิตติขจร, "คำไว้อาลัย แก่คุณมาดัย ชูพันธ์,"
มาดัยอนุสรณ์..., หน้าพิเศษ.

๔. สมาคมที่เกี่ยวข้องกับงานสังคมสงเคราะห์ต่าง ๆ มูลนิธิช่วยนักเรียนที่ขาดแคลน ในพระบรมราชูปถัมภ์ มีหนังสือแสดงความเสียใจมายังกรมฯ ของมาดัย ชูพินิจ ตามสำเนาดังนี้:-

ที่ ม.น.ช. ๐๖๖/๒๕๐๖

มูลนิธิช่วยนักเรียนที่ขาดแคลน ในพระบรมราชูปถัมภ์
สำนักงานชั่วคราว : กองเผยแพร่การศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ โทร. ๔๖๑๓๘

๒๒ สิงหาคม ๒๕๐๖

เรียน คุณสงวน ชูพินิจ

คณะกรรมการบริหารมูลนิธิช่วยนักเรียนที่ขาดแคลน ในพระบรมราชูปถัมภ์ รู้สึกเศร้าสลดเสียใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อได้ทราบข่าวมรณกรรมของคุณมาดัย ชูพินิจ การที่คุณมาดัย ชูพินิจ จากไปอย่างกระทันหันในครั้งนี้ ไม่เพียงแต่มูลนิธิช่วยนักเรียนที่ขาดแคลน จะสูญเสียกรรมการบริหาร ๗ ที่ได้ทำคุณประโยชน์แก่มูลนิธิ ๗ อย่างมากที่สุดไปเท่านั้น ประเทศชาติยังได้สูญเสียบุคคลที่ทรงคุณค่าแก่สังคมอย่างมากไปด้วย คณะกรรมการบริหารมูลนิธิ ๗ เชื่อว่าคุณมาดัย ชูพินิจ ไกล่ถึงโลกนี้ไปก็แต่เพียงสรีรร่างกายเท่านั้น แต่ชื่อเสียงคุณความดีของคุณมาดัย ชูพินิจ จะคงอยู่เป็นตัวอย่างแก่บุคคลที่มุ่งจะพัฒนาสังคมตลอดไป

ในนามของคณะกรรมการบริหารมูลนิธิช่วยนักเรียนที่ขาดแคลน ๗ ผมขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งมายังคุณ และบุตรธิดา มาในโอกาสนี้ ด้วยพระหฤศกปรณที่ คุณมาดัย ชูพินิจ ได้บำเพ็ญมาตลอดชีวิตคงจะกลั่นกาลให้ คุณมาดัย ชูพินิจ ประสพแต่ความสุขในสัมปรายภพเป็นแน่แท้

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นายเกรียง เอี่ยมสกุล)

อุปนายก องนามแทน

นายกกรรมการบริหารมูลนิธิ ๗

๕. มิตรสหาย นายสนธิ เจริญรัฐ เขียนถึงความรู้สึกของเขาคนหนึ่งว่า
...ในฐานะที่เป็นเพื่อนใกล้ชิดในการทำงาน ข้าพเจ้าก็โดยเฉพาะกล่าวใน
ที่นี้ว่า หลักรหัสที่รองรับโครงการวางแผนของประเทศไทยยุคก่อน
สงครามโลกครั้งที่ ๒ โคตรคล้ายลงไปอีกแล้ว ถึงแม้จะเป็นไปโดย
ธรรมชาติที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็น่าเสียดายอย่างยิ่ง

๖. นักศึกษาวิชาวรรณกรรม นางสาว วิมลศิริ รวมสุข แห่งโรงเรียน
ฝึกหัดครูธนบุรี บรรยายความรู้สึกของเธอต่อนักประพันธ์ผู้หนึ่งว่า
ม. ชูพินิจ หรือคุณครูมาลัย ชูพินิจ คือนักประพันธ์ไทยคนหนึ่งที่เขา
ชอบมากที่สุดและเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่งด้วย...

ข้าพเจ้าชอบนักประพันธ์ไทยท่านนี้เป็นที่สุดมิใช่ เพราะการที่ท่านสามารถ
ในการเขียนเท่านั้น แต่ความดีของท่านในการประพจน์คนเท่าที่ข้าพเจ้า
ทราบมา ไม่เคยพบใครคำนิทานเลยทั้งในคานสวนแก้วและผลงาน...

การที่เราจะใคร่พบคนที่มีคุณธรรมเช่นนี้ ยากนักหนาที่จะพบได้โดยง่าย
การที่ข้าพเจ้าชอบนักประพันธ์ท่านนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าใคร่พบผู้มีทรัพย์
อันมหาศาลที่จะเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าและอนุชนไทยต่อไป...๒

๗. ลูกศิษย์ในวงการประพันธ์ "สุพินิจ" (ศาสตราจารย์สุพินิจ วัฒน
อำพันวงศ์) นักเขียนคอลัมน์เกี่ยวกับโลก ชีวิตหญิงและเด็ก ประจำหนังสือพิมพ์หลาย
ฉบับในเครือบริษัทไทยพาณิชย์การจำกัด กล่าวถึงมาลัย ชูพินิจไว้ว่า

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑ สนธิ เจริญรัฐ, "ในกลุ่มนักเขียนหนุ่มยุคระบบใหม่," มาลัย..., หน้า ๒๘.

๒ วิมลศิริ รวมสุข, "นักประพันธ์ไทยคนหนึ่งที่เขาชอบมากที่สุด,"

ความเมตตาสนับสนุนจากเขา ไฉนข้าพเจ้า เขาผู้วงการประพันธ์ เป็น
ครั้งแรกในสนามของบริษัทไทยพาณิชย์ ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ "พิมพ์ไทย"
ยุคแรก ต่อมา ก็ "สยามนิกร" และ "สยามสมัย" ตลอดเวลาคุณมาลัยไม่เคย
สิ้นศรัทธาในงานประพันธ์แม่เพียงชิ้นเล็ก ๆ ที่นักประพันธ์เล็กๆอย่าง
ข้าพเจ้าผลิตออกมา...

แม่ข้าพเจ้าจะไม่เคยเรียกคุณมาลัยว่า "กร" ตามที่นักประพันธ์อื่น ๆ
นิยมเรียกก็ตาม แต่คุณมาลัยก็ เป็นเสมือนคนที่แท้จริงของข้าพเจ้า...

... ข้าพเจ้า เชื่อว่าบุคคลิกลักษณะบางอย่างของ เขายังคงอยู่ใน
นักเขียนรุ่นหลัง ๆ อีกหลายคนที่นิยม เขาอย่างแท้จริง และบทประพันธ์
ของเขาจะมีชีวิตชีวาอยู่ชั่วนิรันดร์...

๔. ผู้อ่าน เนื่องจากความรู้สึกของผู้อ่านที่มีต่อมาลัย ชูพินิจ เป็นองค์
ประกอบอย่างสำคัญในการประเมินคุณค่าผลงานของเขา จึงขอนำมารวบรวมไว้
มากกว่าบุคคลประเภทอื่น ๆ ดังนี้

ผู้อ่านคนหนึ่งจากดุษฎี บรรยายความรู้สึกของเขาว่า
ถึงแม้จะไม่เคยรู้จักกันเลยมาก่อน แต่ผลงานของ ม.ชูพินิจ,
สมิงกะหรง, นายฉันทนา, ดศารักษ์, อาดะคิน ฯลฯ ที่ปรากฏออกมา
ทำให้เกิดความศรัทธา...ซาบซึ้ง... เสมือนได้เคยพบปะพูดคุยกับ
มาแล้ว ฉันทน์ กรกับดอกศิษย์...
ไม่ว่าจะเขียนอย่างไร ก็จะพบกับความรู้สึกที่เสียสละ....อาลัย....
เป็นที่สุดในการจากไปของกรมาลัย ชูพินิจ...

๑ "สุพรรณิ" (สุพรรณิฉัตร อำนวยวงศ์), "ฝากไว้ในวรรณกรรม,"
มาลัยอนุสรณ์..., หน้า ๑๑๖ - ๑๑๗.

มาลาคอกกรักพวงนี้ ไม่มีดอกไม้อื่นมาปะปนเลย เพราะตั้งใจร้อยไว้ให้
เป็นมาลาแห่งความรัก... ความอาลัย... จากชาวลพบุรี โดยแท้จริง...
นายทองอิน วิส พิณู นักอ่านคนหนึ่ง เขียนบทความลงในวารสารทองสมุก

มีข้อความบางตอนว่า

...ข้าพเจ้ารู้สึกสะเทือนใจเป็นอย่างมากในข่าวการตายของนายมาลัย
ชูพิณิจจนต้องอยู่เป็นเวลานานและเกิดความเสียใจอย่างบอกไม่ถูก
ความจริงนั้น นายมาลัยไม่รู้จักข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็ไม่เคยพบปะ
นายมาลัย ทั้งไม่เคยเจอกอง เป็นสิ่งควราคืออะไรกันด้วย แต่ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น
เมื่อข้าพเจ้าบอกขานี้แก่บรรดา เพื่อนนักอ่านด้วยกัน ต่างก็รู้สึกงง ๆ
และถามว่าจริงหรือ ใครขานี้มาจากไหน...

...ทำไมความรู้สึกของข้าพเจ้าตลอดจนนักอ่านคนอื่น ๆ จึงเป็นเช่นนั้น
คิดดูแล้วก็ไม่มีอะไรอื่น นอกจากว่าอิทธิพลของการเขียนของมาลัย เขาไป
อยู่ในจิตใจของพวกเราเท่านั้นเอง...

...ตามความรู้สึกของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกว่า นายมาลัยช่างเป็น
นักศึกษานักคิด นักปรัชญาและนักเขียนหลายแบบ หลายแนวใตนามปากกา
มากมายอะไร เช่นนั้น เขาเวลาที่ไหนมาอ่าน มาเขียนเอาเวลาที่ไหน
มาเป็นของตัวเองในการพักผ่อนหย่อนใจ สวรรค์กับเพื่อนฝูง ส่งเสริม
และช่วยส่งเสริมเพราะห้วงศรัทธา เขาป่าอาศัยตัวและอื่น ๆ แต่สิ่งทั้งหลายที่กล่าว
มาเวลานี้ใครไปไหนแล้วควยดี และมีเกียรติคุณเป็นที่รู้จักกันทั่วไป จนใครรับ
ความยกย่องนับถือในวงราชการประชาชนทั้งในและนอกประเทศ

๑ อัมพร พิมพ์พิณู, "มาลาลพบุรี แก่...ครูมาลัย," มาลัยอนสุภ..., หน้า ๑๓๘.

๒ ทองอิน วิส พิณู, "ความรู้สึกของนักอ่านคือนายมาลัย ชูพิณิจ,"

และนักอ่านอีกคนหนึ่งได้แสดงความลึกลับเห็นว่า

ในฐานะที่คุณมาลัย ชูพินิจ ผู้วางฉบับ เป็นผู้หนึ่งที่ เป็นนักรอบรู้ทั่วไป เป็น
 อยางดี คือ เป็นทั้งนักเขียน, นักอ่าน, นักอภิปราย, นักดาสัตว์ รวมทั้ง
 เป็นนักสนใจกีฬาวยอย่างยิ่ง และเป็นที่เขาใจกันอย่างดีว่า คุณมาลัย
 ย่อมจะต้อง เป็นนักอ่านหนังสือทุกประเภท ทั้งไทยและต่างประเทศมามาก
 พอๆ ชาวเราจึงมีความเห็นว่า นานที่พวกเราซึ่งยังอยู่นี้ ควรจะขอรับ
 ครอบครองของของคุณมาลัย ๆ คือ บุตร, ภรรยา เพื่อขอความร่วมมือ
 รวบรวมผลงาน จะเป็นขอเขียนหรือโน้ตเล็กน้อย เพื่อจัดพิมพ์รวบรวมไว้
 เพื่อกันสูญหาย จะเป็นที่น่าสนใจแก่ผู้รักฝีมือของคุณมาลัย ๆ และเกิด
 เกียรติของผู้อ่านไปแถวควยความอาลัยของพวกเรา และถ้าจะเป็น
 ไปได้ ถ้าทางบริษัทไทยพาณิชย์ซึ่งเป็นแหล่งสุคทาย ที่คุณมาลัย ๆ
 ไครวมงานอยู่อย่างใกล้ชิด คงจะส่งเสริมให้มีการรวบรวมงานเขียน
 ทุกประเภทของคุณมาลัย ในนามปากกาต่าง ๆ กัน โดยจะจัดพิมพ์ของ
 หนังสือต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ เป็นแหล่งกลางแสดงผลงานของท่าน จะเป็น
 ประโยชน์แก่บุคคลทั่วไปตลอดจนพนักงานในบริษัทใดมีโอกาสคนควาอา
 ลัยจะเป็นผลานิสงส์แก่ผู้อ่านไปควยคียังอีกทางหนึ่ง ที่เราไม่อาจจะ
 สนองแทนท่านได้

ป.ล. ถ้าเป็นไปได้ ผมขอรองไ้ทางสมาคม ฯ มีรูปปั้นครึ่งตัวของครุ
 มาลัย ๆ ไว้ด้วย

ความรู้สึกของสังคมที่ไ้รวบรวมแต่เพียงบางส่วนมาแสดงให้เห็นนี้ เป็น
 เครื่องพิสูจน์อย่างแจ่มชัดว่า มรดกกรรมของมาลัย ชูพินิจ เป็นที่สะเทือนจิตใจของ
 บุคคลในวงการต่าง ๆ อย่างยิ่ง แสดงถึงอิทธิพลของงานเขียนของเขาที่มีต่อจิตใจ

ของผู้อ่าน แสดงถึงความสามารถในวงการหนังสือพิมพ์ที่ร่วมอาชีพกันและ
 รุทledgeยอมรับสิ่งที่เขาสร้างสรรค์ไว้ให้ และแสดงถึงผลงานทางกานสังกมสง เกราะห
 ของเขาอัน เป็นที่ปรากฏทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่สังกม จึงถือไกว่า มรดกกรรมของ
 เขาก่อการสูญเสียนักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์ นักสังกมสง เกราะหและนักปรัชญาที่มีชื่อ
 เสียยังคนหนึ่งของไทยไปในโอกาสเดียวกัน.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงานสร้างสรรค์ของกาหนดังสื่อพิมพ์

มาดิย ชุพนิจ เป็นนักหนังสือพิมพ์หนึ่งซึ่งสร้างหรือมีส่วนร่วมในการสร้าง
ความเจริญก้าวหน้าวงการหนังสือพิมพ์ของไทยอยู่หลายประการ คือ

ประการแรก เป็นผู้ที่สร้างแบบแผนการโฆษณาและส่วนงานในการ เขียน
ข่าวขึ้นใหม่ โดยโฆษณาที่ง่าย เหมาะแก่ผู้อ่านทุกระดับการศึกษา เลือกคำที่กระชับ
มีสีสัน (Color) และไมแห้งแดง^๑

ประการที่สอง เป็นผู้หนึ่งซึ่งนำการ เขียน เบื้องหลังข่าว โดยวิธีสัมภาษณ์
พิเศษ (Exclusive Interview)^๒ มาใช้ในวงการหนังสือพิมพ์ไทยและ
ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม เช่น เรื่อง บันทึกจอมพล และ เสียดายสืบทิต
เป็นคน วิธีนี้เป็นคน เคาของการ เขียนสารคดีเบื้องหลังข่าวในเวลาต่อมา
แถกการ เขียนสารคดีเบื้องหลังข่าวในปัจจุบันนี้ส่วนมาก เขียนจากข่าวธรรมดา
เพียงแต่คำ เน้น เรื่องและ เติมบทสนทนาให้อ่านสนุกขึ้น เท่านั้น^๓

ประการที่สาม เป็นผู้ริเริ่ม เขียนรายงานข่าวกีฬา โดยใช้วิธีเขียนแบบ
เดียวกับกา เขียน เบื้องหลังข่าว ซึ่งทำใ้ได้อ่านและมีสีสันมีมาก^๔

ประการที่สี่ เป็นผู้ที่พยายามใ้หนังสือพิมพ์รายวันทำหน้าที่ในการใ้
ความรูทางข่าวสาร วิชาการ และบันเทิงเริงรมย์แกผู้อ่าน โดยการ จัดใ้มีคอลัมน์
ประเภทต่าง ๆ ซึ่งเหมาะแก่ทุกคนในครอบครัวและทุกเพศวัย

^๑ สัมภาษณ์นายไชยบงกช ชวลิต.

^๒ ก็คือการที่ผู้ เป็นข่าวใ้สัมภาษณ์แก่นักข่าวคนใ้ คนหนึ่ง โดย เฉพาะ ทำใ้
หนังสือพิมพ์ฉบับที่นักข่าวคนใ้สังกัดคอยใ้ใครไปดงพิมพ์เพียงฉบับใ้เดียว ซึ่งแสดงถึง
ความเชื่อถื่อที่ผู้ใ้สัมภาษณ์มีต่อหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น ๆ หรือนักข่าวผู้นั้นควย.

^๓ สัมภาษณ์นายไชยบงกช ชวลิต.

^๔ เรื่องใ้เดียวกัน.

ประการที่ห้า พยายามฝึกหัดและส่งเสริมให้นักหนังสือพิมพ์หลัง โดยการ
 ถ่ายทอดความรู้ ให้ความปรึกษาและแนะนำเทคนิค (Technique) ต่าง ๆ ควบการ
 สันทนา , ตรวจแกและวิจารณ์ผลงานรวมทั้งให้การอุปถัมภ์ที่ยากจนควย
 อนุช เมฆประสาท นักหนังสือพิมพ์หญิงคนหนึ่งซึ่งได้รับความสนับสนุนจากมาลัย
 ชุพนิช เกยบันทึกรวมทรงจำไว้ว่า

...ข้าพเจ้ายังจำได้คือว่า การที่ข้าพเจ้ามีชื่อเสียงในการทำหนังสือ
 พิมพ์ มีกำลังใจต่อสู้กับงานของหนังสือพิมพ์ซึ่งในระยะนั้นผู้สื่อข่าว
 หญิงยังมีน้อย จะคงต่อสู้กับลมปากของสังคมและต่อสู้กับชีวิตกับงาน
 จึงมีมากมายไม่เหมือนสมัยนี้ ดังนั้นงานของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้ายืนหยัด
 มาได้นั้น ก็ด้วยการช่วยเหลือของครู ซึ่งทั้งสนับสนุนและทั้งให้กำลังใจ
 นั้นเอง

ชื่อเสียงของข้าพเจ้ามีคนรู้จักมากขึ้น เมื่อข้าพเจ้าทำข่าวเรื่อง
 "โจรกอไผ่" ในหนังสือพิมพ์ "พิมพ์ไทย" ตอนนั้นข้าพเจ้ายอมรับว่า
 ข้าพเจ้ายังเขียนข่าวไม่เป็น รายงานข่าวที่เกาะส่งทางโทรเลข
 จึงเป็นรายงานข่าวที่มีแต่ขอเท็จจริง ไม่มี"ฝอย"เลย แกครั้นเมื่อ
 ข้าพเจ้ากลับจากการติดตามข่าว จึงได้เห็นวาทหนังสือพิมพ์ "พิมพ์ไทย"
 ที่ข้าพเจ้าส่งข่าวนั้นเป็นรายงานข่าวที่ละเอียดละออ ใจความและ
 มีชื่อข้าพเจ้าปรากฏเป็นตัว ป.ม. ตัว เมอ เรอ หลังจากการเสนอ
 ข่าวนั้น บทความของครู ก็ติดตามมาเป็นการยกย่องการทำข่าว
 ขึ้นนั้นอย่างมากซึ่งมันเป็นการให้กำลังใจแก่คนข่าวตัวเล็ก ๆ และ
 ใจใหม่เอี่ยมสำหรับข้าพเจ้าในสมัยนั้นอย่างยิ่ง และด้วยการรื้อไรทข่าว
 ของครูสมัยนั้น จึงทำให้ข้าพเจ้าจดจำวิธีการ เสนอข่าวแบบนั้นเรื่อยมา
 ในระหว่างการ เสนอข่าวโรงพักอันเต็มไปควยตัวนั้นพันแหวง แลวกก็ยึด

เป็นหลัก เรื่อยมาในการทำข่าวการเมือง การ เศรษฐกิจ...^๑
 ประการที่หก เป็นผู้ให้ความรู้ทางคานวิชาการหนังสือพิมพ์แก่นักศึกษา
 โดยรับเชิญจากแผนกวิชาวารสารศาสตร์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นอาจารย์พิเศษ สอนวิชา "การบริหารฝ่าย
 บรรณาธิการ" ซึ่งเป็นเกียรติที่นักหนังสือพิมพ์น้อยคนจะใคร่รับ^๒

ประการที่เจ็ด เป็นผู้พยายามสร้างเสริมความก้าวหน้าและวางราก
 ฐานที่มั่นคงให้แก่วงการหนังสือพิมพ์ไทยด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ให้ความร่วมมือ
 ในการจัดประชุมสัมมนานักหนังสือพิมพ์ขึ้นเป็นครั้งแรกของประเทศไทย เมื่อ พ.ศ.
 ๒๔๘๗ ซึ่งแผนกวิชาวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นผู้จัด โดย
 ช่วยจัดหัวข้อสัมมนาและชักชวนนักหนังสือพิมพ์ให้เข้าร่วมในการประชุมสัมมนาจน
 ประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี^๓ และในเดือน ธันวาคม ๒๕๐๕ ได้รับความ
 มติให้วิชาการหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย เข้าร่วมประชุมเพื่อจัดการสัมมนา
 หนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ในวันที่ ๒๓ - ๒๖ กันยายน ๒๕๐๖ โดยได้รับแต่งตั้ง
 ให้เป็นรองประธานคณะกรรมการจัดประชุมสัมมนา แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า เขาได้
 ถึงแก่กรรมเสียก่อนวันเปิดประชุม^๔

^๑ อนงค์ เมฆประสาท, เรื่องเดิม, หน้า ๔๗ - ๔.

^๒ สัมภาษณ์ นายสาทิศ อินทรกำแหง.

^๓ มาลัย หุวะนันทน์, เรื่องเดิม, หน้า ๔๐.

^๔ การประชุมสัมมนานักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทยในความอุปถัมภ์ของมด-
นิธิวิชาการหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ
วันที่ ๒๔ - ๒๖ กันยายน ๒๕๐๖ (พระนคร : มงคลการพิมพ์, ๒๕๐๗),

ประการที่แปด เป็นหนึ่งในคณะผู้ริเริ่มก่อตั้งสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ซึ่งมีกำเนิดเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔ และได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งในคณะกรรมการบริหารชุดแรกของสมาคม ฯ โดยมีพระยาปริชานสาสน์ เป็นนายสมาคม ฯ^๑ หลังจากนั้น เขาได้ทำงานทางกานบริหารให้แกสมาคม ฯ หลายสมัย ตำแหน่งสุดท้ายที่เขาได้รับก่อนถึงแก่กรรมคือ อุปนายกสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๖^๒

ประการที่เก้า เป็นผู้ที่พยายามบุกเบิกและฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ในการทำงานหนังสือพิมพ์ โดยมีไคทอดอยแมจะลมแลวดมอีกหลายครั้งหลายครา คงมีคำขวัญที่จะทำงานต่อไปจนสามารถดลบันดาลที่ชนะที่ว่า "อาชีพหนังสือพิมพ์เป็นอาชีพที่ไม่แน่นอน เลี้ยงตัวเองไม่ได้" ลงใคอย่างงคงงาม

ประการที่สิบ เป็นผู้ที่แสดงตัวอย่างให้เห็นลักษณะของนักหนังสือพิมพ์ผู้มีจรรยาบรรณ มีเกียรติและเป็นที่เชื่อถือของสังคมทุกระดับ เป็นผู้ที่ทำหน้าที่ของนักหนังสือพิมพ์อย่างสมบูรณ์ควยการ เป็นปากเสียงของประชาชน รักษาผลประโยชน์ของประชาชนทั้งในกานการ เมือง เศรษฐกิจและสังคม โดยการโอบอุ้มความแะะบทประพันธ์ เป็นสื่อแสดงความคิดเห็น เมื่อได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง เป็นสมาชิกสภาารัฐธรรมนูญ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ ก็ไม่เคยโอกาสทำงานเพื่อประชาชนมากยิ่งขึ้น ไคแสดงความคิดเห็นในหัวข้อเกี่ยวกับหลักการหรือสาระสำคัญในการร่างรัฐธรรมนูญไว้มาก ไคเคยอภิปรายในสภาารัฐธรรมนูญหลายครั้ง ซึ่งล้วนแต่เป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาของสภา ฯ ทั้งสิ้น^๓ นับว่าเป็นผู้

^๑ ประยุทธ์ สิริพันธ์, "เมื่อแรกตั้งสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย," วารสาร ส.น.ท., (๑๗ พฤษภาคม, ๒๕๑๒), ๑๖.

^๒ วารสาร ส.น.ท., (กรกฎาคม ๒๕๐๖), ๑.

^๓ ทวี บุญเกิด "คำไว้อาลัย," มาดัยอนสรณ์..., หน้า ๓๗.

เชิดชูเกียรติของนักหนังสือพิมพ์ใหญ่ เก่ง เป็นตัวอย่างที่ศิษย์ของนักหนังสือพิมพ์
รุ่นต่อมา

ควยผลงานที่เขาได้พยายามสร้างมาตลอดชีวิต เพื่อวงการหนังสือพิมพ์
จึง เมื่อได้รับพระราชทานปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ทางวารสารศาสตร์
เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕ วงการหนังสือพิมพ์จึงเห็นพ้องต้องกันว่า เป็นการสมควรแล้ว
ควยประการทั้งปวง

ผลงานสร้างสรรค์ของวงการประพันธ์

ในฐานะที่เป็นนักเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นรุ่นแรกของไทย มาด้วย ชุติณี
ได้สร้างสรรค์ผลงานที่ช่วยขยายขอบเขตและความก้าวหน้าในวงการประพันธ์
ของไทยเป็นอย่างมากโดยวิธีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. ริเริ่มเขียนนวนิยายอิงวรรณคดีไทย เป็นคนแรกโดยเขียนเรื่อง ชายชาตรี
จากเค้าโครงเรื่อง ขุนช้างขุนแผน เป็นแบบอย่างให้แก่ประพันธ์รุ่นหลังนำมาปฏิบัติ
ตามเป็นแนวทางเขียนใหม่อีกแนวหนึ่งของไทย ความกึกก้องเริ่มมีเค้าเกิดเนื่องจาก
เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๔๖๔ วงการนักอ่านหนังสือของไทยกำลังนิยมนวนิยายอิง
พงศาวดารจีนกันอย่างกว้างขวาง เห็นได้จากคำแถลงของบรรณาธิการหนังสือพิมพ์
ศัพทไทย เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า "เวลานี้เป็นสมัยที่โลกแห่งคนอ่านหนังสือกำลังนิยมเรื่อง
เจก ๆ จีน ๆ ศัพทไทยจึงมุ่งไปตามโลกบ้าง"^๒

ต่อมา ความนิยมเรื่องจีนค่อย ๆ เสื่อมลง ได้มีการริเริ่มเขียนเรื่องที่ได
เอามาจากพงศาวดาร เป็นนิยายโดยหยิบเอาเหตุการณ์บุคคลเรื่องนามิในพงศาวดาร
ของไทย พม่า มอญ เช่นสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระพุทธเจ้าเสือ ท้าวสุรนารี
ท้าวเทพสตรี พระยาพิชัยดาบหัก เป็นต้น มาผูกขึ้นเป็นนิยายโดยเติม"ผอ"ลงไปควย

^๑ สาทิส อินทรกำแหง, เรื่องเดิม, หน้า ๑๐๓.

^๒ บรรณาธิการ, "ปัจฉิมลิขิต," ศัพทไทย, ๑ (กันยายน, ๒๔๖๔), ๒๒๔.

เจตนาให้ผู้อ่านสนุก เป็นข้อใหญ่ และเรียกเรื่องประเภทนี้กันว่า "นิยายอิงพงศาวดาร"^๑

ในขณะนั้น มาลัย ชูพินิจ กำลังทำงานอยู่ที่ ประชาชาติ กุลดาบ สายประสิทธิ์ ๘ เป็นบรรณาธิการกองการพิมพ์นิยายอิงพงศาวดาร ๒ เรื่อง ลงพิมพ์ใน ประชาชาติ รายวัน "ยาขอบ" ออกกำหนดให้ เขียนเรื่อง "ยอดคนพล" ซึ่งลงพิมพ์ค้างอยู่ใน หนังสือพิมพ์ ศรีอยุธยา ซึ่งอยู่ในเครือหนังสือพิมพ์ ไทยใหม่ ที่ล้มไป โดยเปลี่ยนชื่อเรื่องเป็น "ณฐะสืบทิด" อันเป็น เรื่องอิงพงศาวดารพม่า ส่วนอีกเรื่องหนึ่งนั้นยังหาคนเขียน ไม่ได้^๒ สำหรับแนวเรื่องที่จะเขียนนั้น คณะบรรณาธิการได้ตกลงลงเรื่อง เกร็ดพงศาวดารจีน ซึ่งในสมัยนั้น เกือบจะเป็นของจำ เป็นสำหรับหนังสือพิมพ์รายวัน ส่วนหนึ่ง เพราะอยู่ในความต้องการของมหาชนผู้อ่านส่วนมาก โดยมาลัย ชูพินิจ ให้เหตุผลว่า

...การที่คิดเรื่องจีน เพราะเกิดปัญหาขึ้นว่า ทำไมจะกองอ่าน เรื่องจีน ? เรื่องไทยที่จะให้ใครสและความพอใจแก่มหาชนคนอ่าน เท่าหรือดีกว่า เรื่องทำนอง เกร็ดพงศาวดารจีน ที่หนังสือพิมพ์รายวัน สมัยนั้นลงกันอยู่ทุกฉบับ ไม่มีแล้วหรือความมั่นใจและความใฝ่ฝันใน โลกแห่งการประพันธ์ของพวกเราทำให้มีมานะว่า เรื่อง เช่นนั้น ต้องมี...^๓

เมื่อตกลงกันเช่นนั้นแล้ว มาลัย ชูพินิจในฐานะหัวหน้าแผนกบันเทิงคดี และสารคดีซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการหาเรื่องลงพิมพ์ จึงรีบ เป็นคนเขียนเรื่องเอง หลังจากไม่สามารถหาคนเขียนได้ ขณะที่กำลังนึกหาเรื่องอยู่นั้นกุลดาบ สายประสิทธิ์

^๑ ยศ. วัชร เสถียร, "คำนำ," ชายชาติตรี โดย ม.ชูพินิจ (พิมพ์ครั้งที่ ๒, พระนคร : กวางหนา, ๒๕๐๗), หน้า ก.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๓ มาลัย ชูพินิจ กล่าวไว้ในฉบับพิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๔๘๐ "ชายชาติตรี"

ไคแนะนำให้แปลงเรื่อง "ขุนช้างขุนแผน" ตอนใดตอนหนึ่งออกเป็นนิยาย* ด้วยเหตุที่ "ชายชาตรี" นวนิยายอิงวรรณคดีเรื่องแรกของไทย จึงได้ปรากฏขึ้นในประวัติวรรณกรรมของไทย โดยลงพิมพ์ครั้งแรกในประชาชาติรายวัน ฉบับปฐมฤกษ์ (วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๔๗๕) ซึ่งผู้แต่ง ไคเขียนคำนำไว้ในตอนหนึ่งว่า

"ชายชาตรี" เป็นเรื่องที่ผมเขียนไคประพันธ์ขึ้นตามเค้าของนิยายเก่าเมืองสุพรรณ คือเรื่อง "ขุนช้างขุนแผน" อันมีปรากฏอยู่ในบทเสภาของท่านแก้วชั้นเยี่ยมหลายฝีมือปากฉับห่อพระสมุค แต่หากผมเขียนเรื่อง "ชายชาตรี" นี้ มีไคดำเนินความตามบทเสภาขุนช้างขุนแผน เค้าเดิมของนิยายนี้ไคมาจากที่อื่น และไคนำมาปรุงแต่งขึ้นตามอัคนิมิต্ত โดยพิจารณาให้เป็นไปตามควรแก่เหตุผล ผมเขียนมีไคตั้งใจจะให้ "ชายชาตรี" เป็นโบราณคดีหรืออิงแอบแนบพงศาวดารของใครเลย ผมเขียนตั้งใจอย่างเคียวแต่จะเสนอเรื่องรัก และชีวิตที่โลกโฉนโฉนทะยานของวีรชนคนหนึ่ง ในสมัยกรุงศรีอยุธยาแก่ท่านผู้อ่าน ท่านที่เคยอ่านเรื่องประเภทเกร็ดพงศาวดารในหนังสือพิมพ์รายวันอื่น ๆ ซึ่งเขียนต่างฝีมือต่างวิธีกับเรา เชิญลองรสีใหม่ในเรื่อง "ชายชาตรี" สัก ๒ - ๓ วันเถอะ แล้วจะออกปากชมวาทะไรบ้างก็ตามแต่อัชฌาภัยของท่าน

"ชายชาตรี" ได้รับความนิยมชมชอบจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง นักอ่านหนังสือในสมัยนั้นบางคน เช่น อุดลย์ ราชวังอินทร์ ซึ่งต่อมาคือนักเขียนผู้หนึ่ง เล่าถึงความนิยมของเขาต่อ "ชายชาตรี" ไว้ว่า

... เมื่อผมอ่าน "ชายชาตรี" คุณเหมือนจะเป็นนวนิยายของครมาลัย เรื่องแรกที่ผมอ่านติดต่อกัน ในหนังสือพิมพ์ประชาชาติเมื่อเกือบ ๓๐ ปี

* สัมภาษณ์ พลตรีไชยันต์ ธนัททิศถาวรกรม.

๒ ม. ชูพินิจ, "ชายชาตรี", ประชาชาติ(รายวัน), ๓ ตุลาคม ๒๔๗๕, หน้า ๘.

มาแล้ว วันไหนไม่ได้อ่านรู้สึกหงุดหงิดใจ สมัยนั้น ผมกับคุณแต้
ประกาศิตสาร ผู้อำนวยการสร้างหนังสือทั้งเรื่อง หนังสือนั่งสัปดาห์ด้วยกัน
ที่จังหวัดราชบุรี เราสองคนคิดเรื่อง "ชายชาตรี" กันจนพระราม
ถึงขนาดพอโรงเรียนหยุดพักกลางวัน ทางคนตางก็รีบจำอวไปสถานี
รถไฟซึ่งอยู่ห่างจากโรงเรียนเกือบ ๕ กิโลเมตร เพื่อคอยรถไฟที่
จะนำหนังสือพิมพ์ประชาชาติจากกรุงเทพฯ ในตอน ๕ โมงเช้า
พอรถไฟเขาเทียบสถานี ก็ลิ้นหนังสือพิมพ์ลง เรา...คุณแต้กับผม
ควาโคประชาชาติกันดะฉบับ ความจริงจะซ้อฉบับก็แล้วอานด้วยกัน
ก็โค ราคาหนังสือพิมพ์สมัยนั้น ฉบับละ ๕ สตางค์ แต่เราไม่ทำ
เพราะเราตางคนตางเก็บเรื่อง "ชายชาตรี" โดย ม. ชูพินิจ
เพื่อเย็บเป็นเล่ม?

ความสำเร็จของ "ชายชาตรี" ทำให้ ผมเขียนนิยายอิงวรรณคดีไทยเป็น
คนแรกผมมีความปลื้มปิติและภาคภูมิใจเป็นอย่างมาก เขามันที่ความรู้สึกของเขา
ไว้เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๑ ว่า

ผลที่ได้จากการลงเรื่องนี้ เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าจะลืมไม่ได้ชั่วกาลนาน
ความขบขันขณะที่ทราบว่า งานชิ้นนี้ได้รับการต้อนรับจากท่านผู้อ่าน
อย่างแพร่หลาย ความชื่นใจในขณะตีพิมพ์ว่า ความหวังของพวกเรา
ในการปฏิวัติวงการอ่านเกร็ดพงศาวดารจีนของนักเลงหนังสือรายวัน
สมัยนั้นให้หันมานิยมชมชอบเรื่องไทย ๆ ใดเป็นความภาคภูมิใจที่จะ
จารึกอยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้าไปชั่วกาลอวสาน...^๒

^๑ อุดภัย ราชวังอินทร์, "สถิตทั่วแต่ชีวิต ประดิษฐ์ไว้ในโลกา,"
มัลย์อนสรณ์..., หน้า ๑๑๓ - ๔ .

^๒ มัลย์ ชูพินิจ, "คำนำ," ชายชาตรี..., หน้า ๗.

เมื่อพิจารณาถึงความมุ่งหมายของมาลัย ชูพินิจ ที่จะ เบี่ยงเบนความ
นิยมของนักอ่านจากนิยายอิงพงศาวดารจีนมา เป็นเรื่องไทย ๆ นั้น จะเห็นไควว่า
เป็นความกึกกาศนิยมที่ควรไกรับความยกย่องอย่างยิ่ง ทั้งเป็นงานที่ประสบความสำเร็จ
สำเร็จอย่างงดงาม เป็นแบบอย่างใหม่ เขียนรจนมาสร้างผลงานประเภทนี้ขึ้น
อีกหลายเรื่อง เช่น นิตยา นาฏยะสุนทร เขียน "รักที่ถูกลืม" โดยเขียนจาก
วรรณคดีเรื่อง "ลิลิตพระลอ" และดำเนินเรื่องจากสายตาและความรู้สึกของ
พระนางลักขณาวิณี พระมเหสีของพระลอ นวนิยายเรื่องนี้ ผู้แต่งได้เขียนลงพิมพ์
เป็นตอน ๆ ในนิตยสารรายสัปดาห์ นารีนารถ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๘ พิมพ์เป็นเล่ม
ครั้งแรกใน พ.ศ. ๒๔๔๙ และจากวรรณคดีไทยเล่มเดียวกันนี้ "ทมยันตี"
(วิมล เจียมเจริญ) ไควนำมาเขียนเรื่อง "รักที่ทองมรกต" โดยดำเนินเรื่อง
ตามความรู้สึกและการบรรยายเหตุการณ์ของพระแสง^๒ จึงนับไควว่า "ชายชาตรี"
เป็นผลงานประพันธ์เชิงสร้างสรรค์ชิ้นสำคัญของมาลัย ชูพินิจชิ้นหนึ่ง

๒. พยายามเร่งเร้าให้คนทั่วไปไม่มีความสนใจในการประพันธ์และศิลปะ
ของการประพันธ์โดยเปิดคอลัมน์วิจารณ์หนังสือ ชื่อ "หนอนหนังสือ" ใน สยามสมัย
รายสัปดาห์ เพื่อวิจารณ์, แนะนำหนังสือและเผยแพร่ความรู้ทางวรรณกรรม
ทั้งของไทยและต่างประเทศ เขียนบทความในคอลัมน์ "ระหว่างปก" ใน
สยามสมัยรายสัปดาห์ แนะนำวิธีเขียนเรื่องสั้น และตอบปัญหาเกี่ยวกับการ
ประพันธ์ที่มีผู้สนใจถามมา เป็นคน

๓. ให้ความสนับสนุนและกำลังใจแก่ผู้สนใจในการประพันธ์ด้วยวิธีต่อไปนี้:-

๓.๑ เป็นกรรมการจัดประกวดเรื่องสั้นในนิตยสารต่าง ๆ หลายยุค

^๑ นิตยา นาฏยะสุนทร, รักที่ถูกลืม (พระนคร: รวมสาส์น, ๒๕๑๒),
หนารองหน้าขอเรื่อง.

^๒ ทมยันตี (วิมล เจียมเจริญ), รักที่ทองมรกต, (พระนคร: รวมสาส์น,
๒๕๐๑).

และหลายฉบับ เช่น สยามสมัยรายสัปดาห์^๑ สกุลไทยรายสัปดาห์^๒ และ เพื่อนบ้าน^๓ เป็นต้น ทั้งโคเคยแสดงความใฝ่ใจการสนับสนุนนักเขียนในครั้งหนึ่งว่า

...ข้าพเจ้ามีความมั่นใจว่า ณ ที่หนึ่งที่ใดในระหว่างผู้อ่านทั้งหลาย อัจฉริยภาพใหม่ ๆ ความถักคิดใหม่ ๆ และความกระตือรือร้นสนใจใหม่ ๆ ในการสร้างบทประพันธ์ประจำยุคนี้และยกต่อไปยังแผงอยู่ รอโอกาส และเวลาที่ใจใคร่แสดงตนควมผลงานอันจะเป็นที่เชิดชูแกวงการประพันธ์ของเมืองไทยเราในสนามหนึ่งสนามใดต่อไป

๓.๒ ใ้คำแนะนำเกี่ยวกับศิลปการประพันธ์แก่ผู้สนใจควมวิธีต่าง ๆ กัน เช่น ตอบจดหมายหรือให้เขาพบเป็นส่วนตัว "หลวงเมือง" นักเขียนคอลัมน์แห่ง สยามนิกร เคยเล่าว่า

...เด็กโกลด ๆ บานซึ่ง เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เคยเล่าใ้ผมฟังว่า เขาใ้เขียนจดหมายไปตามครูมาลัยถึง เรื่องการเขียนหนังสือ แล้วต่อมาไม่นานก็ใ้รับจดหมายตอบจากนักประพันธ์ใหญ่ผู้นั้น แลถึงรายละเอียคหลายประการ โดยที่ตัวผมเองซึ่ง เคยทำงานอยู่ใ้ชขายควมบริษัทไทยพาณิชย์การ แทะ ๆ ก็ยังออกสงสัยไม่ใ้ควา ทานไปหาเวลาที่ใ้ไหนมาตอบจดหมายอย่างนั้น...

^๑ สยามสมัยรายสัปดาห์, ๑ (๑๓ ตุลาคม, ๒๔๕๐), ๑๘.

^๒ อ.ไชยวรศิลป์, "คุณครูมาลัยที่ฉันรู้จัก," มาลัยอนุสรณ์..., หน้า ๑๐๐.

^๓ "ระหว่างเพื่อน," เพื่อนบ้าน, ๑ (๑๕ เมษายน, ๒๕๐๑), ๕.

^๔ น้อย อินทนนท์, "ระหว่างปก," สยามสมัยรายสัปดาห์, ๗ (๒๔ สิงหาคม, ๒๔๕๖), ๓.

^๕ หลวงเมือง, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

"ศุกร เลิศ" นักเขียนอีกคนหนึ่ง เล่าว่าภายหลังจากที่เขาส่งบทประพันธ์ เรื่องแรกของเขาไปให้มาลัย ชูพินิจ พิจารณานั้น มาลัย ชูพินิจได้เชิญเขาไป พบและชมเชยว่า เรื่องของเขา เขียนถกหัก เก่งทั้งในคาน เรียงความลำดับความ และเนื้อเรื่อง ทำให้เขาประทับใจถกหัก เก่งท่อนั้นไว้มากในเวลาที่เขียนเรื่องอื่น ๆ ความสำเร็จ

๔. ส่งเสริม ให้กำลังใจและเผยแพร่ผลงานและชื่อเสียงของนักเขียน ใหม่นาม เสริม ภิรมย์ ใจและเผยแพร่ผลงานและชื่อเสียงของนักเขียน ใหม่นาม เสริม ภิรมย์ ใจ เล่าว่า เธอได้กำลังใจจากคำพูดของมาลัย ชูพินิจ ซึ่งกล่าวกับเพื่อนนักเขียนด้วยกันว่า "เด็กคนนี้มีแวว" คำกล่าวนี้ทำให้เธอภาคภูมิใจ และมีกำลังใจที่จะเขียนหนังสือต่อไป นอกจากนี้ มาลัย ชูพินิจยังมีวิธีส่งเสริม นักเขียนในอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งเขาใช้เป็นประจำและโดยตลอดก็คือการ เขียนแนะนำ ผลงานของนักเขียนใหม่ในคอลัมน์ "ระหว่างปก" ของเขา เช่น กล่าวถึงเรื่อง รถควนเที่ยวสศทหายจากคองยี ของสมบุรณ์ วรพงษ์ ว่าเป็นเรื่องสั้นที่ดีและ นักเขียนผู้นี้จะมีอนาคตไกลในวงการประพันธ์^๓ เป็นต้น

๕. เป็นแรงจูงใจให้ผู้อื่นเกิดความบังเกิดและใฝ่ฝันที่จะเป็นนักประพันธ์ อันเป็นผลให้วงวรรณกรรมของไทยมีนักประพันธ์และวรรณกรรมเพิ่มขึ้น พจนารถ เกตจินดา นักเขียนคนหนึ่ง เล่าว่า ในระหว่างที่เขาเรียบเรียงหนังสืออยู่ที่ลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา (Los Angeles, The United States of America) นั้น เขานำหนังสือจากเมืองไทยไปหลายเล่ม ในจำนวนนี้มีเรื่อง สวนหงส์ ของ "แม่มด" รวมอยู่ด้วย เขาได้อ่านอยู่หลายเที่ยว และแรงบันดาลใจจากเรื่อง สวนหงส์ ทำให้เขา

^๑ ศุกร เลิศ, เรื่องเดิม, หน้า ๘๒.

^๒ สงศักดิ์ สืบญ เรื่อง, "ถนนนักเขียน," ชัยพฤกษ์, ๒๑ (๑๕ กันยายน, ๒๕๑๓), ๒๘.

^๓ นอย อินทนนท์, "ระหว่างปก," สยามสมัย, ๖ (๒๑ กรกฎาคม, ๒๕๕๕), ๕.

หักเป็นนักเขียนจากนั้นเป็นคนมา^๑ อุดมย์ ราชวังอินทร์ นักเขียนอีกคนหนึ่ง
เขียนถึงมาลัย ชูพินิจ ไวว่า

...คุณครู แม่จะไม่ไ้เป็นครูของผมนโดยตรงแต่ก็ เป็นโดยปริยาย
โดยที่ครูอาจจะไม่รักว่า เพราะครู เป็นนักประพันธ์และผมซึ่งอยาก
เป็นนักเขียน ก็ใ้ค่าสั้การอ่านเรื่องของคุณครูในนามปากกาต่าง ๆ
กันไม่ว่าจะเป็น "แม่อนงค์" "ม.ชูพินิจ" หรือ "เรียบเอง"
ผมอ่านทุกเรื่องไปใ้ช้อ่านตะลึง แต่อ่านอย่างสนใจ พินิจแะใ้ครุกรรม
ที่ละตัว ที่ละวดี... ประโยคแะบรรทัด เพราะรู้สึกว้าครมาลัย
ชอนโลกแะชีวิตไว้ในหนังสือทุกเล่ม อ่านหนังสือจบแล้วบางที่
ความรู้สึกของผมก็ยังไม่ยอมจบ มันฟังชานแะครุณึกทำให้เกิด
จินตนาการ แล้วผมก็ลงมือเขียนบทประพันธ์...^๒

๒. เป็นคนหนึ่งที่ริเริ่มก่อตั้งชมรมนักประพันธ์เพื่อใ้ให้นักเขียนใ้มีโอกาส
พบแะสนทนากันถึง เรื่องการเขียนหนังสืออย่างนอย เคื่อนละหนึ่งครั้ง โดยรวม
คึกคักนายอารีย์ ลีวีระ ผู้อำนวยการบริษัทไทยพาณิชย์การจำกัด ผู้ดำเนินงาน
ไ้แก่ นายวิลาศ มณีวัตแะนายประหยัค ศ.นาคะนาท

ชมรมนักประพันธ์นักแรกเริ่มขึ้นที่ห้องทำงานชั้นบนของคึกอำนาจการ
บริษัทไทยพาณิชย์การจำกัด ถนนสีลม เมื่อเย็นวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๓ วม
สนทนาในัน้ครั้งแรกมี ๑๕ คน คือ เกียรติศักดิ์ บุษยเสนา ชัน แสงเพ็ญ
หม่อมหลวงคอย ชุมสาย หลวงบุญมานพพานิชย์ บุศย์ สิมะเสถียร
ประจวบ กาญจนลาภ ประมูล อุดมรูป ยศ วัชรเสถียร รัตนะ ยาวะประภา
เลี้ยว ศรีเสวก สันต์ ท.โกมลบุตร อิศรา อมันตกุล มาลัย ชูพินิจ

^๑ ประจิต วราภรณ์, "ระเบียบนักเขียน," ชาติไทยหลังขั้ว, ๑๘
(๑๕ พฤศจิกายน, ๒๕๑๕), (๓๗).

^๒ อุดมย์ ราชวังอินทร์, "สถิติทั่วแะชีวิต ประทับไว้ในโลกา," มาลัยอนสรณ์...
หน้า ๑๑๓.

